

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEAT STROKE

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TESSA BAILEY

BİRİNCİ BÖLÜM

Tanrı onu kafası karışmış heteroseksüellerden korusun.

Jamie Prince, okumakta olduğu kitabı Marcus “Diesel” O’Shaughnessy’nin görmesini engellemek için kullandı. Marcus’un 1,80’lik bir kamburlukta olduğu ve kafasının üzerinde bir şampiyonluk güreşi kemeri taşıması gerektiği düşünülürse, kolay bir başarı değildi. Cumartesi sabahıydı, cankurtaran toplantıları tüm hızıyla devam ediyordu ve salak soyunma odasının karşısından Jamie’ye surat asmaktan geri kalmıyordu.

Marcus, son üç yazdır plajın vazgeçilmezi olmuştu ve mankafa Jamie’nin derisine girmekten asla geri kalmıyordu ama ilişkileri tamamen boktan konuşmalara dayandığında hayat çok daha kolaydı. En sevdiği eğlencelerden biriydi ve ortalamanın üzerindeki IQ’su, temelde bir kelime savaşında katledildiğini garanti ediyordu. Ne yazık ki, Marcus her yaz aletini tam olarak neyin sertleştirdiği konusunda kafası karışmış olarak ortaya çıktı.

Jamie işaretleri tanıdı.

Daha önce bu yoldan geçmiş ve nihai uçurumdan düşmüştü.

Bir numarayı imzala. Long Beach cankurtaranlarının sandalyelerini toplamaya başladıkları gün olarak da bilinen Anma Günü hafta sonunda, Marcus kolunda çıplak bir kadın dövmesiyle soyunma odasına girmişti. Merhaba, aşırı telafi, iyi görünüyorsun.

İki numarayı imzala. Jamie'yi yalnız bırakmazdı.

Jamie nereye gittiye, Marcus da oraya gitti.

Yaz mevsiminde Jamie'nin günün neredeyse her saatinde hareket halinde olduğu düşünülürse, bu çok çaba gerektirdi. Yılın geri kalanında, beş ilçedeki en iyi üniversite hazırlık okullarından birinde ekonomi dersleri verdi. Ancak yaz ayları aile şirketlerine ayrılmıştı. Plaj ve bar. Neredeyse her zaman birinde ya da diğerinde bulunabilirdi, Marcus çeperinde bir yerlerde süzülürdü.

Jamie'nin Castle Gate'te barmenlik yaptığı geceler mi? Marcus fedai oynadı, kimlikleri kontrol etti ve sorun çıkaranlara enselerinden tutarak tahta kaldırırma kadar eşlik etti.

Jamie'nin ağabeyi Andrew cankurtaran programını hazırlayıp sandalye numaralarını verdiğinde? Marcus her zaman Jamie'nin yanındaki sandalyeyi isterdi.

Bu iki işaret, Marcus'un dolaptan dışarı baktığını ve yepyeni, korkunç bir dünya gördüğünü anlamak için yeterliydi. Jamie tur rehberini oynamayacaktı.

Ne yazık ki - ve bu çok büyük bir dezavantajdı - Jamie biraz... belki... salağı pek umursamadı. Tanrım, ne kadar saçma.

Jamie, kendinden tiksintiyle içten içe inleyerek bir an için yüzünü Zamanın Kısa Tarihi'ne gömdü ve kararlılığını topladı. bir dahaki sefere geliştirilebilir. Ancak Jamie, kendini keşfetmenin eşiğindeki kafası karışmış heteroseksüel

erkeklerle neden arkadaş edinmediğini hatırlayınca kitabı indirdi...

Marcus gözlerini Jamie'ye kaydırıldı.

Jamie isteksizce gülümsemeye çalıştı.

Andrew'u onu izlerken yakalayınca sildi.

"Pekala millet," dedi Jamie'nin ağabeyi, elindeki panoyu kalçasına vurarak. "Long Beach'te 4 Temmuz hafta sonu, bu yüzden sahildeki herkesin sarhoş olduğunu varsaymak güvenli. Anlaşmayı biliyorsun. Garip birayı görmüyormuş gibi yapın ama sert likörü bildirin. Herhangi bir havai fişek faaliyeti ile telsizle haber verin, biz de bunu kolluk kuvvetlerine teslim edeceğiz." Herkese ileri el salladı. "Gelin, sandalye görevlerinizi alın."

Jamie içini çekti ve kardeşine yaklaştı, Marcus aynı anda bir araya gelerek elini dağınık koyu sarı saçlarının arasından geçirdi ve CrossFit bilenmiş pazısının patlamasına neden oldu. Belli ki Jamie'ye en yakın koltuğa oturmak için bugünkü davayı açmaya hazırlanıyordu.

Oh hayır. Bugün değil. Marcus'la geliştirmekte olduğu tüm bu tuhaf dostluğun STAT'ın tomurcuk halinde kesilmesi gerekiyordu. Jamie bir saniye önce ona neredeyse gülümsüyordu.

Jamie gözlerini büyüterek Andrew'a bakarak, "Beni Rory'nin yanına koy," dedi. "Birinin uyanık olduğundan ve bütün gün Olive hakkında hayal kurmadığından emin olması gerekiyor."

Sanki sadece kız arkadaşından bahsedilmesiyle çağrılmış gibi, Rory gözlerinde uzak bir bakışla onlara katılmak için yanlarına geldi. "Olive'den bahsetmişken, dün onu okula götürürken çok tatlı bir şey yaptı..."

"Neyi kastettiğimi anla?" Jamie parmağını Andrew'un çok sevdiği panoya vurdu. "Hayatlar tehlikede. Ona yakın dursam iyi olur."

"Jamie," diye kandırdı Marcus. "Camiii. Benim yanımda olmak istediğini kabul et."

Jamie başparmağını ve işaret parmağını göz yuvalarına soktu. "Vardiyamdan sonra dönmezsem, kendimi boğduğum içindir. Beni sevgiyle hatırla. Prens adını bensiz devam ettirin."

Marcus geri çekildi ve vücudunu işaret etti. "Bütün bu göze hoş gelen şeylerden gerçekten vaz mı geçeceksin?"

Buna ne demem gerekiyor?

Başka biri Jamie'ye böyle bir şey söylese, dizlerini keserdi. Veya, daha büyük olasılıkla, Rory onu süslerdi. Bununla birlikte, gerçek gezegende Jamie'nin sırf eşcinsel olduğu ve boğazına yumruk yemediği için sürekli olarak penisle herhangi bir şeye bakma ihtiyacı duyduğuna dair pislik varsayımını yapabilen tek kişi Marcus'tu. Onun içten gülümsemesine bir kez bakınca, söylediği hiçbir şeyi ona karşı tutmak imkansızdı. Tanrım, sinir bozucuydu.

Bazen sadece ona yaslanmak daha kolaydı.

Jamie uzun ve sert bir şekilde içini çekti. "Aslında Marcus iyi bir noktaya değindin."

"Evet?"

"Evet." Jamie, Andrew'un panosuna başını salladı. "Beni Marcus'tan olabildiğince uzağa koymalısın yoksa bütün gün dikkatim dağılacak. Bir erkeklik işareti gibi gözlerini çeken onca kas varken biri işini nasıl etkili bir şekilde yapabilir? Bu çok fazla."

Marcus şüpheli bir ifadeyle yavaşça kollarını kavuşturdu. "Bir dakika bekle..."

Andrew çelişki içindeymiş numarası yaptı, bu Jamie'nin daha sonraki bir tarihte bedelini kesinlikle ödeyeceği bir iyilikti. "Buna sahip olamayız. Jamie, bir numaralı sandalyeye geç. Marcus, on ikidesin."

Pekala, yani Jamie'nin zihinsel yumruk pompası olması gerektiği kadar hevesli değildi, özellikle de Marcus'un savunma oyuncusu omuzları söndüğünde. Yine de uzaklaşması gerekiyordu. Önlerinde yaza daha iki ayları vardı ve Jamie, Marcus'un etrafta olmasına fazlasıyla alışmaya başlamıştı. Gülünçlüğünü duymak... güzel, biraz canlandırıcı... her şeyi üstlenin. Ve buna alışamadı. Marcus neden Jamie'nin yanında olmak istediğini kabul etmeyecekti ve muhtemelen asla etmeyecekti.

Jamie sadece yirmi altı yaşında olabilirdi ama artık mucizelerin olmasını beklemiyordu.

"Beklemek. Gitmeden önce..." dedi Marcus, dolabına dönerken parmağını kaldırarak plastik bir bardak yeşil meyve suyu çıkardı. Fincanı göğsüne bastıran Marcus, Jamie'ye tekrar yaklaşımadan önce diğer cankurtaranların gitmesini bekledi. "Sana bunu ben yaptım."

"Nedir?"

Marcus parmağıyla kapağa hafifçe vurdu. "Meyve suyu."

"Bunu görebiliyorum. Ne tür?"

"Enerji için bol yeşillik. Limon, lahana, maydanoz, zencefil, ıspanak." Daha yukarı, Jamie'nin ağzına doğru itti. "Bugün iki işte birden çalışmak zorundasın."

Jamie midesindeki gülünç parmak arası terlikleri görmezden geldi ve tadının berbat olmasını bekleyerek bir yudum aldı. Her nasılsa olmadı. "Bu gerçekten iyi. Teşekkürler."

Sanki Jamie'nin kararı konusunda gerginmiş gibi, Marcus'u bir nefes alıp verme telaşı sardı. Bu, Jamie'nin koca kaslı kafayla göz temasını kesmesi ve cankurtaran kulübesinden çıkmak için dönmesi gerektiği zamandı. Bunun yerine, kendini tereddüt içinde buldu çünkü Marcus tekrar kaşlarını çatmıştı.

"Bugün daha yakın oturmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Akıl sağlığına kavuşması için mırıldanarak dua eden Jamie, Marcus'un omuzlarından birini itti. Ne kadar sağlam inşa edildiği üzerinde durmayın. Ya da Jamie'nin ona gönüllü

olarak dokunmasından büyülenmiş gibi, Marcus'un gözlerinin hareketi nasıl takip ettiğini.

"Sakin ol Dizel. Bu gece ikimiz de çalışıyoruz." Rory ve Andrew'un kendinden geçmiş dikkatini duymazdan geldi. "Görüşürüz o zaman."

Marcus'un fazla erkeksi yüzü bir sırıtişla ikiye ayrıldı. "Tamam Jamie."

*

Marcus telsizi elinde ters çevirip bir haftadır kafasına taktığı bir araba sigortası reklamının jingle'ını mırıldandı. Plajın bu tarafında çoğunlukla emekliler vardı ve okyanusta herhangi bir heyecan yaratacak kadar derine asla inmediler, ancak mor bone ve uyumlu mayo giymiş son sınıf öğrencisi portatif radyosunda biraz yüksek sesle Frank Sinatra çalıyordu.

Bir iç çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra göğüs kaslarını sırayla -sağa, sola, sağa, sola- esnettirdi ama bu bile moralini yükseltmedi. Veya son zamanlarda düşüncelerinin merkezinde ve merkezinde yer alan kişiden dikkatini dağıtın.

Jamie Prens.

Neden Jamie Prince'i düşünmeden edemiyordu?

Bu, çözmeye kararlı olduğu bir muammaydı ve Jamie ile çok zaman geçirmesini gerektiriyordu. Jamie'nin neden en

tuhaf zamanlarda aklına geldiğini başka nasıl anlayacaktı? Tıpkı duşta kendini sabunlarken olduğu gibi.

Marcus sertçe boğazını temizledi ve sanki orada oturan kız onun düşüncelerini duyabilecekmiş gibi en yakın cankurtaran koltuğuna bir göz attı. Buna sahip olamazdı. Jamie ile olan her şey muhtemelen beyninde geçen birkaç telden ibaretti. Marcus “Diesel” O’Shaughnessy için alışılmadık bir olay değil, size bu kadarını söylerdi. Ailesi arasında uçuşları kaçırmasıyla ünlüydü, uyuyakaldığı için değil, uçuş numarasını iki kez kalkış saati ile karıştırdığı için.

Daha da kötüleşti.

Nassau Community College'a kaydolduğunda, birinci sınıfın ilk döneminin tamamını yanlış sınıflarda geçirmişti. Neden? Çünkü postayla aldığı değil, okulun web sitesindeki örnek programı takip ediyordu. Bunu yaklaşık altı ay sonra bir yığın Men's Health dergisinin altında bulmuş ve kimsenin yüzüne gerçekte ne olduğunu asla açıklamak zorunda kalmamak için hemen bırakmıştı.

Bir seçenek olarak kolej olmadan, son beş yılını yerel CrossFit spor salonunda antrenman yaparak geçirmişti. Ancak cankurtaran sertifikasını aldığından ve yazları eğitimden plajda çalışmak için izin aldığından beri, yazın gelmesine kadar geçen günleri saydı. Her yıl, soyunma odasına girip Jamie'yi göreceği Haziran'ı beklemek biraz daha zorlaşıyordu.

Marcus parmaklarını kalçasına vurdu. Yani bir erkek aşkı yaşadı. Erkekler hep birbirlerine takmaz mıydı?

Kahramanlarının formalarını giyen, isimlerini zikreden ve düz ekran televizyonlarda üzerlerinden geçen adamlardan oluşan koca bir futbol stadyumu vardı. Ve Marcus ara sıra Jamie'nin ağzını düşünürken mastürbasyon yapıyordu. Ya da bazen alnına düşen siyah saçlarını. Ya da bara bir içki kaydırduğunda trisepslerinin göz kırpması.

Aynı şey.

Marcus'un alnından ter fişkırdı ve bunun yukarıdaki bulutsuz mavi gökyüzünden üzerine vuran güneşle hiçbir ilgisi yoktu. Jamie'ye olan bu delicesine aşık olmak... bir erkeğin aşık olmasıyla aynı şey değildi, değil mi? Yazın başında saçmalamaktan paçayı sıyırmış olabilirdi ama Jamie'yle ne kadar çok zaman geçirirse, onun yanında olmaya o kadar çok ihtiyaç duyuyordu. Marcus bunu açıklayamadı. Jamie'yi görmediği bir gün geçtiyse, o gün tamamlanmış sayılmazdı.

"Tanrım," diye mırıldandı, ensesini ovuşturarak. "Kes şunu, Diesel."

İşin aslı, Marcus kendi kendine daha önce kesmesini söylemişti. Kendi kendine kızları tavlayıp tekrar eve getirmesini emretmişti ama son birkaç yıldır flört oyununa olan hevesini kaybetmişti. Bir civcivin numarasını almak hayattaki tek göreviydi ve şimdi yan koltukta oturan cankurtaranlara minnet dolu bir bakış atmaktan kendini alamıyordu. Ve cidden ateşliydi. Marcus'un erkek kardeşi orada olsaydı, bir kıza bu kadar uzun süre oyun oynadığı için onunla sonuna kadar alay ederdi.

Marcus onun kendisine gülümsediğini yakaladı ve zayıf bir el salladı.

El sallamak neden birdenbire sadakatsiz hissettirdi?

Tamam aşkım. Toparla adamım.

Erkeklerden hoşlanıyor olsa bile, ki değildi... Jamie Prince liginin çok dışındaydı. Jamie reklam panolarında Armani iç çamaşırlarını modelliyormuş gibi görünmekle kalmıyor, Marcus'un johnsonundan daha kalın kitaplar okuyordu ve bu bir şeyler söylüyordu. Yılın geri kalanında Jamie ekonomi öğretmeni idi. Evet, ortanca Prens kardeş sahilde çalışmak için gereğinden fazla vasıflıydı ve diğer cankurtaranların söylediğine göre bunu sadece asabi, eski mahkûm küçük kardeşinin beladan uzak durmasını sağlamak için yapmış. Rory bir ilişkiye başladığından beri çok sakinleşmiş olmasına rağmen. Aşağı doğru.

Bu, Jamie'nin gelecek yaz cankurtaran olmayacağı anlamına mı geliyordu?

Marcus bir avuç paniği yuttu.

Önemli değildi. Her şeyden önce, kesinlikle eşcinsel değil. İkincisi, Jamie bırakın... Marcus'un kesinlikle yapmak istemediği diğer şeyleri, onunla arkadaş olmak bile istemiyordu.

Yani iyiydi. İyiydi.

Jamie'nin sesi telsizden çatırdadı ve Marcus'un omurgası doğruldu. Genel kanal. O da kendisine en yakın sandalyeden yankılandığını duyabiliyordu. "Andrew, bu yaşlı hippie

kelimenin tam anlamıyla sahile bir bavul dolusu maytap yuvarladı ve görünüşe göre onları satıyor. Dev taşakları için onu tebrik mi etmeliyim yoksa adamı kafasına mı indirmeliyim?

Marcus yumruk gibi güldü. Dostum, Jamie komikti. Ve bok kadar akıllı. Gözlüğünü taktığında özellikle zeki görünüyordu ama cankurtaranlık yaparken kontakt lens takıyordu. Bu güzeldi, çünkü hiçbir şey gözlerini görmesini engellemiyordu...

Ben ararım, diye çatırdadı Andrew. "Şimdilik onu gözünün önünde tut."

"Anlaşıldı."

Marcus ne yaptığını anlamadan özel bir hatta geçti ve Jamie'ye telsizle haber verdi. Selam Jamie.

Bir iç çekiş geri geldi. "Merhaba Dizel."

İçinde sıkışıp kaldığı yalnızlık uçup gitti. Aynen böyle. "Beni özlüyor olmalısın, değil mi? Mesafe seni öldürüyor."

"Evet, Marcus. 'Sensiz sabah, azalan şafaktır.'"

"Bu senin zeki kitaplarından birinden mi?"

"Ben Dickinson."

Tanrım, Jamie. Her zaman beyinde sik ile.

Uzun bir duraklama. "Neden bu saçmalıktan paçayı sıyırmana izin veriyorum?"

Marcus kaşlarını çattı. "Ne boku?"

Başka bir statik-bağcıklı iç çekiş. "Boş ver. Ne istiyorsun?"

"Hadi bir iddiaya girelim."

"HAYIR."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

"Ha."

Marcus boşver demeli ve iletişim kanalını kapatmalıydı. Jamie'nin yanında olduğu her an işler daha da karışıyordu. Örneğin, şu anda, aleti kırmızı mayosunun içinde kaya gibi sertti ve radyosundan gelen huysuz, alaycı sesin gafıyla ilgili olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Bir erkek için zorsa... artık kendini tanımıyordu. Babası ve erkek kardeşi onu kesinlikle tanımıyordu. Onu tanımak bile istemeyebilirler. Daha kolay sevişebilmek için her gün özel olarak çalışan spor salonundaki arkadaşlarından bahsetmiyorum bile. Kızlarla. Gittiği her yerde kızlar ana tartışma konusu gibi görünüyordu. Evde ailesiyle. Spor salonunda. İnternette.

Erkeklerden hoşlanan erkekler hiçbir zaman işin içinde olmadı. Tanıdığı insanlar arasında bir seçenek olarak tartışılmadı. Durmadan. Konuyu açarsa, arkadaşları muhtemelen bu konuda tuhaf davranırdı. Hayır, kesinlikle yapacaklardı. Onun dünyasındaki herkes aynı kalıbı izliyordu - çalış, kaldır, parti yap, ye, uyu - beyaz bir tuval üzerindeki dev bir mürekkep lekesi gibi olurdu.

Onlardan farklı.

Marcus lisedeyken annesi kalp hastalığından ölmüştü. Eğer hala buralardaysa, belki anlayacağını düşündü. Ne olursa olsun onu sevecekti - her zaman bu kadarını söylemişti. Ancak annesine güvenmek artık bir seçenek değildi.

Her uygun anı Jamie ile geçirmeye çalışmaktan vazgeçmekten başka seçeneği yoktu. Bu hafta sonu biter bitmez rahatlayacaktı. Tekrar eski arkadaşlarıyla takılmaya başla ve kendini bir veya iki kızla konuşmaya zorla. Bahane yok.

Her şeyden önce aletinin sakinleşmesi gerekiyordu. "Aşağı in," diye homurdandı, onu ayarlayarak.

"Neydi o?"

"Uh..." Marcus boğazını temizledi. "Bu bayana Frank Sinatra'yı geri çevirmesini söylüyordum. Demek istediğim, Ol' Blue Eyes'ı bir sonraki adam kadar seviyorum... aşk değil, anlıyor musun? Sadece geçici bir takdir. Ama onu mezarında uyandıracak kadar gürültülü."

Güzel kapak kardeşim.

Bahis ne, Diesel? Meraklıyım."

"Ah evet..." Nemli avucunu şortunun kumaşına sürttü. "Bir şarkı seç."

"Hiç şarkı?"

"Evet."

"Jeff Buckley'den 'Hallelujah'."

"İsa." Marcus başını geriye atıp güldü. "Bu eğlenceli olacak," dedi. "Benimki 'Bir Kez Daha Bebeğim'. Bu gece barda, kimin daha fazla müşteriye internetteki müzik kutusunda çalması için yarıştıracamız. Rüşvete izin yok."

Jamie o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Marcus birini kurtarması gerektiğinden endişelendi. Ya da daha kötüsü.

Birisi ona sahilde bir sorun veriyordu.

Marcus'un nabızı kulaklarında gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Jamie'nin koltuğuna yakın olmayı sevmesinin birden fazla nedeni vardı. Kale Kapısında zıplamasının birden fazla nedeni var. Birinin Jamie'ye bulaşması ihtimaline karşı. Marcus olayla ilgili hikayeyi duymuştu. Biri kumsalda Jamie'yi rahatsız ettiyse -ya da daha kötüsü ona zarar verdiyse- bu ilk olmuyordu.

Jamie.

Hala hiçbirşey.

Marcus ayağa kalktı ve kuma atlamaya hazırlandı.

Üzgünüm, Jamie gülerek geri geldi. "PD geldi. Hippi bana parmağını veriyor."

Marcus kendini koltuğa attı ve titrek bir nefes verdi. Bahse var mısın? diye sordu kendini toparladıktan sonra.

"İhtimaller nelerdir?"

Bunu yapma. Bunu yapmamalısın. "Kaybedersen yarın benimle gelirsın."

Jamie alay etti. "Seninle nereye?"

"Sadece kaybedersen öğrenirsin."

"Ahhh. Demek cinayetler böyle oluyor."

Marcus geri çekildi. "Sağ. Sanki sana bir şey olmasına izin vermişim gibi."

Salak. Alnına yumrukla vurdu. Çok fazla. Erkekler birbirlerine böyle şeyler söylemezdi. Yanlış bir şey söylediğine dair şüphesi, bir dakika sonra Jamie tekrar konuştuğunda doğrulandı. "Kazanırsam, Marcus... buna bir son vermelisin, tamam mı?"

"Neyi durdurmak? Doğuştan kazanan olmak mı? Elimde değil. Radyoya zayıfça kıkırdarken bile gözlerini kendi kendine devirdi. "Seninle sonra konuşuruz, Jamie Prince. Gidip yaşlı bir hanımefendiyi halletmem gerekiyor."

Kendini daha fazla rezil etmeye fırsat bulamadan kanalı kapattı. Başını ellerinin arasına aldı. Ne kadar denerse denesin, gerçekler onu ne kadar strese sokarsa zorlasın... güneşin batmasına kadar olan saatleri saymaktan kendini alamadı.

<https://oceanofpdf.com/>

İKİNCİ BÖLÜM

Jamie, Castle Gate hoparlörlerinden "Bir Kez Daha Bebek" yeniden başladığında gözlerini devirdi. Bütün gece zihinsel bir çetele tutmuştu. Şu anda skor Jamie: beş, Marcus: yedi idi. Ve hiç kimsenin aynı iki şarkının tekrar tekrar

çaldığını fark etmemesi, müşterilerinin ne kadar yüklü olduğunun bir kanıtıydı. Jamie kapıdaki konumundan Marcus'un ona sırtıttığını yakaladı ve ona gecenin erken olduğunu söyleyen bir bakış attı, sürtük.

Takım barının diğer ucundan Andrew, "Bu kokteyl karıştırıcısını lanet olası gözüme saplamadan önce biri gidip müzik kutusunu tamir etsin," diye seslendi. Komutanlığı, yaz eğlencelerinden birkaç sarhoş tezahürat aldı. Her zamanki gibi kıpkırmızı suratlıydılar, çamurluydular ve eve gideceklerine dair hiçbir işaret göstermiyorlardı. Onlar, yılın geri kalanında Kale Kapısı'na patronluk taslayanlardan farklı bir kalabalıktı. Bunlar Down for the Summer milleti veya Long Beach yerlileri tarafından atıfta bulunulduğu şekliyle DFS'lerdi. Sabahları uyanacak işleri olmayan ve görünüşe göre ahlaklarının eskiden olduğu yerde derin bir boşluk olan DFS'ler, atılana kadar barda kaldılar ve bu gece de farklı olmayacaktı.

Yaz aylarında, Prens kardeşler sahildeki cankurtaran nöbetlerini bitirdikten sonra doğruca Kale Kapısı'na gidip içki satmaya başladılar. Babalarının onlarca yıl önce satın aldığı aile barında çalışmak yeni bir şey değildi ama barın başarısı, babalarının geride bıraktığı borç yüzünden çok daha gerekli hale gelmişti. Neyse ki, Andrew'un amansız yolculuğu nedeniyle, mekanın havası önemli ölçüde değişmişti ve para gelmeye, gecikmiş faturalar ödenmeye başlandı. Genellikle yerel kolluk kuvvetlerinin dikkatini çeken daha keyifsiz bir kalabalığın yerini üniversiteli çocuklar ve tatilciler almıştı. Dolayısıyla, yeni müşteri dalgası yetkin ve deneyimsiz olsa da kasaya daha fazla para

yatırmaya başlamış ve mekana modaya uygun bir ün kazandırmıştı.

Babaları bunun ne hale geldiğini asla göremeyecekti.

Jamie bu rahatsız edici düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve bir bira bardağını sürekli kehribar rengi bir akıntının altında yana doğru devirdi ve üzerinde tam doğru miktarda köpük bırakarak barın üzerinden bir müşteriye doğru kaydırды ve karşılığında yirmilik aldı. O müşterinin yanında oturan, gri bir tişört giymiş, saçına biraz tuz ve karabiber takmış yaşlı bir adamdı. Jamie baktığında bakışları ısındı ve Jamie'ye ilgilendiğini belli etti.

Orada. Her zamanki tipi oradaydı. Ne istediğini bilen, kim olduğuna güvenen ve herkesin bilmesine aldırmayan olgun bir beyefendi.

Başka bir deyişle, Marcus O'Shaughnessy'nin tam tersi.

Kendini Marcus'u insanlarla karşılaştırmayı bırakmaya zorlayarak -ya da herhangi bir sıfatla onu düşünmeden- Jamie kasada Andrew'la buluştu.

"Müzik kutusu neden Journey'de falan takılmadı?" diye mırıldandı Andrew, parmakları dokunmatik ekranın üzerinde uçuyordu. "Sarhoş insanlar Journey'i sever."

Jamie'nin kardeşine bahsi anlatmasına imkan yok. Birincisi, Andrew kimsenin gece gündüz ortalıkta dolaşmasından hoşlanmazdı ve iki, Jamie'nin Marcus'la daha fazla zaman geçirmeye eşit olacak bir iddiaya girmekle işi yoktu. Hiçbiri. "Evet. Ama sarhoş kızlar Britney'i sever ve

kızlar mutlu olduşunda erkekler de mutlu olur. Temel matematik."

Andrew bekarları sayarken ona baktı. "En sevdiğin şarkının sürekli çalan diğerk şarkı olduşunu fark etmediğimi sanma."

"Garip tesadüf."

"Elbette." Kardeşi dirseğıyle kasayı kapattı ve başka bir grup için bir dizi tekila kadehi dizmeden önce müşteriye para üstünü iade etmek için oradan ayrıldı. Jamie, Marcus'un yarım saat boyunca onu sonsuz bira bardağı ve o kadar çok votka doldururken izlediğini hissedebiliyordu, artık müşteriler her an Rusça konuşmaya başlayacaktı. Rory barın arka ofisindeki akşam yemeğı molasından döndü, Olive sersemlemiş bir ifadeyle arkasından tökezledi. Onu belinden tuttu ve barın sonundaki bir tabureye oturttu, önüne bir kola kaydıldı. Jamie, Rory yaklaşırken başını iki yana salladı, erkek kardeşi, sanki ortadan kaybolmuş gibi her adımda kız arkadaşına dönüp bakmaktan kendini alamıyordu.

"Akşam yemeğı molan nasıl geçti?" Jamie kuru bir şekilde sordu. "Gerçekten yemek yemeyi başardın mı?"

Rory elini saçlarından geçirdi ve Jamie'ye göz kırptı. Ah, yedim.

"İsa."

Küçük kardeşi güldü. "Tam olarak en seksi film müziğı değil ama elimde olanla çalıştım." Rory bir müşteriye başıyla selam verdi ve siparişi doldurmaya başladı, sanki hiç ara

vermemiş gibi hızla yere çakıldı. Bu barmenlikti. Bisiklet sürmek gibi. "Buckley/Britney karışımının nesi var?"

"Nasıl bilebilirim?"

Rory homurdandı. "Vazgeç adamım. Bir döngüde çalan aynı iki şarkı mı? Bu, genellikle çözmeye kararlı olduğunuz türden bir bilmecedir."

Jamie Guinness'in kulpunu çekti ve mürekkepli siyah biradan birer litre doldurmaya başladı. "Mola odasında takıldın diye Andrew'un sana vereceği dersi neden merak etmiyorsun?"

"Bağlanmıyor. Bu Zeytin." Gülerек başını salladı. "Sadece takılma olsaydı, kendimi günde dokuz kez evlenme teklif etmekten alıkoymak zorunda kalmazdım."

Bu Jamie için yeni bir haberdi ve alaycı kalbi bunu duyunca biraz olsun ürpermediyse ne olurdu?

Bir gün yapacaksın, dedi Jamie canlı bir şekilde başını sallayarak. "Ve evet diyecek."

"Evet." Rory kafası karışmış görünerek çenesini kaşıdı. "Bence olabilir."

Jamie, "Ve sağdıcın olmam için bana yalvaracaksın ve ben de 'Bilmiyorum, düşüneceğim' diyerek işi uzatacağım," dedi Jamie ağır ağır. "Takım elbise içinde en iyi görüdüğümü ikimiz de biliyoruz ve kimseyi beni bir takım elbise içinde görmekten mahrum etmeyeceğiz."

Rory gülerken gözlerinin kenarları kırıştı. Ve uzaktan Jamie, Rory'nin kahkahasını izlerken Olive'in eriyip sarı bir su birikintisine dönüştüğünü görebiliyordu. Ah evet. Evet derdi.

Jamie, ne kadar iyi dinlenmiş görüldüğüne dikkat ederek kardeşini değerlendirdi. ne kadar hafif Ve Tanrım, Rory'yi mutlu görmeye bayılıyordu. Olive yazın başında Oklahoma yoluyla ortaya çıktığında Jamie endişelenmişti. Rory dünyaya -ya da Long Beach'e- sert bir imaj yansıttı ve hapisane sicili, onun kötü haber olduğu fikrini yalnızca destekledi.

Yargılayıcı piçler neyi bilmiyordu?

Küçük erkek kardeşini parmaklıklar ardına sokan Jamie'nin aptallığıydı.

Altı yıl önce kumsalda olanlarla ilgili bir anısı Jamie'yi hazırlıksız yakaladı ve bardak elinden kaydı, bira ağızlarının altındaki pirinç gidere takırdadı. Nefes nefese kalma hissi, kahkaha... Kale Kapısı'ndaki seslerin uğultusunu bastırana kadar hepsi boğazına ve kulaklarına doldu. Onu su altında tutan eller, tam bir nefes almasına izin verseydi...

"Hey." Rory, endişeyle kaşlarını çatarak ona dirsek attı. "İyi misin?"

Hediye yüze tokat gibi geri geldi. Jamie bardağı düzeltip dökmeye devam ederek Evet, dedi. "Üzgünüm. Ben iyiyim."

Ama Rory anlayışlıydı. O akşam sahilde oradaydı ve bu ikisinin de hayatını değiştirmişti. Birkaç hafta önce Rory,

Jamie'ye o boktan, kalıcı anıları yaşatan adamlarla karşılaşmıştı. Adam Long Beach'e dönmüştü. Orada yaşamak mı yoksa ziyaret etmek mi? Jamie bilmiyordu. Ancak Rory'nin karşılaşması, muhtemelen o gecenin ayrıntılarının son zamanlarda aniden ortaya çıkmasının nedeniydi.

Jamie'yi inceledikçe Rory'nin yüzündeki mutluluk azalmaya başlayınca, Jamie anı düzeltmek için koşturdu. Rory'nin iki yıllık sefaletinden o sorumluydu. Kardeşinin iki yılı karanlık bir deliğe sıkışmış, her gün tehlikeyle karşı karşıyadır. Bir daha asla. Rory artık mutlu olmayı hak ediyordu. Jamie onun bu şekilde kalmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Bak, iddiayı kaybetmekten ne kadar nefret ederim biliyor musun?"

Konu değişikliğinden açıkça şüphelenen Rory ayağa kalktı. "Yanlış yapmaktan nefret ettiğin gerçeğinin bir uzantısı."

"Sağ. Bu çok nadirdir. Ve neden yardımına ihtiyacım var? Jamie, Andrew'un işitme mesafesinde olmadığından emin oldu. "İnsanların Britney'den çok Buckley oynamasını sağlayabileceğime dair Marcus'la iddiaya girdim."

Rory, bir müşteriden bir avuç dolusu parayı alırken, "Böyle bir boktan şey olduğunu biliyordum," dedi. "Kaybetmiyorsun, değil mi?"

"İnanabiliyorsan öyleyim. Ben lojistiği hesaba katmadım." Jamie yüzünü buruşturdu. "Müzik kutusuna çok daha yakın."

Rory bir an Jamie'ye baktıktan sonra, o para üstünü değiştirirken konuşmaya devam edebilmeleri için Jamie'yi kasaya doğru dürttü. "Hey... kimseye tavsiye verecek pozisyonda olmadığımı biliyorsun. Özellikle sen, adamım. Muhtemelen asla yapamayacağım bir şekilde kendini toparladın.

"Doğru değil. Burada üstlendiğin sorumluluklara bir bak. İnanılmaz gidiyorsun."

Övgüden bariz bir şekilde rahatsız olan ağabeyi ona el salladı. "Marcus'a çok fazla enerji harcıyorsun. Bilirsin?" Yüz hatlarında panik dans ediyordu. "Neler olduğunu görüyorum. Son kez-"

"Geçen sefer ne olduğunu biliyorum." Ve bunu yüksek sesle duymayı kaldıramadı. Hala. Belki hiç. Rory. Hadi ama, Marcus yılın üç ayında katlandığımız pisliklerden biri. Bu sözleri söylerken dilinde asit tadı kaldı ve duraksamak zorunda kaldı. "Altı yıl önce olanlar bir daha asla olmayacak. Bana güvenmelisin."

"Evet." Rory'nin yüzüne gergin bir gülümseme yayıldı. "Ediyorum adamım. Olive'e gidip biraz Buckley oynamasını söylememi ister misin?"

"Geleceğin baldızları ne işe yarar?"

Birkaç dakika sonra Buckley'nin sesi hoparlörlerden mırıldandı ve şarkının kasvetli iç karartıcı anlamına rağmen tek bir gözyaşı bile dökülmedi. Marcus, bar müdavimlerinin kalabalığına baktı ve havada seğirme hareketi yaptı. Jamie başka bir içki koyarken gücenmiş numarası yaptı. İkisi de

güldü - ve bu çok kolaydı. Aynı zamanda önemsiz bir çekiciliği besleyen Marcus'la eğlenmeye başlamak için çok kolay ve tehlikeli.

Düşük anahtar. Elbette.

Pislik her sabah kulübeye gri eşofmanıyla ve gömleksiz giriyordu, serbest toplayan aleti pantolonunun sağ paçasında sallanıyordu. Gürültülü, kaba, cilasızdı ve Kerouac'ı karaokeden tanıımıyordu. Yine de Jamie, Marcus'un ona yatak dışında gösterdiği kadar ilgi gösterip göstermeyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

Sağ. Sanki sana bir şey olmasına izin vermişim gibi.

Marcus'un sözleri o gün erken saatlerde telsizle yaptıkları konuşmadan uzaklaştı ve Jamie'nin içini nahoş bir sıcaklık kapladı. O koruyuculuk karanlıkta etrafını sarsa nasıl olurdu? Vücudunun ön tarafını yatağın içine mi bastırdı? Ya Marcus'un gerçekten neye ihtiyacı olduğunun gizemini çözmesine yardım eden oysa? Jamie değilse, başka biri olabilirdi.

Midesine ağır bir ağırlık düştü ve barın bir ucundan diğer ucuna uzun adımlarla ilerlerken adımlarında bir aksamaya neden oldu. Rory ve Andrew ona kaşlarını kaldırdılar.

Hoparlörden "Bir Kez Daha Bebeğim" sesi yükseldi ve Jamie anlamsız düşüncelerinden geri dönerek küfretti.

"Aman Tanrım," diye inledi Andrew tavana doğru.

Rory güldü ama küçük erkek kardeşinin alnının arasında hala bir çizgi vardı, bakışları Marcus ve Jamie arasında gidip geliyordu. O endişeliydi.

Rory endişelenmeli mi?

Jamie yapmalı mı?

Evet. İkisinin de endişelenmesi gerekirdi ve durumun bu noktaya geldiğini kabul etmek, Jamie'nin kafasından aşağı soğuk bir kova dolusu su dökülmesiydi.

Jamie bunun neden bu kadar yanlış olduğunu sorgulayamadan, üzerine oturan gri tişörtlü, tuzlu ve biberli saçlı adamın önündeki bara yaslandı. Bütün gece onu o kadar da kurnazca kontrol etmeyen kişi. Selam, dedi Jamie. Ya bana çıkma teklif et ya da ürkütücü olmayı bırak.

Adam cin ve zencefilini yudumlarken durakladı. "Ah. Haydi dışarı çıkalım?"

Jamie cep telefonunu çıkardı, güvenlik kodunu tuşladı ve barın karşısına kaydırıldı. "Numaranı bırak, ben düşüneceğim."

Genelde Jamie erkekleri hazırlıksız yakalamaktan büyük zevk alırdı. Ya da onları etkilemek. Bu gece sadece en ufak bir tatmin duygusuyla karşılaştı ve Jamie adamın omzunun üzerinden baktığında bu bile rüzgarda kayboldu ve Marcus'un sahibi tarafından tekmelenmiş dev bir golden retriever'a benzeyen sahneyi izlediğini gördü. Adam numarasını programlamayı bitirmeden telefonu geri kapmamak Jamie'nin iradesinin her zerresini aldı.

"Kurt'un emrinde."

"Harika." Jamie telefonunu geri alıp adamı telaşlı bir halde bırakırken yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Belki seni buralarda görürüm."

"Umarım."

Jamie gecenin geri kalanında konsantre olamadı. Odadaki Marcus'un fazlasıyla farkındaydı. Nerede durduğu, ne kadar sinirli görüldüğü. En kötü yanı, Marcus bile sebebini kendisi bilmezken, neden tedirgin olduğunu bilmektir.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Jamie bahsi tamamen unuttuğunu ancak gecenin sonuna kadar fark etti.

Marcus açıkça yapmamıştı. Kapıdan çıkarken Jamie'nin yanından geçerken durdu ve rahatsız görünerek döndü. Sanki şimdi nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi.

"Şey... Monster Jam. Bir canavar kamyon rallisi. Yarın seni oraya gönderecektim ama..." Kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturdu, belli ki rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Yine de merak etme. Sadece aptalca bir fikirdi. Abim bilet aldı ve geri çekilmek zorunda kaldı. Onları satabilirim."

On ton tuğla Jamie'nin göğsüne bastırıldı. "Artık gitmek istemiyor musun?" Marcus'un hayır dediğini duymak istemiyordu. Fiziksel olarak buna dayanabileceğini düşünmüyordu. Onun nesi vardı? "Lanet olası bahsi kazandın. gidiyoruz."

İsa. Çıkış yolunu bulmuştu. Ve onu atlatmıştı.

"Gerçekten mi?"

Jamie içini çekti. "Evet."

Marcus, Kale Kapısı'nın ön girişinden geri geri çıkarken birdenbire daha uzun göründü, arkasında Long Beach tahta kaldırımını aydınlandı. "Yarın görüşürüz. Görüşürüz Jamie.

"Görüşürüz Dizel."

Moron. Sen lanet olası bir moronsun.

Monster Jam'e katılmayı kabul eden bir moron.

<https://oceanofpdf.com/>

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Marcus elindeki telefona baktı ve son beş dakikanın gerçekten gerçek olup olmadığını merak etti. Ya da bu, koşu bandında ayağının takılıp kafasını çarptığı ve dans eden muzları gördüğü zamanki gibi bir şey miydi? Saate baktı. Jamie ile buluşmasına beş dakika kaldı. Bu da bir tür rüya gibi görünüyordu, bu yüzden yardım yok.

Eğilip meme ucunu kıvırdı.

"Kahretsin. Ah." Boştaki elinin ayasıyla lekeyi ovuşturan Marcus, odanın karşısındaki duvara yaslanmış boy aynasındaki yansımasını yakaladı. "Marcus O'Shaughnessy," diye mırıldandı, omuzlarını geriye atarak. "Yirmi dört yaşında girişimci."

Gurur midesini bulandırıyordu ama şimdi tadını çıkaracak vakti yoktu. Bir randevusu vardı - tamamen önemli olmayan, sıradan, gösteriştan uzak, kardeş buluşması. Tamam, diğer erkek arkadaşlarının yanında yumuşak kalabilmek için genellikle iki kez otuzbir çekmezdi ama bunun üzerinde duracak zaman da yoktu. O ve Jamie, Monster Jam için Nassau Coliseum'a giden trene biniyorlardı ve Marcus bir dakika bile geç kalsa Jamie'nin bu bahaneyi kaçmak ve gidip kitap okumak falan için kullanacağından oldukça emindi.

Ya da o müşteriye bardan arayabilir.

Kurt, eğer Marcus konuşmayı doğru bir şekilde duymuş olsaydı.

Marcus aynaya biraz daha kaşlarını çatarsa ayna paramparça olacaktı. Yatak odasının kapı tokmağında asılı duran kırmızı Under Armour beyzbol şapkasını kaptı ve kafasına ters taktı, ikinci kattaki dairesinin kapısına yöneldi. Merdivenleri yarılarmıştı ki -yine- cüzdanını ve anahtarlarını unuttuğunu fark etti, bu yüzden koşarak yukarı çıkıp onları aldı, kapıyı kilitledi ve çizmesinin arkası üzerinde merdivenlere doğru döndü. Zaman sıkıntısıyla LIRR istasyonuna koştu, bu çabanın Jamie'nin bardaki adama numarasını vermesini düşünmesini engelleyeceğini umuyordu.

Şanssız.

Onu bu kadar rahatsız etmemeli.

Kesinlikle bütün gece Jamie'nin Castle Gate'deki vardiyasından sonra eve gitmek yerine herifle buluştuğundan endişe ederek uyanık kalmamalıydı. Bu onu ilgilendirmezdi.

Marcus'un dikkati düşünceleriyle o kadar dağılmıştı ki, kişi öfkeyle bağırana kadar adının söylendiğini duymadı - ve bu kişi kardeşi Joey'di. Caddenin diğer tarafında, kardeşi lokantanın dışında elinde bir fincan kahve ile sigara içiyordu. Hâlâ o sabahki çöpleri toplarken kullandığı Temizlik Departmanı tulumunu giyyordu. Long Beach mahallelerinde babasına veya erkek kardeşine rastlamak alışılmadık bir şey değildi. Birbirlerinin evlerine istedikleri gibi gelip gittiklerine göre, neden üç ayrı apartman dairesinde yaşama zahmetine girdiklerini bile Marcus'un ötesindeydi.

Ancak son zamanlarda... Marcus biraz daha mahremiyet istemeye başlamıştı. Şu anda olduğu gibi. Yine de sokaktaki kardeşini görmezden gelemezdi yoksa haftalarca taşakları kırılırdı.

Marcus homurdanarak yavaşlayarak kaldırımında yürümeye başladı ve orta parmağını sokağın diğer tarafındaki kardeşine doğru kaldırdı. "Sonra görüşürüz J. Geç kaldım."

Buraya gel seni ahmak. Neye geç?"

Arka cebinden biletleri çıkardı ve Joey'e salladı. "Benden vazgeçmen bir şey ifade ediyor mu?"

Joey bir duman bulutu üfledi ve yüzünü buruşturdu. "Yalnız mı gidiyorsun?"

Marcus tereddüt etti. Bir an için - ve hepsi bu kadardı.

"Kız ha?" Joey tek kaşını kaldırarak seslendi. "Senin için Monster Jam'i dinlemeye razıysa bu ciddi olmalı. Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Asla." Endişe Marcus'un göğüs kafesine bastırdı ve o da tren istasyonuna doğru geriledi. "Git lanet bir duş al. Kokunu buradan alabiliyorum."

Joey ona kuş fırlattı. "Ahhh!"

"Ahhh!" diye bağırdı Marcus.

LIRR çıkıntısının gölgesine girer girmez, Marcus durdu ve sırtını beton duvara dayadı, tepedeki kirişlerde güvercinler hışırdıyordu. Nefes almak. Rahatla. Sadece bir arkadaşınla takılıyorsunuz. Joey, Jamie ile ona rastlasa bile, hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey devam etmeyecekti.

Yine de Marcus kendi saçmalıklarını satın alamazdı.

Jamie Prince hakkında aynı takım için vuruş yaptığını ilan eden bir şey vardı. Gösterişli, bariz ve muhtemelen kasıtlı bile değildi. Bilen göz temasında, kendine güvenen sırtıtışında, temiz traşlı, iyice nemlendirilmiş teninde bir şeyler vardı. Joey, Jamie'nin eşcinsel olduğunu kesin olarak bilecekti. Erkek kardeşi ve babası gey insanlardan nefret etmiyordu - onlarınkinden farklı yaşam tarzları sadece farklıydı. Ve diğerleriyle rahat değillerdi. Büyümek ve şimdi değil.

Bundan daha da fazlası, ailesi, Marcus'un sırf bir insan olarak onu sevdiği ve ona hayran olduğu için Jamie ile

takıldığına asla inanmaz. Başka bir şey varsayarlardı - ve başka bir şey de Marcus'u soğuk terler dökerdi. Çünkü ailesi onu çağırırsa artık her şey eskisi gibi devam ediyormuş gibi davranamayacaktı. Jamie'yi çok fazla düşünmediğini.

Temelde kesintisiz gibi.

"Hey."

Jamie'nin tereddütlü sesi üzerine Marcus'un omurgası dümdüz oldu ve kafasının arkasını sertçe duvara vurdu. "Jamie Prens." Şapkasını düzeltti ve açık yaralarda kan var mı diye hızlı bir kontrol yaptı. "Güzel kelime nedir?"

"Beyin sarsıntısı geçirmemişsin gibi mi davranacağız?"

"Beni yakaladın." Marcus yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. Tanrım, bu çok acıttı.

Marcus yukarı baktığında Jamie'nin kollarını kavuşturmuş, gözlüklerinin ardından onu merakla izlediğini gördü. Jamie'nin bugün ekstra güzel görüldüğünü ve Marcus'un kırmızı cankurtaran şortu giyen Jamie'yi hiçbir şeyin yenemeyeceğini düşündüğünü kabul etsek iyi olurdu. Ama kot pantolon ve beyaz bir tişört içinde Jamie sadece yakışıklı değildi, aynı zamanda bu şekilde rahattı. Onların yaşındaki çoğu erkek bol kot pantolon giyerdi. Jamie'ninkiler dar değildi ama erkeklerin normalde giydiğinden bir beden küçüktü. Onu biraz korkutucu yapacak kadar sıkı. Olduğu gibi, beni kontrol etmeyi kolaylaştırdım - rica ederim. Gömleği o kadar canlıydı ki tam tersi bir etki yarattı. Onu ve kollarının kesik kaslarını... dokunulabilir gösteriyordu. O da

bir şapka takmıştı ama onunki ileriye dönüktü ve New York Halk Kütüphanesi'nin reklamını yapıyordu. Koyu renk saçlarının dağınık uçları, Marcus'un parmaklarını esnetmesine neden oldu.

"Yaşayacak mısın Diesel? Treni kaçıracağız."

"Bok." Marcus duvardan itti ve platforma doğru yürümeye başladılar. "Orada benim için biraz endişelendin. Kabul edebilirsin."

"Eğer ölürsen, Monster Mash'i yapılacaklar listemden çıkarma şansını kaçırmış olurum."

"Monster Jam... ve sana bir iddia daha yapayım."

"Sonuncusu nasıl bu kadar iyi çalıştığına göre, nasıl geçebilirim?" Tam trenin gelmesi için perona vardılar ve klimaya girerek vagonun ortasında koltuklar buldular. "Ayrıntılar, lütfen."

Marcus daha önce Jamie'ye hiç bu kadar yakın oturmamıştı ve elleriyle ne yapacağından emin değildi, bu yüzden onları katlayıp dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Kocaman kamyonlar tarafından ezilen arabaları izlemekten hoşlanmıyorsan, ben..." Marcus, Jamie'nin muhtemelen dünyadaki her şeyden çok istediği bir şey düşünmeye çalıştı ve hemen aklına geldi. "Andrew'den senin yanındaki sandalyeyi bana vermesini istemeyi bırakacağım."

Jamie'nin bakışları onunkine çevrildi. Kendine oldukça güveniyor olmalısın.

Ah, öyleyim. Marcus'un sırtışı kısa sürdü. "Yine de ondan nefret ettiğini söyleyip yalan söyleyemezsin. Yalan söyleyip söylemediğini anlarım."

"Hayır, yapmayacaksın."

Boynunun arkasına bir karıncalanma tırmandı. "Evet, muhtemelen hayır. Salı günleri kumsalın sakın olduğu zamanlarda Andrew'dan bizi birlikte atamasını istemeyeyim mi?"

Jamie gülerek başını salladı. "İyi. Peki ya hayatımın zamanına sahipsem?"

Marcus arkasına yaslandı ve bir süre düşündü. Dürüst olmak gerekirse, işi kolaylaştıracaktı. Jamie'ye eve giderken şapkasını ters taktırmak falan gibi. Ama ağzından tamamen başka bir şey çıktı. "Bana yardım etmelisin."

Birkaç saniye geçti, tren etraflarında sallanıyordu. "Hangi konuda yardım istiyorsun?"

"Ben, şey... şey." Marcus koltuğunda kıpırdandı, sinirleri nabzını patlatıyordu. "Seninle tanışmaya gelmeden önce bir telefon aldım, değil mi? Bu gayrimenkul yönetim şirketi. Zemin kattaki ticari alanı kiralamak için başvurum onaylandı ki bu çılgınca çünkü kredi notum berbat değil ama muhteşem değil gibi. Bu kadar iyi görünmek için GNC kredi kartımı suistimal ettim. Her neyse, burası bir vitrin. Ve onaylandım."

"Ne?" Jamie hafifçe ona doğru döndü, ağzı açılıp kapanıyordu. "Ne için bir vitrin? Ne satacaksın?"

Marcus ellerini dizlerinin arasından çözdü, yassılaşımış sol elini yavaşça havada salladı. "Meyve suyu."

Tren yüksek sesle yalpaladı. "Meyve suyu?"

"Evet. Bir meyve suyu barı. CrossFit spor salonumun tam karşısında. Açık alanı gördüğümde aslında bana fikir veren konumdu. Artı, çok iyi meyve suyu yaparım Jamie. Marcus koltuğunda sonuna kadar döndü, heyecanı aptal ağzının gülümsemesini engelleyememesine neden oluyordu. "Vitrin gerçekten küçük. Belki birkaç üst için yeterli, ama gerçekten insanlar meyve sularını alıp gidecekler. Bir yandan bütün gün meyve ve sebze servisi. Ben buna Ana Sıkıştırma diyeceğim."

Jamie'nin ağzının bir ucu kıvrılıp gri gözleri Marcus'un yüzünde gezindiğinde, o öğleden sonra telefon geldiğinde olduğundan daha mutluydu. Jamie, "Tebrikler Diesel," dedi. "Meyve suyunuz güzel. İnsanların satın alacağını düşünüyorum."

"Evet?" Sesindeki ciddiyeti temizledi ve başını salladı. "Evet, yapacaklar."

Jamie hâlâ gülümsüyordu. Hayatının en büyük günüydü. Jamie, "Yani," dedi ve ses tonundaki hafif tereddütü kaçırmak imkansızdı. Yardımına ne gerek var?

"Hmm. Bilirsin, kurmak gibi.

"Ne ayarlamak? Masalar?"

"Ya da belki hepsi?"

Jamie artık gülümsemiyordu. "Tanrı aşkına. Kafanı tam olarak ne kadar sert vurdun?"

Marcus ona alaycı bir bakış attı. "Haydi, Jamie Prince. Eğlenceli olacak." Onu yandan dürttü. "Sadece akıllıların en zekisi bunu başarabilir-"

Aman Tanrım, diye inledi Jamie. "Bunu yapma. Üstünlük kompleksime hitap etmeyin."

Başka seçeneğim yok. Herkes benim bir aptal olduğumu biliyor." Marcus boğazındaki yumruyu yuttu. "Yazları çalışmaktan biriktirdiğim param var. Annem vefat ettiğinde bana da bir miktar bırakmıştı. Ama benim aklım yok—"

"Sana kim aptal dedi?" Jamie sözünü kesti, sesi sinirli geliyordu.

"Bana aptal dedin."

Jamie'nin Adem elması aşağı yukarı çalıştı. "Eğer varsa, bunu kastetmedim."

Marcus'un ağzı bir gülümsemeyle açıldı. "Yapmadın mı?"

"HAYIR." Jamie, Marcus'u incelerken alt dudağını ısırıldı. "Aptal değilsin, sadece basit bir bakış açısına sahipsin. Belki de herkes aptaldır."

İkisi de göz temasını keserek hızla tekrar koltuklarına döndüler. Marcus, çevresinde Jamie'nin göğsünün hızla kalkıp indiğini görebiliyordu. Marcus'un kendi göğsü de aynı şeyi yaptı ama neden boynunun altındaki her şeyin aniden patlayacak kadar dolu hissettiğini açıklayamadı. Vücudu

Jamie'nin yanında her zaman komik şeyler yapardı ama bu... o farklıydı. Daha fazlasıydı. Artık görmezden gelemeyeceği veya bir ahbap aşkı olarak silemeyeceği bir şey.

Jamie, "Biraz yardım edeyim," diye mırıldandı. "Yine de sadece kendime meydan okumak için."

"Biliyorum." Marcus, Jamie'yi kaldırıp pizza hamuru gibi havaya fırlatmak istese de gülümsemesine karşı deli gibi savaşıyordu. "Teşekkürler Jamie."

<https://oceanofpdf.com/>

BÖLÜM DÖRT

Jamie olanlara inanamıyordu.

Orada, bir canavar kamyon mitingi için ilahiler hazırlamış olan sarhoş pisliklerle dolu bir arenada oturdu. Botları yapışkan bir Budweiser birikintisinin içinde oturuyordu, arkalarında oturan ve kamyonlar mükemmel sürülebilir araçları kasıp kavurmak için ortaya çıkmadan önce koca bir bira tepsisini döken adam sayesinde. O kadar sevgi dolu bir sesti ki, kendi düşündüğünü zar zor duyabiliyordu. Ve kendinden çok zevk alıyordu.

Marcus onu omzundan dürttü. Jamie...

"Yapma."

Gülümsüyorsun.

"Hayır, değilim."

Arenanın ortasında, neon yeşili bir canavar kamyon tekerleklerini döndürdü, döndü ve kendisini bir rampadan Oldsmobiles hattına fırlatmaya hazırlandı. Tehlikeli olmalıydı ama kalabalık merhamet istemedi. Yapılması gerekiyordu. Seyirci mutlak yıkımdan daha azını kabul etmezdi. Kolsuz tişörtleri öyle söylüyordu.

Canavar kamyon motorunu çalıştırıp rampaya doğru fırlatırken, Jamie'nin eli dışarı fırladı ve Marcus'un çıplak bayan ön kolunu kavradı. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Devasa lastikler sağır edici bir cam çıtırtısı ve bükülmüş metal gıcırtilarıyla arabaların üzerine çarptı - ve o kadar tatmin edici ve tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı ki Jamie gülmekten kendini alamadı. Marcus'a baktığında, Jamie'nin kolundaki eline bakıyordu. Hızla geri aldı. "Bunu kardeşlerime anlatırsan, inkar ederim."

Marcus, Jamie'nin kolundan çektiği ele kaşlarını çatmıştı. "Bu gece nerede olduğunu düşünüyorlar?"

Jamie, eski bir Toyota kamyoneti pankek gibi paramparça olunca geri çekildi. "Rory'nin boş gecesi, bu yüzden Olive'le birlikte, birinci aylık yıldönümleri bile geçmeden evlenme teklif etmemeye çalışıyor. Andrew barda çalışıyor."

Spikerin hoparlörden sesi araya girerek kısa bir aradan sonra daha fazla kemik çıtırtısı sözü verdi ve ışıklar yanarak Marcus'un düşünceli ifadesini aydınlattı. "Genellikle bir... randevuya filan gider miydin?"

Jamie gözlerini kıstı. "Neden?"

"Sebepe yok. Dün gece barda o rakamları Baba Zaman'a kaydırđını gördüm. İddiayı kaybetmeseydin belki de onunla  ıkacaktın."

"Her Şeyden önce, o kadar yaŖlı değildi."

Marcus homurdandı.

Jamie gözlerini devirdi. "Pekala, iyi. Daha yaŖlı erkeklerle  ıkıyorum. Bu kolay."

"Neden?"

"     ..." Tanrım, bu eve çok yakındı. Ve ev derken, kendisi ve Marcus arasındaki sözde dostluğu kastediyordu. Bu gece kendine olan saygısı bozulmadan, Monster Jam'e sadece bir iddiayı kaybettiği için gideceğini söyleyerek kapıdan  ıkmıŖtı. Marcus'un duygularını incitme d Ŗ ncesi onun gözlerini oymak istemesine neden olduğundan değil. Yine de buradaydı, Marcus'u bariz gerçeklerden korumaya  alıŖıyordu. Kendisine ne kadar inkar etse de Jamie'yi sadece bir arkadaŖ olarak istemiyordu.

Jamie, onu gerçeklikten koruyarak Marcus'a herhangi bir iyilik yapmıyordu. Birisi onu toplum içinde kabul etmeyi reddettiğinde bunun ne kadar incitici olabileceği gerçeğini yutarak kendine de bir iyilik yapmıyordu.

"Daha yaŖlı erkeklerle çıkıyorum       çoğu korkmuyor. Kendileri olmak için. Birçoğu bunu geçti." Jamie yavaŖ a nefes verdi. "Bir daha asla bir adamın kendini anlaması için beklemeyeceğim. Özellikle de gerçekten istemedikleri zaman. Bu çok yorucu."

Marcus'un gözlerinde bir huzursuzluk parıltısı belirdikten sonra yerini kendinden geçmiş bir merak aldı. "Tekrar? Bu daha önce oldu mu?"

Jamie cevap vermedi ama Marcus'un kafasında dönen çarkları duyabiliyordu.

"Olayla bir ilgisi var mıydı?"

"Olay." Jamie, tam ortasında bir çatlak oluşmasına rağmen güldü. Olay. Olay. "İnsanlar buna böyle mi diyor?"

İkisi de ayakta durmak zorunda kaldılar, böylece sıralarından biri bir tepsi nachos ile yanlarından geçebilirdi. Tekrar oturduklarında, Marcus tatsız bir şey çiğniyormuş gibi göründü. "Altı yaz önce sahilde sana ne olduğunu öğrenmek, telefonla oynamak gibi. Şu anda birlikte çalıştığımız cankurtaranların çoğu o sırada orada değildi. Ama sana olanların sadece kavga arayan sarhoş salaklar olduğunu sanıyordum.

Geçen gece barda olduğu gibi, Jamie elleri hissedebiliyordu. Yapışkan, nemli eller onu suya doğru sürüklüyor. Saymak ya da savuşturmak için çok fazlalar. Polis sirenleri. Kardeşi, Jamie yüzünden bir polis arabasının arkasına bindiriliyor. Aptalca kararı yüzünden. Birkaç sakinleştirici nefes aldı ve yüzüne boş bir ifade yerleştirdi. "Sakin ol Dizel. Bazı arabaların parçalanmasını izleyelim, tamam mı?"

Gösterinin ikinci yarısında eskisi kadar gülmediler ama Marcus'un kaşlarının arasına kazınmış oluk kalıcı gibi görünse de aralarındaki gerilim bir süre sonra azaldı.

Bittiğinde ve stadyumdan ayrıldıklarında, LIRR istasyonuna giden bir otobüse bindiler ve hatta Long Beach'e geri döndüler. Tren ne yazık ki bilinmeyen yerlere giden kabadayı canavar kamyon meraklılarıyla doluydu, bu yüzden Marcus ve Jamie sürgülü kapının yanında köşede durmak zorunda kaldılar. Bir sonraki durakta daha da fazla insan yığıldı ve kalabalık arabaya doğru ilerledi...

İşte Jamie bu şekilde kendisini Marcus'a karşı baskı altında buldu.

Yavaş bir ilerlemeydi. Birbirlerinden santimlerce uzaktaydılar ve bu kesinlikle Jamie'nin rahatı için fazla yakındı. Sonra santim santim, mesafe kapandı ve Marcus'un kalçaları Jamie'yi vagonda oturan yolculardan koruyan renkli bölmeye doğru itti. Çaresizce Marcus'la göz temasından kaçınmaya çalışan Jamie'nin bakışları yana, ayakta duran diğer yolculara kaydı. Hepsinin sırtı dönüktü. Sanki o ve Marcus loş, sallanan vagonda gerçekten yalnızdılar - ve bu kötüydü.

Gerçekten kötü.

Marcus boğazını temizleyip biraz kıpırdandı ama Jamie diğer adamın ereksiyonunun karnına doğru çekildiğini hissetmeden önce değil. Boy farkları nedeniyle, Marcus'un çıkıntısı Jamie'nin sağ kalçasına dayandı ve ağırlığı Jamie'nin kafasına çarptı. Büyük zaman. Çünkü on dokuzuncu yüzyıl hastalıklarının bir listesini ezbere okuyamadan ve kenardan konuşmadan Jamie'nin kendi vücudu da tepki gösterdi. Sadece yakınlıkları ya da Marcus'un onu istediğinin kanıtı değil.

Hayır, bundan çok daha fazlasıydı.

Bu, Marcus'un bira ve çarşaf kokusuydu. Gerçekten iyi hissettirecek kötü kararlar gibi kokuyordu. Gerçek şu ki, Marcus'un kalbinin kaburgalarına çarptığını duyabiliyor, nabzının makineli tüfek ateşi hızında hareket ettiğini görebiliyordu.

Marcus'un onu güldürmesi gerçeği idi.

Onu iyi hissettirdi. Onun hakkında. Genel olarak dünya hakkında.

Tüm gücüyle onu tahrik etti. Tüm bu boyut.

Kahretsin, Jamie'nin ihtiyacı vardı.

Bu, daha gevşek bir kot pantolon dilediği zamanlardan biriydi. Aleti fermuarının dişlerine bastırdı ve acıdan dikkatini dağıtmak için alt dudağını sertçe ısırmasına neden oldu. Trenin karşı tarafındaki kapının kayarak açıldığını ve daha fazla insanın bindiğini hayal meyal fark etti. Ve treni dolduran cesetler, Marcus'u daha da yakınlaştırmaya zorladı. Daha yakın. Kolunu kaldırdı ve Jamie'nin kafasının yanındaki bölmeye dayadı ve aleti Jamie'nin kalçasında daha yukarıya doğru sürüklendi. Daha sıkı bastırıldı. Tanrım, çok büyüktü. O kadar yakındılar ki, Marcus'un kotunun fermuarını açıp trende kimsenin haberi olmadan onu okşayabilirdi.

yapma Sadece bunu atlat.

Marcus kalçalarını hafifçe hareket ettirdi ve dişlerinin arasından tısladı. Jamie'nin heyecanını uyluğunun üst

kısmında hissedebildiğine şüphe yoktu. Bu konuda ne yapardı? Uzaklaşıp bu olmamış gibi mi davranacaktı yoksa...

Uyluğuyla basınç ekleyin. Tanrım, Marcus'un yaptığı buydu. Bacağındaki kası esnetti ve Jamie'nin sert aletine karşı yan yana hareket ettirdi. Nefesleri sığlaştı. Daha hızlı geldi. Marcus'un sıcak nefesi Jamie'nin kulağının dibinde tısladı, tren o kadar yan yana sallanıyordu ki, olanları muhtemelen bir kaza sanacaklardı. Dolu bir trenin yan ürünü. İyi. İkisinin de daha sonra bahaneye ihtiyacı olacaktı.

Fakat şimdi değil.

Yeraltında seyahat ederken trenin ışıkları titreşip söndü, trenin hareketi Marcus ve Jamie'yi ileri geri sallıyor, onları tekrar tekrar bir araya getiriyordu. Yine de, çok ihtiyaç duyulan sürtüşmeyi yaratan sadece tren değildi. Artık değil. Marcus vücudunun alt kısmını Jamie'nin kalçasına yaslıyordu ve Jamie o an bunun ikisi için de yeterli olmadığını hissetti. Marcus'un eli Jamie'nin kotunun kemerini kavradı ve onu kalçaları kilitlenene ve sikleri birbirine değene kadar bir, iki kez yanlara doğru çekiştirdi.

Marcus Jamie'nin kulağına inledi, sesi trenin uğultusu tarafından yutuldu.

Jamie durumun kontrolünü yeniden kazanamadı. Çok iyi hissettirdi. Kendine karşı bir kez olsun dürüst olsaydı, aylardır bu ana kadar nefret sallıyordu. Siktir git, üç yaz önce koca, gevezenin soyunma odasına daldığı ve kendisini Jamie'yi incelerken bulunca hemen irkildiği zamandan beri.

Jamie, her yerinde kötü karar yazan birinden neden uzak duramıyordu?

Bu başka bir zaman için bir sorundu çünkü Marcus, onları birlikte sallamak için Jamie'nin belindeki tutuşunu kullanıyordu. Artık toplu taşıma araçlarında apaçık düzüşüyorlardı. Marcus, Jamie'nin boynunun kıvrıldığı yukarıdaki boşluğa homurdanarak kalçalarını Jamie'ninkine dayadı. Jamie'nin kesesi daralmaya başladı ve Marcus'unkine sürtünen aletinin onu harekete geçireceğini biliyordu. Bunu yapamam. Bunu yapamazdı.

Ayrıca Marcus'u durduracak kelimeleri de söyleyemedi.

Bunun yerine başını çevirdi ve dişlerini Marcus'un kirli sakalla kaplı çenesine geçirdi. "Devam et," diye hırıldadı, geride bıraktığı izleri yalayarak. Suçu trene at. Yap da görelim."

Marcus boğulur gibi bir ses çıkardı ve elinden geldiğince geri çekildi, ki bu sadece birkaç santimlik bir meseleydi. Alt bedenlerinin trenin hareketleriyle birbirine değmeye devam etmesine yetecek kadar. Marcus alnını Jamie'nin başının yanındaki plastik bölmeye dayadı ve nefesini sıktıktan sonra titrek bir nefes aldı. Jamie de kendine gelmeye çalışıyordu, göğsünde artan bir ağırlıkla Marcus'u izledi.

"Marcus, beni dinle. Her şey yoluna girecek. Sen iyi misin." Jamie yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. "Sana bu konuda yol gösterecek birini bul. O... bak, o ben olamam."

Tanrıya şükür tren kapıları, Long Beach'e vardıklarını duyurmak için o anı seçti. Jamie diğer yolcuların arasından

sıyrıldı, siki hâlâ fermuarını deşiyordu. Platform boyunca arkasından yürüdüğünü duyabildiği adama ihtiyacı vardı. Sıcak temmuz havasında durumu için bir rahatlama bulamadı, ancak rekor sürede merdivenlerden inerek hareket etmeye devam etti. Tam karşıdan karşıya geçmek üzereydi ki, Marcus onu dirseğinden tuttu ve çevirdi.

"Jamie..." Zavallı adam şok olmuşa benziyordu. "Az önce ne olduğunu bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun, Marcus." Jamie yavaş bir nefes alarak kendini topladı. "Beni dinle. Biz yanlış bir şey yapmadık. Seninle ilgili yanlış bir şey yok."

"Neden varmış gibi hissettiriyor?"

Marcus'un yaptıklarının yanlış olduğunu söylediğini duyunca Jamie'nin yan tarafına bir çivi saplandı. Aptalca, çok aptalca, kişisel algılamak için. Ama daha önce duymuştu. Yaptığı şey hakkında yanlış hisseden biri yüzünden gafil avlanmış ve neredeyse ölüyordu. Marcus'tan gelen çok daha derinden kesti ve bu onu çok korkuttu.

Gitmem gerek, dedi Jamie. Ama hareket etmedi.

Marcus şapkasını çıkardı ve elinde büktü, saçlarını başının üzerinde dağınık bir şekilde bıraktı. "İyi zaman geçirdin mi?"

Bu zararsız bir soru değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Jamie'nin cevabının önemi, ikisinin de nefeslerini tutmalarından anlaşıldı. Jamie iyi vakit geçirmediğini söylerse, Marcus sandalyesinin Jamie'nin yanına atanmasını

istemekten vazgeçerdi. Tek bir kelimeyle yan yana geçirdikleri zamanı yarıya indirebilirdi.

Ve bunu yapamadı. Çünkü yalan söylemiş olacaktı.

"Harika zaman geçirdim, Diesel."

Dönüp eve gitmeden önce gördüğü son şey, Marcus'un yüzünün sırtmaya dönüşmesiydi ve bu görüntü, o gece uyuyakaldığı son saniyeye kadar aklında kaldı.

<https://oceanofpdf.com/>

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Tamam," diye mırıldandı Marcus, dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine mükemmel bir açıyla yerleştirerek. "Eşcinsel olabilir. eşcinsel olabilir."

Porno izlemenin en sevdiği eğlencelerden biri olması kimseyi şaşırtmaz. Kızlarla konuşurken kendini her zaman biraz garip ve beceriksiz hissetmişti ve porno daha güvenliydi. Kimse ona göz devirmedi veya ona gülmedi. Onu yanlış anlamayın, saygın bir numarayla ya da kızlarla takılmıştı, ama onlarla gerçek bir konuşma yapmaya çalıştığında her zaman binayı alevler içindeymiş gibi tahliye ediyorlardı.

Gideceği videolar yer imlerine eklenmişti ama onları izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Bir aydan fazla. Sık kullanılanlar listesinin başındaki yerini meyve suyu tarifleri ve fitness web siteleri almıştı. Temiz yemek. Bağışıklıklarınızı için. Trafiği Durduracak Buzağılar.

Kahretsin, sıkıcı olmaya başladı.

Marcus yüzden fazla izlediği bir videoya tıkladı. İki erkek, bir kadın. Elleri ve dizleri üzerindeydi, bir tanesine ağzıyla hizmet ediyordu. Diğer herif arkadan onu itti, ağzı bir inlemeyle açık kaldı. Marcus henüz egzersiz pantolonunun içine uzanmak için ilham almamıştı. Hayır, siki neredeyse videonun sonuna gelene ve iki adam öne eğilip kadının başının üzerinden öpüşene kadar sertleşmedi bile. Başlangıçta tereddütlüydü, belki de ilk sefermiş gibi ama öpücük derinleştikçe her iki adam da kalçalarını daha hızlı, daha hızlı hareket ettirmeye başladı, dilleri birbirlerinin ağzına girip çıkıyor, kadın aralarında inliyordu.

Marcus aşağı baktı ve elinde aletini buldu, ön kolundaki çıplak kadın, kökten uca sert bir darbe indirirken esniyordu.

Yine de doğru değildi. Şişmişti ve ağrıyordu ama kafası yerinde değildi.

Marcus sertçe yutkunarak o sabah spor salonunda giydiği eşofmanın aynısını tekrar giydi ve videolar arasında gezindi. Hepsi aynı. İki erkek, bir kadın. Her biri. Hiç gerçekten kadına mı yoksa sadece erkeklere mi odaklanmıştı?

Cevabı kabul et. Kabul et.

Başını şiddetle salladı ve laptopu sertçe kapattı.

Marcus O'Shaughnessy hiçbir şeyden korkmazdı. 1,80 boyundaydı ve muhtemelen orta boylu bir gorili bench press yapabilirdi. Temizlik işçileri tarafından büyütülmüştü ve

onlar elik toplarını başkalarına devretmiş tuzlu orospu çocuklarıydı. Boyu onu büyüyen sayısız sıyrışın hedefi haline getirmişti. Yine de Jamie Prince'e dokunmak, kendisini daha güçlü ve daha fazla, korkutucu cssesinden veya geçmişindeki herhangi bir şeyden daha gerçek hissetmesine neden olmuştu.

Evet, hiçbir şeyden korkmuyordu. Ama bu.

Olasılık... belki de kendini hiç tanımıyordu.

Marcus gözlerini kapadı ve sırtını koltuğa yasladı, nasırlı parmak uçları yanağındaki ısırık izlerinin üzerinde gezindi ve olay olduğunda neredeyse pantolonunun içine boşaldığını hatırladı. Jamie trende ona yaslanmışken, tekniği ya da ereksiyonunu sürdürüp sürdürmeyeceği - ya da Jamie'yi ezerek öldürüp ldrmeyeceği - ara sıra kızlarla takıldığında endişelendiği şeyler hakkında endişelenmiyordu. Jamie ile birlikte olmak... nefes almak gibiydi. İ ve dış. Durmak zorunda kalmaktan başka endişelenecek başka bir şey yok.

Tanrım, hayatında hiç o trende olduğu kadar birine ihtiyaç duymamıştı. Pazar gecesine kadar, ihtiyacın eyleme değil de bir kişiye bu kadar sıkı bir şekilde odaklanabileceğinin farkında bile değildi.

Sanki yüzünü gizlemek düşüncelerini görünmez kılacakmış gibi, sol n kolunu gözlerinin üzerine örttü. Bu sadece bir aşama. Bu sadece bir erkek aşkı. Kahretsin, sonsuza dek gibi gelen bir süredir kendi kendine söylüyordu. Jamie'ye olan ilgisini zihinsel olarak inkar etmesi, Marcus'un içinde bir suçluluk duygusu uyandırdı. Nedenini tam olarak

anlamadı ama bu inkarın Jamie'nin beklentilerini karşıladığını hissetti. Jamie, Marcus'un düşüncelerine kulak misafiri olamasa da, sanki aralarında geçenler bir şansmış gibi davranmak Jamie'yi üzme gücüne sahipti.

Yine de suçluluk duygusu, şehvetinin önüne geçemezdi. Asla yapamazdı. Marcus'un sağ eli eşofmanının kemerini aşağı kaydırıp ve aletini çıkardı. Düşünceleri hapsetmek için sol kolunu yüzüne sıkıca sararak Jamie ile birlikte tekrar trene bindi ama bu sefer ağızları meşguldü. Dili Jamie'nin nefes nefese ağzına girerken, Marcus alt bedenlerinin arasına uzandı ve bütün gün Jamie'nin sikine göre kalıplanmış olan fermuarı aşağı çekerek onu lanet olası aklından çıkardı.

"Bu horozun reklamını mı yapıyorsun?" Marcus, Jamie'yi devirmeye başladığında homurdandı. "İnsanların müsait olmadığı halde mevcut olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun?"

Jamie ona sırtıttı ama büyümüş gözbebekleri ve terli üst dudağı etkilenmemiş olmadığını gösteriyordu. Ya öyleysen, Diesel? Bu konuda ne yapacaksın?" Ellerini başının arkasında bölmeye dayadı, dilini yanağına sıkıştırdı. Tanrım, çok sıcak. O çok sıcak. "Onu senden başka kimsenin kullanmaması için beni ikna et, Marcus. Bunu benim için yapabilir misin?" Kalçalarını dışarı doğru eğdi. Benimle kötü şeyler yapmaktan hoşlandığını kabul edersen, kendimi bu ağız için tutacağım. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Marcus çoktan tren vagonunda diz çökmüştü, ağzını Jamie'nin aletinin çevresine kapatıyor, gergin kıcını avuç

dolusu kullanarak onu boğazının derinliklerine doğru çekiyordu. Jamie'nin iniltisindeki hayali tatmin, Marcus'un aletinden çok gerçek bir fişkırmaya neden oldu, penisinde daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiği yeri kayganlaştırdı ve küçük oturma odasını gıcırdayan et sesiyle doldurdu. Kahretsin. Bu kısmı sevdi. Jamie Prince'i inletmek.

Tanrı aşkına. Gerçek hayatta kulağa nasıl geldiğini bilmek için her şeyi yapardı.

Gerçek hayatta değil. Kafanızda kalmalı.

Kendisinin bu yanını keşfedecek kadar cesur olsa bile... Jamie onu istemiyordu. Yaşlı erkeklerden hoşlanırdı. Tam olarak ne istediğini bilen erkekler. Öyle söylemişti.

Hayali Jamie, yine de Marcus'u istiyordu. Buna odaklan.

Jamie'nin parmakları Marcus'un saçlarına saplandı. Ağzını becerirken inledi ve arada bir başparmağını Marcus'un alnına değdirerek doğru yaptığını anlamasını sağladı. İyi iş. "Seninle ne yapacağız, Marcus?" Jamie yukarıdan tısladı. "Beni bitirdiğinde, o büyük çadır hâlâ pantolonunun içinde olacak, değil mi? Kot pantolonumu indirip o kocaman şeyi içime mi iteceksin?

"Evet bebeğim," diye nefes verdi Marcus, sona yaklaşırken. "Oldukça büyük."

Jamie ağzından kaydı ve arkasını döndü, kemerinin şingirtısı Marcus'u ayağa kaldırdı, nefes nefese kendi pantolonunun fermuarını açtı. Trenin etrafındaki tüm yolculara baktı. "Tam burada, herkesin önünde mi?"

"Lütfen, sabırsızlanıyorum."

Marcus homurdandı, aletinin başını Jamie'nin kış yarığından geçirerek. "Ben de değil. Sana ihtiyacım var. Ben her zaman canımı yaktım—"

Marcus'un apartman kapısının kilidine kayan anahtarların sesi, atılan bir atom bombası gibiydi. Kendini fanteziye o kadar kaptırmıştı ki bunun gerçek olduğuna inanması bir dakikasını aldı. Hayır. Kapının diğer tarafındaki kişinin anahtarı varsa kardeşi veya babası olmalıydı. Hayır hayır hayır. Bakışları, sanki ne düşündüğünün kanıtı görünürmüş gibi odanın içinde gezindi. değildi. Golf topunu boğazında yutarak itiraz eden aletini yerine koydu, kanepeden kalktı ve kendini banyoya kilitledi.

"Neredesin kardeşim?"

Joey.

Marcus alnını kapalı kapıya dayadı ve uzun bir nefes verdi. "Birazdan çıkacağım pislik. Kapıyı çalmayı mı unuttun?"

"Bu seni ne zamandan beri rahatsız ediyor?" Joey aradı. "Buraya hiç kız filan gelmedin herhalde."

"Belki biri merdivenlerden çıkarken kokunu aldı ve kaçmak için pencereden dışarı çıktı."

"Dürüst bir günlük iş gibi kokuyorum," dedi Joey, sehpanın üzerindeki çizmelerinin sesi Marcus'un gözlerini devirmesine neden oldu. "Bir kadının feromonlarını atlama kablosu gibi başlatır."

Siki neredeyse her zamanki boyutuna geri dönmüştü, ama ona "hızla sür, sürtük" dercesine bir bakış attı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Babam pizza getiriyor. Mets açık."

Bu şekilde ölecekti. Acımasız bir mavi top vakasından. Bir adam, hayatın kendisinden daha fazlasını becermek istemiyormuş gibi davrandığı bir adama biraz huzur ve sükunet bulamaz mı?

Bir erkeği nasıl becereceğini bile bilmiyordu.

Mesela, lojistiği anladı, ama bir kıza arka girişi her önerdiğinde kesinlikle hayır olmuştu. Orada yardım yok. Ve trende Jamie'yle olanlar bir göstergeyse, onunla sevişmek bir kızla olmaya uzaktan bile yakın hissettirmezdi zaten.

Marcus aletinin yeniden sertleşmeye başladığını anlayınca küfretti.

Kafasını kapıya vurdu.

"Orada iyi misin, kardeşim?" Joey sordu. "Boşuna değil ama son zamanlarda biraz tuhaf davranıyorsun."

"Garip?" Marcus'un kafası havaya kalktı. "Nasıl tuhaf?"

Joey, Marcus'un çok hızlı sorusuna güldü. "Hiç ortalıkta olmuyorsun, sokakta benden kaçırıyorsun. Naber? Kızlarla ilgili sorunun mu var?"

Marcus döndü ve sırtını kapıya yasladı, sonunda bir soruyu doğru bir şekilde cevaplayabildiğine sevindi. Yalan

söylemekte berbattı. Görünüşe göre kendisi dışında herkese. "Hayır. Kız sorunu yok."

Joey kuru bir sesle, "Belki hayatında biraz şeye ihtiyacın vardır," dedi. "Senin yaşına geldiğimde çoktan boşanmıştım, dostum. Çok geridesin."

"Bekar olmayı seviyorum."

"Bekar, çıkmak demektir. En son ne zaman bir kadınla çıktın? Ya da seviştin mi?"

Tanrım. Her seferinde aynı konuşma. Sadece Joey veya babasıyla değil, spor salonundaki arkadaşlarıyla da. Herhangi bir kızla çıktın mı? Kimseyle konuşuyor musun? Tinder'da tanıştığım şu kıza bak. Buna basardın. Bunu vuracağını biliyorsun. Hiç bitmedi. Baskı hiç bitmedi.

"Bir bira al," dedi Marcus sessizce. "Birazdan çıkacağım."

Uzun bir duraklama. "Tamam o zaman."

Marcus karanlıkta orada ne kadar uzun süre durduysa, bir şeyler o kadar aşık hale geldi.

Jamie ile olan bu düzmece saçmalığa bir son vermesi gerekiyordu. Şu anda.

Onunla takılmayı bırakmak istediğinden değil. Tanrı bunun olmadığını biliyordu. Bu yazın şimdiye kadarki en iyi anıları, ortanca Prens erkek kardeşle ilgiliydi. Onunla tahta kaldırımıdaki sandalyelerine doğru yürüyor, sadece konuşuyordu. Zaman zaman tartışarak. Jamie'nin barda

alışmasını ve kimsenin onu rahatsız etmemesini sağlamak.
Bahisler.

Tren.

"Tanrım," diye fısıldadı, ereksiyonunu bastırmak için hayalarını kıvırarak. "Tren hakkında düşünme."

Saçmalamayı bırakması gerekiyordu çünkü Jamie'ye kötölük yapıyordu. Jamie, duyguları gerçek değilmiş gibi davranmayacak birini hak ediyordu. Ya da kendisine çekici gelmediğini. Marcus, Jamie'nin onun için bir arkadaştan daha fazlasını ifade ettiğini kendi kendine bile kabul edemiyordu. Jamie'yi ailesinin yanına getirme fikri soğuk terler dökmesine neden oldu. Adil değildi.

Jamie daha iyisini hak ediyordu.

Ve Jamie, geçmişinde olup bitenler hakkında ağzı sıkı konuşmuş olabilirdi ama Marcus bile Jamie'nin bu yollardan daha önce geçtiğini ve oraya bir daha gitmek istemediğini anlayabilirdi. Bu onun hakkıydı ve Marcus'un sevgisini Jamie'ye dayatmayı bırakması gerekiyordu. Jamie'nin Marcus'un yanında olma konusundaki tereddüdünün olayla bir ilgisi olma ihtimali bile vardı ki bu açıkçası, Marcus'un cinayet işlemek istemeden düşünemeyeceği bir şeydi.

Jamie ondan birkaç kez ortalıkta dolanmayı bırakmasını istemişti.

Sonunda dinleme ihtiyacı duydu.

Marcus midesinde bir bowling topuyla banyo kapısının kilidini açtı ve ağabeyinin endişeli bakışlarına aldırmayarak birçok biradan ilkinı içmeye gitti.

<https://oceanofpdf.com/>

ALTINCI BÖLÜM

Her şey kapalıydı.

Salı sabahıydı ve Jamie dolabının önünde durmuş, Marcus'un patisinin omzunu kavrayıp onu sallamasını bekliyordu. Meyve suyu karışımlarından birini getirin. Veya "Devam et ve beni kontrol et, Jamie Prince. istediğini biliyorum." Jamie gerçekten bir şey bekliyordu. Kulübe o kadar sessizdi ki kapşonlusunun fermuarının açılıp kancaya asılırken çıkardığı metalik çıt sesini duyabiliyordunuz. Diğer cankurtaranlar kendi aralarında sohbet ettiler ama sanki güçte bir karışıklık seziyor gibiydiler.

Marcus sessizdi.

Sahildeki en gürültülü orospu çocuğu Kulübeye girdiğinden beri tek kelime etmemişti ve Jamie'nin kafasının içinde ilahiler söyleyen bir gospel korosu olmalıydı. Bunun yerine tek duyabildiği, kendi kalbinin hızlı gümbürtüsüydü.

Jamie gömleğini çıkardı, katladı ve düzgünce dolabının üst rafına yerleştirerek gümüş düdüğü boynuna doladı. Şimdiye kadar Marcus'un ani, keşif benzeri varlığı karşısında sarsılmamış gibi davranmakla oldukça iyi bir iş çıkarmıştı ama omzunu kapalı dolabına dayayıp sessiz deve kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. . Bana bak.

Marcus, Jamie'nin zihinsel emrini duyduysa da hiçbir belirti vermedi. Hayır, her zamanki rutini olan eşofmanını çıkardı ve altındaki kırmızı şortu ortaya çıkardı. Parmak arası terliklerini fırlattı, bu esnada dengesini biraz kaybedip elini yedek kulübesine dayadı ve ardından burnunu çekip sanki yapmak istiyormuş gibi çenesini kaldırdı.

Bu neden Jamie'nin boğazını acıttı?

Aptal. Çok aptalca. Çünkü burada iki şeyden birinin olduğu oldukça açıktı.

Bir. Marcus o tren yolculuğu hiç yaşanmamış gibi davranmak istedi, bu yüzden Jamie'yi ve dolayısıyla kendi ortaya çıkan cinselliğini görmezden geliyordu. Kaçınma: Meraklı heteroseksüel erkeklerin binlerce yıldır başa çıkmalarına yardımcı olmak.

Bu, Jamie'yi Marcus'un aniden geri çekilmesi için ikinci olasılığa getirdi. Belki de trende aralarında geçenler bir deneydi. Marcus'un merakı galip gelmişti, keşfedilmişti... ve yetersiz bulunmuştu. Evet, başka bir adama dokunmanın beklentilerini karşılamamış olması kesinlikle mümkün değil miydi? Belki utanmıştı ve Jamie'ye bunun onun için işe yaramadığını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Bu Jamie'nin alması gereken bir ipucu muydu?

Evet.

Tabii ki öyleydi. Yaz başladığından beri Marcus'un gölgesini oynamayı bırakması için uğraşıyordu. Büyük adam ona sadece istediğini veriyordu.

Peki neden bu kadar soğuktu?

Marcus ona boş bir bakış attı ve Jamie nefesini tuttu, Marcus'un aptalca bir şey söylemesini bekledi, böylece yola geri dönebilsinler ve her şey normale dönebilsin. Ama asla olmadı. Marcus dikkatini tekrar yere verdi ve hızla güneş kremi sürmeyi bitirdikten sonra dönüp Kulübeden çıktı.

Rory kapıya giderken Jamie'ye omuz attı. "Hazır mısın, dostum?"

"Evet." Jamie boğazındaki örümcek ağlarını temizledi. "Tam arkanda."

"Her şey yolunda?"

Jamie alay etti. "Tamam aşkım? Buranın ne kadar sessiz olduğunu duydun mu? Güne bir kez olsun başım ağrısız başlıyorum" diye yalan söyleyerek gereksiz yere "İyiyim. Hadi gidelim."

Anlatıcı: Ama Jamie iyi değildi.

Cuma döndü ve hala Marcus onunla tek kelime konuşmamıştı. Her sabah aynı rutini yaşıyorlardı. Marcus son saniyede Hut'a girdi, Jamie'yle sadece çok az göz teması kurdu ve tek kelime etmedi. Asla Jamie'nin yanındaki sandalyeyi istemem. Hiç bir şey. Tüm durumu daha da kötüleştiren ve omuz silkmeyi daha az mümkün kılan diğer cankurtaranların da giderek daha fazla bastırılması. Marcus'un küstah pislik rutini gerçekten cankurtaran karakolunun kalp atışları mıydı?

Fikir gülünçtü.

Yoksa öyle miydi?

Jamie'nin kendi kalp atışları da aynı şekilde hissetmiyordu. Hiçbir şey olmadı. O kadar karamsardı ki, kardeşleri ondan vebalıymış gibi kaçıyorlardı. Kitaplarından hiçbiri, en sevdiği teselli kitabı olan Emerson'ın denemelerinden oluşan bir kitap bile dikkatini çekemezdi. Yeni okul yılı için ders planları üzerinde çalışmaya başlama zamanı gelmişti ve bırakın ülkenin mevcut yönetiminin ekonomi politikalarını temel ders notlarına dahil etmeyi, bir not defteri sayfasının en üstüne tarihi yazacak kadar uzun süre odaklanamadı. Ve neden her şey bu kadar kaşınıyordu? Ayak tabanları, parmakları, ensesi. Derisinin altında dolaşan bir kırmızı karınca kolonisi vardı ve hareketsiz oturması imkansızdı.

Özellikle bu gece. Günlerden Cuma gece yarısıydı ve Marcus, indirimli içki saatinden beri Kale Kapısı'nın kapısında çalışıyordu. Jamie'ye bir bok söylememiştii ve Jamie gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. Marcus'ta. Sonra kendisi, istediği tam olarak buyken sinirlendiği için. Marcus'u rahat bırak.

Jamie'nin yapması gereken, numarası telefonunda kayıtlı olan yaşlı beyefendi Kurt'u aramaktı. Adamın neye benzediğini bile hatırlayamadığını boşver.

Jamie bir grup kıza bir sıra tekila kadehi doldurdu. Birinin göğsüne doğum günü kızı ipek bir kuşak ve eline ilıştırılmış bir telefon vardı. Düzgün sıralanmış likör unutulmasının bir fotoğrafını çekti ve ciyaktı. "Bizimle bir çekim yapın!"

Barmenlerden her zaman bunu yapmaları istendi. Sarhoş insanlar yargılanma konusunda endişelenmekten asla vazgeçmediler ve bu nedenle, onları üzücü bir şey yaparken potansiyel olarak yakalamak için etrafta ayık insanların olmasından nefret ettiler. Jamie onda on kez reddetti. Ama eli aniden başka biri tarafından çalıştırıldı, altın likörü pırıl pırıl, temiz bir shot bardağına döküp kızlar tezahürat yaparken geri fırlattı.

Kahretsin, yanığın tadı güzeldi.

Çok iyi.

Barın bir ucundaki gürültücü bir grup Andrew'un dikkatini dağıtmıştı, yoksa işini özümsemiği için Jamie'ye cehennemi yaşatabilirdi. Rory tek kaşını kaldırdı.

"Bir diğer?" Jamie bardakları sıraya dizerken kızlara sordu.

Birkaç dakika sonra tekrar yaptı.

Ondan sonra gece o kadar da kötü geçmedi. Jamie başını kaldırıp Marcus'un onu kapının yanında donuk bir ifadeyle izlediğini görünce göz kırptı ve Marcus boğaz kasları oynayarak bakışlarını kaçırdı. Marcus'un üzgün olduğunu görece kadar sarhoş değildi -neyse üzülecek ne vardı ki?- bu yüzden bir içki daha aldı. Bu sefer viski. Büyük bir hata, ama bunun için yarın endişelenecekti.

İşlerin böyle yürümesi gerekmiyordu. Jamie, Marcus'a kaç kez defolup gitmesini söylese de, aslında bunu yapmaması gerekiyordu.

Marcus arka ofise gittiğinde Jamie bir Guinness bira bardağı doldurmanın ortasındaydı. Cep telefonunun saatine hızlı bir bakış, Jamie'ye zıplayan vardiyanın bittiğini söyledi. Genellikle bar kapanana kadar takılır, bir iki bira içerdi. Ama bu sefer Marcus eşofmanı ile ortaya çıktı ve kapıdan çıkıp gitmeden önce bara yok anlamında el salladı.

Gitmiş. Aynen böyle.

Jamie birkaç kez yutkundu ama boğazına bir avuç dolusu bozuk para takıldı ve onları ağzından çıkaramadı. Beşinci bir atış yaptı ama bu, ağırlığı yerinden oynatmak için hiçbir şey yapmadı. Tren yolculuğu o kadar kötü müydü? Yoksa o kadar iyi miydi?

Orada. Bu, Marcus'un sessizliğinin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini açıklıyordu. Çünkü cevapları yoktu. Jamie tüm sorulara sonuca varmakla başarılıydı, bu yüzden Marcus'u neyin uzaklaştırdığı konusunda karanlıkta kalmak kesinlikle kabul edilemezdi.

Tanrıya şükür. Her şey şimdi anlam kazandı.

Jamie farkına varmadan sabahın dördü yuvarlandı. Sarhoş sarhoş değildi ama kesinlikle ayık da değildi. Ama çok fazla içtiği çoğu gecenin aksine... yatağını özlemiyordu. Hayır, hiç yorgun değildi. Wired daha çok buna benziyordu. Endişeli.

Rory o gece barı açmıştı, bu yüzden Andrew onu erkenden Olive'deki evine gönderdi ve Andrew ve Jamie'yi kapatmaları için bıraktı. Andrew arka ofisten çıktığında,

parmakları burnunun kemerine dayamıştı. "Anahtarlarım gitti. Onları yanlışlıkla cebe mi attın?"

Yapmadığını zaten bilen Jamie, yine de ceplerini yoklama sürecinden geçti. "Hayır."

Andrew cep telefonunu çıkardı ve bir düğmeye bastı. "Diğer tek set Rory'de." İçini çekti ve bir dakika sonra telefonu kapattı. Cevap vermiyor. Barı nasıl kilitleyeceğim?"

Jamie yüzünü buruşturdu. "Dizel oradaydı."

Ağabeyi homurdandı. Bu, Marcus'un kazara bir başkasının bokuyla ilk gidişi değildi. Haziran ayının başlarında, Kulübede yanlış spor çantasını almıştı ve Jamie kırmızı cankurtaran şortunun CrossFit ile bilenmiş balon poposuna çıktığını ve dikiş yerinin patlamak üzere olduğunu söyleyene kadar çantanın başka birine ait olduğunu fark etmemişti.

Buna izin vermeliydi, diye düşündü Jamie özlemle.

Dalgın bir biçimde.

Pekala, bu oldukça yeterliydi. Marcus'un üzerine bir köprü inşa etmesi ve diğer tarafa geçmesi gerekiyordu. Bazı cevaplar alana kadar bu olmayacaktı...

Ve işte şansı buydu.

"Anahtarları almaya gidiyorum."

Andrew çifte atış yaptı. "Marcus'u sabahın dördünde uyandıracak mısın?"

Jamie, kardeşinin atmaca gibi incelemesinden kaçınarak omuz silkti. "Bunlar, birinin anahtarını aldığın molalar, değil mi?" Barı silmek için kullandığı paçavrayı bir kenara attı, Marcus'un uykudan dağılmış görüntülerini görmezden gelmeye çalıştı ama başaramadı. "Sıkı tutun. Geri döneceğim."

Kapıdan çıkarken Jamie durdu ve Andrew'un bar taburelerinden birine çıkıp yüzünü ellerinin arasına almasını izledi. Yaz mevsiminde iki işte çalışarak hepsinin kıçları tekmelendi, böylece yılın geri kalanında paylaştıkları evin ipotekini yönetebildiler. Babalarının geride bıraktığı dağlar kadar borçtan bahsetmiyorum bile. Ancak cankurtaranları ve Kale Kapısını gözetleyerek iş yükünün yükünü Andrew üstlendi... ve gerginliğini asla belli etmedi. Durmadan. Jamie onu zayıf bir anında yakalıyordu ve metanetli kardeşini bildiğinden, burnunu sokmadan gitmesi gerekiyordu. Ama yapamadı.

"İyi misin A?"

Uzun bir duraklama, ardından ölçülü bir nefes. "Evet." Andrew, Jamie'ye bakmadan ona el salladı. "Gitmek."

<https://oceanofpdf.com/>

YEDİ BÖLÜM

Marcus ön kapısının çalındığını duydu ve hemen koltuğunun altındaki beysbol sopasına uzandı. Bir yarasa bir hayaletle karşı tamamen etkisiz olsa da, öyle değil mi? - ve o lanet olası bir hayalet olmalıydı, adamım. Kapısını kimse

çalmadı. Babası ve erkek kardeşinin anahtarları vardı ve canları ne zaman isterse içeri daldılar.

Kale Kapısı'ndan eve geldiğinden beri Marcus uyuyamamıştı. Bu hafta her gece olduğu gibi ama bu gece daha kötüydü çünkü Jamie barın arkasında içki içiyordu. Andrew'un eve giderken Jamie ile birlikte olacağından emin olmasaydı, muhtemelen şu anda tahta kaldırımın gölgelerinde pusuya yatmış, kimsenin Jamie'ye yanlış bakmadığından emin olmaya çalışıyor olurdu.

Sopasını sallamaya hazır halde ayağa kalkan Marcus, bilgisayarında duraklatılan porno videoya suçlu bir bakış attı. Hayalet onun etkisiz bir şekilde otuzbir çektiğini duymuş muydu?

Sen herkesin düşündüğü aptalsın.

Marcus kendi gülünçlüğü karşısında başını salladı ve kapıya doğru ilerledi, her seferinde bir sessiz adım, Büyük Buhran döneminden eski zamanlardan kalma bir hayalet ya da başka bir bok odanın diğer tarafındaysa yarın ilk iş daireleri taşımaya tamamen hazırды. kapı. "Oh evet? Orada biri?"

Bir vuruş geçti. "Kapıyı aç Dizel. Kardeşimin anahtarlarını aldın."

Yüreği ağzına geldi. Jamie?

"Hayır, Paul Rudd."

Normal bir şekilde nefes almaya çalışan Marcus, sürgüyü çevirerek ve kapıyı açarak kendisi ile apartman girişi

arasındaki kalan mesafeyi ortadan kaldırdı. Jamie'yi görünce yutkunmakla o kadar meşguldü ki, Marcus elinde bir sopa olduğunu unuttu. "Nerede olduğunu nasıl bildin..."

Jamie elini kapı pervazına koyarak Marcus'un dikkatini pazısına çekti. "Yağmur yağdığı o gece yürümek zorunda kalmayasın diye seni Andrew'un arabasına bıraktık. Hatırlamak?" Omuz silkti ve daireye girdi. "Az önce zildeki isimlere baktım. 2A'daki Deez Nuts'un sen olduğun oldukça açık. Neden sopa tutuyorsun?"

Korku, Jamie'nin eşofmanının içinde yükselen ereksiyondan değil de yarasadan bahsettiğini anlayana kadar Marcus'un üzerine çöktü. Elbette. Şimdi sertleşiyor. "Oh, uh..." Marcus hafifçe dönerek aletini bir tarafa kaydırmaya ve daha az fark edilir hale getirmeye çalıştı. "Senin Büyük Buhran'dan kalma bir hayalet olduğunu sanıyordum."

Jamie tek kaşını kaldırarak döndü. "Yarasalar hayaletler üzerinde çalışmaz. Bunu herkes biliyor."

"Ne işe yarıyor?"

Jamie, "Onları görmezden gelmelisin," dedi. "Bu konuda çok bilgilisin."

"Bu benim iyi olduğum anlamına mı geliyor?"

Jamie'nin dudağının kenarına bir gülümseme takıldı. "Evet."

Marcus, geçen haftanın ne kadar korkunç olduğundan şikayet ederek Jamie'ye doğru emeklemeden önce, Jamie

Marcus'un yanından geçti ve işaret parmağını kullanarak Marcus'un giriş masasından şanslı bir tavşan ayağıyla tamamlanan bir dizi anahtarı aldı. dört yapraklı yonca. "Bunları Andrew'a geri götüreceğim."

"Ah." Marcus başardı. "Tamam aşkım."

"Belli ki iki setin de var, değil mi? Yerinize geldiğinizden beri."

"Evet." Tanrım. Jamie çok güzel kokuyordu. Kahve, kitaplar ve viski. "Sanırım öyle."

"Bir dahaki sefere, GNC indirim etiketi ve Rick and Morty anahtarlığı olan tek anahtarın senin olduğunu unutma."

"Onları ne zaman tavşan ayağıyla değiştirdiğimi merak ediyordum." Bırak onu. Dışarı çıkmasına izin ver. Bir daha ağzını açma. "Gelmenizin tek nedeni bu muydu?"

"HAYIR." Jamie, Marcus'a bir adım daha yaklaştı ve Jamie'nin yörüngesinde olması o kadar iyi hissettirdi ki, bir adım geri sendeledi ve kışını giriş masasına yasladı. "Buraya geldim çünkü beni kesip kesmediğini merak ediyordum çünkü-"

"Senin sözünü kestiğimi söyleme Jamie," diye sözünü kesti Marcus sefil bir şekilde.

Jamie devam etti. "Artık bana ilgi duymadığın ve bana bir yararın olmadığı için mi merak ettim. Ya da hala çekiciyseniz ve sorun buysa.

Elbette. Yani artık rol yapmıyorlardı. Bu inkar güvenlik ağına sahip olmadığı için Marcus'u çok korkuttu, ama saat neredeyse sabahın beşiydi ve dünyadaki son iki kişi de olabilirlerdi. Yalan söylemek ya da saklanmak anlamsız geliyordu. Özellikle de Jamie'nin vücuduna hissettirdiklerinden daha fazlasını özlediğinde. Arkadaşını özlemişti. Gerçeği arkadaşından saklamak bir seçenek değildi. "Peki devam et. Neden uzak durduğumu sormayacak mısın?"

Hayır, Marcus. Değilim." Jamie gözlerini kapattı ve mizahsız bir şekilde güldü. "Marcus, sende kahrolası bir milli parkı dolduracak kadar odun var. Bana hala ilgi duyduğunu söylemek güvenli."

Marcus aşağı baktığında eşofmanının ön tarafının cehenneme dönmüş olduğunu gördü. O kadar sertti ki, aletin ucu vücudundan dışarı fırlamış, neredeyse Jamie'ye sürtünüyordu. Ve Marcus utancını kontrol edemedi. Başka bir adama olan ilgisinden bahsetmek bir gece için yeterliydi. Fiziksel kanıt çok fazlaydı. Fazla açıklayıcı.

Avucunun içiyle aletini aşağı itmeye çalışırken kulaklarının kırmızıya döndüğünü hissedebiliyordu. Yardım etmiyor. Hiçbir şey yardımcı olmuyordu, eti tekrar kabarmaya, kalınlaşmaya ve nabızı atmaya devam ediyordu.

Jamie'nin gözlerine bakmak zordu ve Marcus sonunda bunu yapmayı başardığında, Jamie'nin yarasının son ucunu, kaybolmadan önce yakaladı. "İşte bu yüzden senden uzak durmaya çalışıyorum," diye hırladı Marcus. "Seni incitmek aklıma gelen en kötü şey. Ve ben... bununla uğraşmak

istemiyorum. Olduğumu sandığım kişi değil. Ya da ailem ve arkadaşlarımdan kim olduğumu düşündüklerini.

Trenden önce, senden hoşlandığım için senin yanında olmak istiyormuşum gibi davranabilirdim. Bir arkadaş olarak. Ben de yaparım. Depresyona girmemin nedenlerinden biri de bu ve..." Marcus baş parmaklarını göz yuvalarına bastırdı. "Bunun olacağını biliyordun. Bu yüzden yıllar önce bana seni rahat bırakmamı söyledin ve ben de dinlemeliydim. Şimdi dinliyorum."

"Ama sandığım kadar yalnız kalmak istemiyorum, değil mi?"

Marcus'un ciğerleri boşaldı, başparmakları gözlerinden uzaklaştı. Jamie onu özlüyor muydu? Hayır. Hayır, olamaz.

Jamie sertçe boğazını temizledi ve kapıdan çıkmaya hazır bir şekilde Marcus'un yanından geçti. "Gitmem gerek..." Marcus'un eli Jamie'nin dirseğine dolandığında ikisi de tüm hareketlerini durdurdu. "Ne yapıyorsun Dizel?"

"Bilmiyorum."

Jamie'den hüsrana uğramış bir ses çıktı. Bir an birbirlerine öylece bakakaldılar, Marcus'un göğsü bir lokomotif gibi inip kalkıyordu, pantolonunun içindeki gaf bir diyaazon gibi titriyordu, etrafı saran bir yumruk, sürtünme ya da herhangi bir şey için yalvarıyordu. Marcus, Jamie'nin ne kadar parçalanmış olduğunu görebiliyordu. Hatta belki biraz sinirliydi ve Marcus onu suçlayamazdı. O bir karmaşaydı. Jamie'nin çekiciliğiyle uğraşmak istemediğini

yüksek sesle söylemesine rağmen gitmesini gerçekten istemeyen tam bir karmaşa.

Jamie'de bir değişiklik oldu, tavrı hüsrana uğramaktan neredeyse alay etmeye dönüştü. Yüzü tamamen Marcus'a dönüktü ve dilini alt dudağının içinde gezdirdi. "Seni bir şeyin ortasında yakaladım, değil mi?" Gözleri Marcus'un yanından sehpayaya kaydı. "Bu porno senin için nasıl gidiyor?

"İyi değil."

Jamie, Marcus'un tişörtünü eline sıkıştırıp onu geriye doğru kanepeye doğru götürdüğünde, itiraf ağzından yeni çıkmıştı. Yol boyunca göz temasını sürdürdüler ve Marcus kendini buna o kadar kaptırmıştı ki Jamie onu kanepede oturur pozisyona getirene kadar nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Jamie arkasına uzandı ve kendi tişörtünü yavaşça çıkarmadan önce dizüstü bilgisayarını kapattı. onun kötü.

Marcus bundan sonra ne olacağı konusunda spekülasyon yapamadan Jamie dizlerini Marcus'un kalçalarının iki yanına yasladı. Marcus'un elini alıp göğsünün ortasına koydu ve sıcak derisinin, göğüs kaslarının ortasındaki siyah, kıvrık saçlarının ve altındaki sert midesinin üzerine doğru aşağı doğru sürükledi. "Kalmamı istiyorsun? Bana nedenini söyleyeceksin. Jamie, Marcus'un elini kot kemerinde bırakarak eğildi ve Marcus'un ağzına kahve ve viski soludu. Bir kere iki kere. Titrek. "Dilim seninkine değsin ister misin? Biraz oynayalım mı?"

Tanrım, neredeyse ter içinde geliyordu. Jamie'nin ağzından çıkan o kelimeleri duymak, Jamie'nin nefesini hissetmek, tenlerinin birbirine değdiğini hissetmek. Duyusal aşırı yüklenmeydi. Siki hiç... hiç olmamış gibi acıyordu. Jamie içeri girmeden dakikalar önce - ve haftanın büyük bir bölümünde - heteroseksüel pornoyla tahrik olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama başaramadı. Artık Jamie'yi düşünmeden inemezdim ve şimdi o oradaydı ve Marcus'a bırakmaktan başka seçenek bırakmıyordu. Vücudunun ihtiyacı olanı almasına izin verin.

"Bir cevap, Dizel."

Açıkça nefes nefese Jamie'nin ağzına yaslanarak, sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

"Hı hı." Jamie diliyle Marcus'un üst dudağına dokundu ve kalçaları kanepeden fırlayarak içinde derin bir yerden bir inilti yükseldi. "Sesli söyle."

Her şey bir anda ortaya çıktı. "Evet. Lütfen. Dilini istiyorum."

Jamie'nin gözlerinde çelişki yükseldi ama aynı hızla dağıldı. Yerini Marcus'un kendi içinde tanıdığı bir duygu aldı. Şehvet. Jamie başını eğdi, dudaklarını birleştirdi ve dilinin yavaşça Marcus'un ağzına girmesine izin verdi. Olduğu gibi zaman askıya alınmış gibiydi. Dilleri birbirine sürtündü ve ikisi de derin bir nefes alarak geri çekildi. Jamie'nin fikrini değiştireceği korkusu, Marcus'u boğazından yakaladı ve Jamie'yi öpmek için ileri atıldı, yeniden kanepenin minderlerine gömüldü ve Jamie'yi de beraberinde getirdi.

Sanki otomatik pilottaymış gibi ellerini Jamie'nin göğüslerini sıkmak için kaldırdı. Ama tabii ki Jamie'de bunlar yoktu. Marcus bir şekilde kıvrılıp ölmek istedi ama Jamie sadece güldü, Marcus'un dudaklarını sıcacık bir sesle yıkadı. "Ben kadın değilim Diesel."

"Sadece tekrar kontrol ediyorum."

Tekrar birlikte eridiler. Ve Jamie'yi öpmek bir kızı öpmek gibi değildi - ve o yumuşaklığı, beceriksizliği ya da bir insanı ezerek öldürme korkusunu hiçbir şekilde özlemiyordu. Jamie'nin tıraşsız çenesinin kıvrımı çenesini, yanaklarını öpücüğü derinleştirirken ve bu his, hayalini kurmayı düşünmediği bir şeydi. Ama şimdi yapacağından kesinlikle emindi. Marcus, erkekliğin kıllı kanıtının, bir daha rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda onu sıcak yapmak için fazlasıyla yeterli olacağını şüphesiz biliyordu. Bir erkeğin fiziksel gücü ve gücü - onun için ne kadar işe yaradığı, akıllara durgunluk veriyordu.

Ancak sadece Jamie'ye bağlıken. Marcus'un kafası karışmış olabilir ama farklı bir şeye olan açlığının tam olarak Jamie'ye verilmesinde kafa karıştırıcı hiçbir şey yoktu. Hangisi daha korkutucuydu? Aşına olmadığı cinsel arzuları mı vardı? Yoksa tek bir erkeği özlemek mi?

Bu düşünceler bir saniye sonra dağıldı ve Marcus'un tek düşünebildiği, her halükarda, harika bir zevkim olduğuydu. Çünkü Tanrım, Jamie kimseyi ilgilendirmez gibi öpüşmeyi biliyordu. Ve Marcus, kendisinin olmadığı sürece bunun kimseyi ilgilendirmesini istemiyordu. Jamie'nin dili, ritmi taklit etmesine yetecek kadar uzun süre Marcus'un dilini

yaladığında, Marcus epeyce bir kıskançlıkla sarsıldı. Çok iyi. Çok mükemmel.

O kadar mükemmeldi ki Jamie'nin tekniğini tam bir dakika boyunca deneyimleyerek onun dikkatli ve çalışılmış olduğunu fark ettik.

Marcus öpücüğü homurdanarak kesti. "Benden çekiniyor musun, Jamie?"

Jamie'nin başı dönmüş görünüyordu, nefesi kesik kesik geliyordu. "Zorunda. Mecburum."

"Siktir et şunu. Beni başka birini öptüğün gibi öpme—"

Jamie boğuk bir sesle daldı ve Marcus daha önce hayatı ve kadınlar için mahvolduğunu düşündüyse, bu, Jamie'nin ağzının ağzının üzerinde kontrolsüzce hareket etmesiyle kanıtlandı, söylenecek bir ritim yoktu. Sadece çarpışan dudaklar, sallanan ve emilen diller, iki saç telinde kaybolan iki çift el. Jamie, Marcus'un göğsüne tam olarak yaslanmış halde inledi, ağızları birbirine doğru eğildi, dişleri ortaya çıktı ve kısıtırıldı, ardından öpücüğü giderek daha çılgın bir hızla devam etti.

Havaya ihtiyaçları olduğu için birbirlerinden ayrıldılar ve Jamie gördüğü en seksi orospu çocuğuydu, saçları dağılmıştı, ağzı şişti, göz kapakları ağırdı. "Vay canına," diye fısıldadı Marcus.

Jamie'nin nefesi kesildi ve Marcus, Jamie'nin aniden aradığı mesafeyi hissetti. Marcus yanlış bir şey mi söyledi? Jamie'den bir tür duvar oluşturmaya çalışmamasını rica

etmek istedi ama sonra Jamie pantolonunun fermuarını açtı ve Jamie elini kot pantolonuna uzatırken karnında büyüyen açlıkla Marcus yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. "Ben buraya gelmeden önce ne yapıyordun, ha?" Jamie'nin yumruğu kotunun içinde hareket etti, nefes verirken başı geriye düştü. "Kendini buna ihtiyacın olmadığına ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Jamie Prince'in kendisine dokunmasını izlemek, gözlerine yakından görme zevkinin verildiği en sıcak görüntüydü. Ve Marcus, su altında yaşayabileceği gibi, elinin kendi eşofmanının eteğinin altına girmesini engelleyemedi.

"Yanlış şeyler izliyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz." Jamie boşa olan elini kullanarak pantolonu kalçasından aşağı kaydırды ve işte aleti oradaydı. Genişti. Kalın. Bir nevi gazoz kutusu gibi. Yükselen bir eğimi vardı, bu da Marcus'un aletinin yumruğunda daha da şişmanlamasına neden oluyordu. "Ne izlediğimi bilmek ister misin? Sana kendi özel şovunu vermemi ister misin?"

"Evet," diye homurdandı Marcus. "Lütfen."

Jamie, Marcus'un gözlerinin içine baktı ve ağzı açık kalarak ciddi, daha hızlı ve daha hızlı mastürbasyon yapmaya başladı. Marcus, Jamie'nin inlediğini sandı ama o olduğu ortaya çıktı. Marcus'un yumruğu aletini acımasızca kavradı ve taşaklarının acı verici bir şekilde zıplamasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde tepeden tırnağa okşadı.

"Bundan hoşlandın, değil mi?" Jamie sordu.

Penisinin başından nem sızdı. Ah kahretsin. Kahretsin. Evet."

Jamie boğuk bir sesle, "Pantolonunun içinde ne var bir bakayım," dedi. "Bana tüm bu hayal kırıklığının nereden geldiğini göster. Bugünlerde farklı şeyler zorlaşıyor, değil mi?"

"Evet. Evet."

"İstemesen bile."

Yanları sallanan Marcus birkaç kez başını salladı.

"Benim için zor oluyor."

"Aman Tanrım," diye inledi Marcus. "Çok zor bebeğim. Onu durduramıyorum."

Bundan sağ çıkamayacaktı. Vücudu alevler içindeydi ve her kası ısırap noktasına kadar gerilmişti. Tanrı. Tanrım, hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı ya da rahatlamak için çaresiz olmamıştı ama aynı zamanda bunun bitmesini de istemiyordu. Her şey bittiğinde, buraya ancak yeniden zor kararlar alarak dönebilirdi. Tekrar. Şu anda zaten içindeydi, geri dönüşü yoktu ve bunda o kadar çok özgürlük vardı ki zorlukla başa çıkabiliyordu.

Jamie eğildi ve onu sert bir öpücüğün içine soktu, bu da Marcus'un kendini daha sıkı tutmasına neden oldu. "Bebeğim, ha?"

"Evet," dedi Marcus huysuzca.

Jamie, kendini sallamış gibi görünmeden önce kaşlarının arasından bir çizgiyle ona baktı. Kendi aletine baktı ve Marcus kendi görüş çizgisini takip ederek Jamie'nin kendi elini becerdiğini, şaftının başından aşağı nem aktığını hatırladı. "Tatmayı düşündün mü?"

Marcus dudaklarını ıslattı. "Başka hiçbir şey beni kaldıramazken... bunu yapan da bu."

Jamie, Ağzını defalarca öperek ve aklını lapaya çevirerek, "Son yerine ilk önce düşünürsen kimse bilmeyecek, Marcus," dedi. "Düşüncelerinizi kontrol eden kimse yok."

"Bilirdin," diye mırıldandı Marcus boğuk bir sesle. "Sürekli onların içindesin."

Jamie'nin çenesi kalktı. "Biz..." diye başladı, bir kez olsun doğru sözcükleri bulamadan. "Bence durmalıyız."

"HAYIR." Marcus boştaki kolunu Jamie'nin vücudunun alt kısmına doladı, onu kendine doğru çekti... ve Jamie'nin ereksiyonunun Marcus'un dudaklarına değmesi dünyanın en doğal şeyiydi. "Lütfen. Şimdi durursak, tekrar başlayabilir miyim bilmiyorum."

Jamie, "İşte bu yüzden durmalıyız," dedi ama parmakları çoktan Marcus'un saçlarına dolanmıştı, kalçaları çoktan yanlara doğru ince hareketler yapıyor, aletini Marcus'un nemli, açık ağzında ileri geri kaydırıyordu. "Marcus..."

O noktada, binanın çatısına düşen bir meteor dışında hiçbir şey Jamie'nin parçasını Marcus'un ağzından uzak tutamazdı. Ama Jamie'nin sesindeki tereddüt, Marcus'un

dudaklarını şişman kafaya daha çabuk sarmasına, diliyle yarığı bulup sıkıştırmasına ve Marcus'un son derece hassas olduğunu bildiği noktada kıvranmasına neden olan şeydi.

Ah, Tanrım. Kahretsin!" Jamie bağırdı.

Daha sonra? Dünyanın en harika, en sıcak şeyi oldu.

Jamie, Marcus'a karşı saldırganlaştı. Ve yine içinde başka bir dişli yerine kilitlendi.

Kahretsin. Tamam, olmam gereken yer burası.

Parmaklarını Marcus'un saçlarına kenetleyen Jamie, Marcus'u kanepenin daha aşağılarına itti ve ağzını Jamie'nin kucağıyla aynı hizaya getirdi. Marcus'un kıcı kanepenin önünden sarkıyordu ama umurunda değildi çünkü Jamie tüm o şişmiş kalınlığı ağzına pompalıyor, Marcus'un bench press'e vurduğu zaman yaptığı gibi homurdanıyordu. Ve kahretsin, Jamie anlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Jamie'yi dünya gezegenindeki en büyük baş belası olduğu için tebrik etmek istedi, ama bu, ağzını kullanmayı gerektirirdi ve kesinlikle buna sahip değildi.

Tanrıya şükür. Şikayet yok.

Neye sahipti? Memnuniyet. Çok lanet tatmin. Bir süredir Jamie'yi mutlu etmenin onu mutlu ettiğini biliyordu ama diğer adamın yüzünün zevk ve acı karışımıyla buruşmuş olduğunu görmek, Marcus'a karşı haklılık duygusunu azalttı. Bu, aletin eşofmanının içinde patlamaya hazır olduğunu düşünürsek bir şeyler söylüyordu.

Jamie'nin tahrik aletinin etrafında inleyen Marcus, kendi eşofmanını sonuna kadar indirdi ve ereksiyonunun kontrolünü ele aldı, poposunu yumrukladı ve bir dizi hızlı ani hareketlere başlamadan önce yavaşça yukarı doğru okşadı. Bir hız buldu ve hızla Jamie için neler yapabileceğine odaklandı. En çok istediği iş.

Marcus'un fantezilerinde, kendisini ve Jamie'yi birlikte izleyen bir röntgenciydi. Ağzındaki bir adamın etinin tadının, dokusunun nasıl olacağını düşünmesine asla gerçekten izin vermemişti ve Tanrım, anında bağımlılık yapıyordu. Jamie'nin aletinin şaftı, Marcus'un dudaklarının arasına girerken pürüzsüzdü, miğferin ucu dili boyunca sürükleniyor ve sanki elinde değilmiş gibi arkasında tuzlu bir sızıntı bırakıyordu. Marcus, Jamie'nin gerilmiş boğazındaki terin parlaklığını ve kasılmış karın kaslarını görmek için yukarı baktı. Sıcak. Çok sıcak.

Jamie'nin eti, Marcus'un ağzında şişti ve boğuk bir ses çıkardı, Marcus'un kafasını olduğu yerde tuttu, hareketleri birbirinden kopuktu. "Bu dairede saklanıp, bir adamın gelip boğazını sarmasını mı diliyorsun, Marcus? Evet, biliyorum. İşte buradayım."

Marcus inledi ve dalganın karnının aşağısına doğru yükseldiğini hissetti. Jamie'nin ağzını kendisininmiş gibi kullanması onu doruğa yaklaştırmaya yetmişti ama Jamie'nin daha önce hiç duymadığı o hırıltılı ses tonunu eklediğinde Marcus ağzını açmadan otuz saniye daha dayanamayacaktı. Sağ eliyle kendini okşamaya devam etti, sol elini Jamie'nin aletinin tabanına doladı ve çevresini emen ağzına doğru çekti.

Tanrım, evet. Aynen böyle." Jamie'nin parmakları Marcus'un saçlarında daha sıkı kıvrıldı, kesesi Marcus'un ıslak çenesinden sekti. "Yıllardır dizlerinin üstüne çökmeyi hayal ettiğin gibi beni em." Derine doğru itti ve kendini Marcus'un boğazının yarısına kadar tutarak Marcus'u burnundan nefes almaya zorladı. "Belki de biraz patronluk taslamayı hayal ediyorsundur, ha, Marcus?"

Jamie geri çekilerek Marcus'un oksijeni emmesine izin verdi ve "Evet" nefesinin kesildiğini duydu. Jamie Prince tarafından patronluk taslamak. Nihayet. İhtiyaç duyduğu şeye, ayrıntıları tam olarak bilinmeden bir isim verilmişti. Şimdiye kadar. Jamie onun üzerinde yükselirken, sadece bu adamı memnun etmek istiyordu. Herhangi bir şekilde gerekli. Bunu yapması için emir almak istedi.

Jamie tekrar ağzına girip kalçalarını itip, iterek, yumruklamadan önce yalnızca bir salise geçti. Tanrım, beni çok derinlere götürüyorsun. Artık bekleyemem. Marcus yukarı baktı, gözlerini kilitlediler ve bir kez daha o aidiyet duygusu Marcus'u sardı. Jamie, "Şimdi sana vereceğim," diye hırladı, vücudunun alt kısmında kaba dalgalanmalarla Marcus'un ağzına binerek. "Devam et ve tadını çıkar. Sırrın benimle güvende."

Jamie'nin yüzünden kendinden geçmiş bir ifade geçti ve tüm vücudu titremeye başladı. Marcus, Jamie'nin yaptığı harcamanın tadı gırtlğından aşağı inerken inledi. Tat, Jamie'nin orgazmının ön sırasındaki koltuk, Marcus'u uzaya gönderdi, rahatlamamanın şiddetinden göbeğı şiddetle burkuldu. Marcus gözlerini kapadı ama bir şekilde dünya hâlâ Technicolor'du. Kutsal bok kutsal bok kutsal bok. Hiç

bitmeyen doruk noktasıydı. Jamie'nin aleti ağzında tekrar tekrar sarsıldı ve Marcus, üstündeki adamdan gelen her spazmı, gırtlaktan gelen her laneti ezberledi, hatta kendi geliş fişkırımları kucağına yağarken, muhtemelen kanepeye otururken, ama kimin umurundaydı? Hayat muhteşemdi ve o çooooook gülüyordu.

Marcus'un vücudunun dünyadaki hayata yeniden uyum sağlaması asırlar sürmüştü gibiydi. Dengesi alt üst olmuştu ve Jamie ağzından çıkardığında tek yapabildiği başını geriye atıp umutsuzca ciğerlerini doldurmaya çalışmaktı. Birkaç vuruş için, Marcus mutluydu. Neredeyse... bir bakıma baş döndürücü. Dişçide az önce nitröz oksitle beslenmiş gibi hissetti - işte bu kadar tatmin olmuştu. Ve uzun zamandır böyle olmamıştı. Belki hiç.

Jamie ayağa kalktı, göğsü inip kalkarak Marcus'a baktı. Marcus onun ifadesini okuyamadı ama bunun bir endişe ve şok karışımı olabileceğini düşündü. Jamie'nin banyoya gitmek için dönmesini izledi ve...

Oh, demek gelişinin indiği yer orasıydı. Jamie'nin sırtının her yerinde ve Jamie'nin fermuarsız kot pantolonunun arka kemerinin üzerinden görülebilen kıcının üst kabarıklıklarındaydı. O yürürken o iki bronz kambur esniyordu ve Marcus neredeyse onu takip etmek için ayağa kalkıyordu. Sadece gözlemlemek için.

Ama Jamie banyoda gözden kaybolduğu an, Marcus'un bakış açısı on tonluk bir fil gibi daireye girdi.

Az önce sakso çekmişti.

Bu sabah hiç vermemişti. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Ya da belki doğru şey değildi ama en azından ondan beklenen buydu. Ne gerekliydi. Jamie ile ilgili düşünceleri kafasından atmaya çalışıyordu. Pes etmeden ve ona yaklaşmaya çalışmadan hafta sonuna yetişebilseydi, muhtemelen yazın da sonuna gelebilirdi. Jamie öğretmenliğe geri dönecekti. Marcus, Main Squeeze ile meşgul olurdu. Eşcinsel olarak doğduğu için hayatının her zaman yerine getirilmemiş olup olmayacağını düşünmek veya endişelenmek için zaman yoktu. Ve bu şekilde nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Ailesi küçüktü. Üçü arasında, Marcus şakaların konusuydu. Aptalca bir şey yaptığında IQ'su hakkında spekülasyon yapılan kişi. Babasına ve erkek kardeşine meyve suyu dükkkanı açma fikrinden bahsettiğinde, onun yerine memurluk sınavına girmesini o kadar kurnazca önermemişlerdi. Kardeşinin izinden gitmeyi düşünmek. Nesin şimdi, bir tür kahrolası iş adamı mı oldun? Seni seviyorum kardeşim ama ayakkabılarını on yaşına kadar bağlayamazdın. Burada gerçek olalım.

Marcus öne doğru oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Tanrım, Jamie'yi eve getirirse ne diyeceklerini ancak hayal edebiliyordu.

Hayran olmaları gereken Jamie. Çok akıllıydı, iyi bir kardeşi, komikti, Marcus'un onu bir köpek yavrusu gibi takip etmesine katlanıyordu. Jamie, Marcus'tan çileden çıkmış gibi davranıyordu ama iki saniye sonra Ana Sıkıştırma'ya yardım etmeyi kabul ediyordu, çünkü gizlice

umursadığı için. Evet, Jamie karmaşık ve harika biriydi ve... geçmişten dolayı biraz yara bere içindeydi ama bu, Marcus'un en çok ona sarılmak istemesine neden oluyordu. Her zaman gibi.

Hiç kimse Jamie'ye saygıdan daha az davranamaz.

Kendi ailesi tarafından alay konusu olmak mı? Marcus bununla yeterince zorlanırdı. Ama bunu Jamie'ye yaptılarsa? Öfkesi lanet olası dünyayı kavurabilirdi.

Sonuç olarak, Marcus geri çekilmeye karar vermişti. Jamie'yi takip etmeyi bırak. Trende sadece vücutlarını birbirine sürttükleri zaman uzak durmak yeterince zor olmuştu. Bu çok daha ileriye. Artık eski haline dönebilecek miydi? Bu mümkün müydü?

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Bir dakika kötü porno izliyordu ve sonra pratik bir gey adam oldu. Ne yapması gerekiyordu?

Jamie'nin eli hiçbir uyarıda bulunmadan Marcus'un omzuna indi.

Marcus refleks olarak topu itti. Jamie, yanında gevşekçe bir havlu tutarak ona baktı ve Marcus'un onu hiç görmediği kadar savunmasızdı. Bir düşününce, Jamie'yi hiç savunmasız görmemişti. Ama temkinli ifadesini neredeyse anında yerine oturttu, gömleğini bulunca boğazını temizledi ve onu başından aşağı çekiştirdi.

Marcus özür dilemek için neden dilini bulamıyordu?

Bir şey söylemek.

Ama en yüksek seviyeden tamamen güvensiz bir yere gitmişti, geleceğinde artık hiçbir şeyin net görünmediği bir yerde, bu yüzden Jamie eli kapı tokmağında durup konuşmaya hazırlanırken Marcus orada sadece uyuşmuş ve bir tür şok geçirmiş olarak oturabildi. ayrılmak.

Birkaç saniye geçti.

"Çok üzgünüm, Marcus."

Jamie'nin sözleri üzerine kapı kapandı, kapının gıcırdayarak kapanma sesi Marcus'un midesinin ani boşluğunda yankılandı.

<https://oceanofpdf.com/>

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Prens soyadıyla büyümek ironikti, çünkü evleri bir saraydan en uzak şeydi. Jamie ilkokula yeni başladığında, kavgaları komşuların pencerelerini kapatmasına neden olacak kadar yüksek çıkmış olsa da, anne babası arasındaki bir miktar mutluluğu hatırladı. Long Beach'in kendi bölümlerinde sıra dışı değil. Bu kavgalar, durana kadar gençliği boyunca istikrarlı bir şekilde tırmandı.

Ya da biri onlara bir son verene kadar.

Jamie bu rahatsız edici düşünceyi biraz bastırdı ve tahta kaldırımında ağır adımlarla yürürken rüzgara karşı başını eğdi. Hava bugün Jamie kadar bozuktuk, ılık, yapışkan ve havadardı ve onu tamamlayan hafif bir çiseleme vardı. Sahil erken boşalmıştı, tatilciler tahta kaldırımının yanındaki barlara doluşmuştu. Cumartesi günü kötü hava, Castle

Gate'in tıklım tıklım dolu olacağı anlamına geliyordu, insanlar rahat barın içine sığınmak istiyordu.

Yine de iş yerindeki kardeşlerine henüz katılmaya cesaret edemiyordu.

Evet, bugün biri dikkatini çekmek için bara vursa kafalarının üstünde bir şişe kıracağından oldukça emindi. Jamie'nin gürültüden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. O, Andrew ve Rory çocukken bunu başarabilecekleri tek bir yer vardı. Yandaki ev. Jamie'nin şu anda gittiği yer orası değildi ama en iyi ikinci şey buydu.

Bloğun köşesinde Spice görüş alanına girdi ve Jamie, Jiya Dalal'ın tavandan tabana pencerelerin arkasında gidip geldiğini görebiliyordu. Kafeler ve barlarla dolu bir sokakta, restoran bir avuç siyah kumun içindeki beyaz bir taş gibi göze çarpıyordu. Saçaklar mermer sütunlarla destekleniyordu ve bir müşteri kapıyı her açtığında sarımsak ve kakule kokusu eşliğinde Bollywood müziği duyuluyordu.

Jiya, gençliklerinde ailesiyle birlikte Hindistan'dan Long Beach'e taşınmıştı. Bir öğleden sonra, ebeveynleri özellikle kötü bir şekilde kavga ederken, evlerini ayıran çitteki tahta bir çıtayı kenara itmiş ve üç çocuğu garajına televizyon izlemeye davet etmişti. Bayan Dalal onlara pipetli kola getirmiş ve her zaman hoşlarına gideceğini söylemişti. Geriye dönüp baktığında, Bayan Dalal sempatisini pek iyi saklamamıştı. Ama bedava gazoz konusunda umursamayacak kadar abartılmışlardı.

Jamie, Jiya'yı bir kız kardeş gibi severdi. Rory de öyle.

Andrew tamamen başka bir hikayeydi.

Neredeyse Spice'ın girişinde Jamie pencerelerden birinde kendi yansımasını gördü ve başını salladı. Andrew ne zaman Kale Kapısı'na gelse, müşterileri korkutmasın diye muhtemelen onu eve gönderecekti.

Dün gece anahtarları Andrew'a bırakıp onun kapanmasını bekledikten sonra, birlikte sessizce eve dönmüşlerdi. Jamie, ağabeyinin ona endişeli bakışlar gönderdiğini hissedebiliyordu ama o kadar delinmişti ki Andrew'a güven veremeyecek kadar delik deşik olmuştu. Ayrıca şafakla cankurtaran vardiyası arasındaki birkaç saatlik uykudan da yararlanmamıştı. Dolayısıyla onun ceset benzeri görünümü.

Nasıl bu kadar kötü bir şekilde sıçmayı başarmıştı?

Suçu alkole bile atamıyordu çünkü bilinçsizce bir şeyler olmasını umarak Marcus'un dairesine gitmişti. İnkâr etmenin anlamı yok. Evet, Marcus'un arkadaşlıklarını kızgın patates gibi bırakmasının nedenlerini merak etmişti ama aynı zamanda ne olduğunu görmek için Marcus'un cazibesini bir sopayla dürtmek istemişti.

Artık biliyordu. Tam bir felaket.

Jamie o yere geri dönmüştü. Asla geri dönmeyeceğine yemin ettiği o kirli, utanç verici gizli yer - ve bu sefer daha beterdi. Bunu kendine ve bu süreçte mi yapmıştı? Marcus'u da yanında götürmüştü ve bu adil değildi. Yüzüne bir tokat gibi gelse de, sonrasında Marcus'un onu uzaklaştırmasını hak etmişti.

Suçluluk duygusunu yutan Jamie, Spice'a adım attı ve güzel yüzüne park etmiş mutlu bir hostes gülümsemesiyle yukarı baktığında Jiya'ya göz kırptı.

Onu görünce düştü.

"Vay canına," dedi Jiya, yanağına bir öpücük kondurmak için iki masanın etrafından dolanarak. "Seni çirkin sopayla kim dövdü?"

"Ben." Gülümsemeye çalıştı ama düz düştü. "Kendime yaptım."

"Bu biraz beceri gerektirir."

Jamie omuz silkti. "Ben birçok yeteneğe sahip bir adamım."

Jiya kollarını birbirine kenetleyip onu bir masaya doğru yürüttü ve onu minderli bir sandalyeye itmeden önce kelimeler ağzından yeni çıkmıştı. "Burada kal. Anneme yemek molası verdiğimi söyleyeceğim. Kadayıf tavuğu yiyeceksin. Salata yiyeceğim ama muhtemelen onu görmezden geleceğim ve seninkinin yarısını yiyeceğim."

Bu sefer Jamie'nin gülümsemesi içtendi. "Evet hanımefendi."

Birkaç dakika sonra bir garson Jiya'nın yerini alarak önlüğünü çözmesine, masaya fırlatmasına ve Jamie'nin karşısına düşmesine izin verdi. "Bok gibi görünsen bile seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin..."

Önce bir iç çekiş duyuldu. Ve sonra Bayan Dalal birdenbire ortaya çıktı. Ön pencerede asılı duran ağır, altın renkli perdelerden birinden mi kurtulmuştu? "İş yerimizde kullandığın dile dikkat et Jiya." Yaşlı kadın elini göğsüne koydu. "Merhaba Jamie. Yemek yemek için buradasın ve kızımın dikkatini dağıtmak için değil sanırım."

Sahnenin tanıdıklığı Jamie'nin kendini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. "Kesinlikle yemek yiyor Bayan Dalal. Senin yemeğini yemeyeli çok uzun zaman oldu. Para çekme işlemlerinden geçiyorum.

Başını eğdi. "Hâlâ öğretmenlik yapıyor musun?"

"Evet. ekonomi."

"Bu seni zorluyor mu?"

Tereddüt etti. "Evet?"

Jiya homurdandı. "Şimdi ona gerçek Jamie Prince yanıtını ver."

Jamie yavaşça yüzünü buruşturdu. "Beni zorlayan pek bir şey yok."

Bayan Dalal öttü ve Jamie ile Jiya arasında elini salladı. "Belki de bu yemekli toplantı alçakgönüllülükle ilgili olmalı."

"Ahh, senin favori Prensini olduğumu biliyorsun." Jamie, Bayan Dalal'a en iyi gülümsemesini verdi ve onun kendi mücadelesini izledi. "Senin yüzünden hala kola kutularımı pipetle içiyorum."

Jiya'nın annesi duygusallığa düşkün bir kadın değildi ve çoktan mırıldanarak uzaklaşırken, Jamie ve Jiya'yı masanın karşısında sessizce kahkahalar atarak bıraktı.

"Peki, sana ne oluyor?" Uzun siyah saçlarını toplamış ve her zaman bileğinde bulundurduğu kalın tokayla sabitlemişti. "Bana iyi bir kitabın seni geç saatlere kadar uyuttuğunu söyleme. Klasikleri okuyorsunuz ve tam olarak sürükleyici değiller.

"Katılmamayı kabul et." Ayağıyla onu masanın altından dürttü. "Sana verdiğim Amelia Earhart biyografisini okudun mu?"

Sadece iki denek Jiya'nın gözlerine yıldız koyma eğilimindeydi. Biri Andrew'du, ama muhtemelen son nefesiyle inkar edecekti. Ne? Çılgınsın. En iyi arkadaşlardı. Onu hüzünlendiren ikinci konu uçmaktı. Çocukken tanıştıklarından beri, Jiya her zaman uçak kullanmayı öğrenmek istemiş ve dersler için para biriktirmeyi hiç bırakmamıştı. Her yaz aynı hedefe sahipti ama bekleme masaları için verdiği ipuçlarıyla asla tam olarak ulaşamadı.

"Evet," diye içini çekti, bir eliyle göğsünün ortasına hafifçe vurdu. "Bana verdiğin hafta okudum. Kendi giyim markası olduğunu biliyor muydunuz? Ceketlere ve her şeye küçük uçak pervanesi düğmeleri koydu. Jiya öne eğildi. "Şimdi konuyu değiştirmeyi bırak. Şu anda işte olmalısın. Onun yerine buradasın, yani aklında kardeşlerine söyleyemeyeceğin bir şeyler olmalı. Bu da demek oluyor ki..." Sesini bir fısıltı düzeyine indirdi. "Seks işleri."

Jamie ona bir golf sopası attı. "İyisin."

"Biliyorum." Omuz silkti ve koltuğa geri döndü. "Dökülmek."

Ellerini yüzünde gezdirdi. "Dün gece yapmamam gereken bir şey yaptım. Kesinlikle sahip olmamam gereken biriyle."

"Daha iyi ayrıntılar, lütfen. Bunun için aramdan vazgeçiyorum."

Jamie nefesini dışarı üfledi. "Marcus. Castle Gate fedaisi."

"Ne?" Çığlık attı. "Onun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

Bayan Dalal bir kez daha, bu sefer elinde pipetlerle iki kutu kola tutarak birdenbire ortaya çıktı. Başını Jiya'ya doğru eğdi ve şalını düzeltip mutfağa geri dönmeden önce onunla bir Gujarati kakofonisinde konuştu. "Bana boğulan bir devekuşu gibi ses çıkardığım söylendi."

"Vay. Çok spesifik." Jamie kolasından bir yudum aldı. Soğuk sıvı boğazından aşağı akana kadar bütün gün yemek yemeyi veya içmeyi unuttuğunu fark etmemişti. "Her neyse. Onun..."

Jiya'nın gözleri büyüdü. "Ne bu?"

Jamie mizahsız bir şekilde güldü. "Durumu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Birbirinden uzak durmak zor, ama açığa çıkmaya hazır değil. Bu her zaman işleri kesmek için benim işaretimdir ve bununla asla bir sorunum olmaz. Ama bu sefer yapamam. Ya da daha doğrusu, daha önce bir

şeyleri kesemezdim. Keskin bir acı şah damarına saplandı. "Dün gecedен sonra ayrıldıklarına oldukça eminim."

"Neden?"

"O, şey..." Jamie yutkundu. "Sonradan tuhaflaştı. Ve tuhaf olmakta haklıydı çünkü ben daha iyisini biliyordum. Oraya gitmeye hazır olmadığını biliyordum ve yine de kaldım, işlerin kontrolden çıkmasına izin verdim. Daha da kötüsü, ben biraz..."

Jiya o kadar yakına yaslanmıştı ki neredeyse masanın yarısına gelmişti. "Şimdi durma. Bunlar, samimiyete hasret kalmış beynimin özlemini çektiği türden ayrıntılar."

"Onun üzerinde biraz orta seviyeye gittim ve o olabildiğince acemi."

"Oyuncu terimlerine ayırdığınız için teşekkürler." Jiya çenesini yumruğuna dayadı. "Seks konusunda bilgisiz olabilirim ama Xbox'ı biliyorum."

"Konu açılmışken, bir süredir Minecraft oynamadık..."

"Ah. Konu değişikliği için puan düşülür."

Jamie kolasını tekrar aldı ama ondan içmedi. "Bunu tekrar yapamam, Jiya."

Küstahlığı gerçek bir sempatiye dönüştü. Yapamayacağını biliyorum. Ve hiçbirimiz de senin aynı şeyi tekrar yaşamayı izlemek istemiyoruz. Gün ışığında seninle yürüyecek birini hak ediyorsun."

"Marcus da öyle. Ve ona yardım etmeliyim. Bunu yaşarken yanında birisine ihtiyacı var. Orada bulunmuş biri."

"Orada bulunmuş kimsen yoktu," diye belirtti. "Eskiden."

"HAYIR. Ve zordu."

"Bir süre onunla savaştın."

Ağabeyleri gibi olmaktan başka bir şey istemediği ortaokuldaki o aydınlatıcı ayları düşünmeyeli epey zaman olmuştu. "Evet, sanırım yaptım."

"Marcus kendini kendi başına kabul etmeyi öğrenecek. Bu senin sorunun değil. Zahmet etmeye değmez."

Jamie değişti. "Ben öyle demedim-" Jiya'nın kara gözlerindeki şeytani ışığı fark edince sözünü kesti. "Bu nasıl bir psikoloji?"

"Ah, bilmiyorum. Bunun dışında kalmalıyım ama büyük golden retrievere karşı zaafım var."

"Bu ne cüret. Devam etmek."

"İşe giderken Kale Kapısı'nın önünden her geçtiğimde, kapıdan bana el sallıyor ve Prens kardeşlerin nasıl bir ruh halinde olduğunu söylüyor. Sanki hava tahminiymiş gibi. "Rory alaycı bir şekilde kara kara kara kara düşünüyor" veya "Andrew tamamen iş, Jiya. Tüm işler."

"Bunu o mu yapıyor?" Jamie kendine rağmen ağzının bir gülümseme halini aldığını hissetti. "Benim hakkımda ne diyor?"

"Daha çok nasıl söylediğiyle ilgili. Gerçekten, önümde olanı görmediğime inanamıyorum," dedi Jiya. "'Jamie sabittir' diyor. Ama sanki bebek İsa'dan bahsediyormuş gibi söylüyor."

Jamie başını geriye atıp tavana doğru uzun ve sert bir şekilde nefes verdi. Dün gece sabit değildi. Marcus ona güvendi ve çekip gitmesi gerektiğini bilmeliydi.

"Yine de bunu biraz kuşkuyla karşıla," diyor esintili bir sesle. "Ayrıca gelip bir dilim pizza yiyebilmek için aile restoranımızın İtalyan yemekleri servis etmesini istediğini söylüyor."

"İsa."

Sanki yemek hakkında konuşmak onu ortaya çıkarmış gibi, garson masanın yanında belirdi ve Jiya'nın salatasını masaya koydu. Jamie, körisinden çıkan güzel kokulu buharı hâlâ içine çekiyordu ki Jiya söz verdiği gibi salatasını görmezden gelerek çatalını daldırdı.

"Bir salatayı ziyan ettiğin için annen sana kızmayacak mı?"

Hayır, çok şükür. Bana boğulan kara kuşu dediği düşünülürse inanması zor olabilir ama aslında bugün benim iyi tarafımı tutmaya çalışıyor.

Jamie tavuğundan bir ısırık alıp domates, soğan, sarımsak ve kişnişin tanıdık tatları ağzını doldururken içini çekti. "Neden?"

Jiya, restoranın arkasına doğru bir göz attı. "Annemin arkadaşları kasabada. Ve Long Beach güneşini emmek için burada değiller," diye homurdandı. "Oğullarıyla bu akşam bir randevu ayarladım."

Çatal Jamie'nin ağzıyla tabağı arasında durdu. "Ne?"

"Şimdi boğulan devekuşu kim?" Jiya bir ısırık etrafında dedi. "Yirmili yaşlarımda sonlarındayım. Bu kesinlikle ufuktaydı." İç çekişinde bir teslimiyet havası vardı. "Sadece küçük bir uyarı bekliyordum."

"Andrew biliyor mu?"

Jiya'nın ağzı açılıp kapandı. "Ona neden söyleyeceğimi anlamıyorum."

Jamie tek kaşını kaldırdı.

Yemeye devam etmesi için işaret etti. "Marcus'a geri dönelim."

Bastırmak istedi ama kadın ona uyarıcı bir bakış attı. "Sen kaçabilirsin ama ben kaçamam?"

Jiya ona tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bu arkadaşlık böyle yürür."

Jamie mırıldandı. "Tamam, bir nefeste bana Marcus'un vaktine değmediğini söyle. Bir sonraki adımda, ona karşı zaafın olduğunu söylüyorsun. Bu nedir?"

Jiya gerçekçi bir tavırla, "Açıkçası o senin zamanına değer, yoksa ona harcamazdın," dedi. "Bunun için fazla zekisin."

"Mükemmel bir noktaya değindin."

"Ve kendini kabul etmenin ne kadar zor olabileceğini hatırlıyorsun. Sen kendin yaşadın." Çatalı bıraktı ve ellerini kavuşturdu. "Şu anda senin bitkin, çirkin yüzüne bakıyorum ve dün gece için kendini suçlu hissetmeyi bırakana kadar böyle görüneceğini biliyorum."

"Bana ona yardım etmem gerektiğini söylemeye çalışıyorsun."

"Geçen seferki gibi bir durum daha yaşamayı istemiyorum," dedi. "Ama sanırım ikimiz de Marcus'un öyle olmadığını biliyoruz," ağzından sikik bir kelime çıktı, "sen daha önce çıkmıştın. Biraz rehberliğe layık olduğunu düşünüyorum."

"Buraya neden geldim?"

"Çünkü akıllı pantolonu alt edebilecek tek kişi benim. Her neyse, sana zaten alacağın cevabı veriyorum."

Jamie homurdandı. "Düşündüğün kadar iyi değilim."

"Evet öylesin. Sadece iyi sakla."

<https://oceanofpdf.com/>

DOKUZUNCU BÖLÜM

Marcus gömleğinin içinden terliyordu.

Jamie işe bir saat geç kaldı. O neredeydi?

Bu asla olmadı. Jamie her zaman zamanında gelirdi. O sabitti.

Ya bu onun hatasıysa? Dün gece Jamie'yi kendinden uzaklaştırmış, gitmesine neden olmuştu ve şimdi Marcus'un koca aptal yüzüne bakmak istemiyordu.

Marcus, Jamie'nin dün gece kapısından çıkıp gitmesinden bu yana birbirlerini tekrar görene kadar saatleri sayıyordu. Herhangi bir planı olduğundan değil. Ya da bir özür provası vardı. Jamie'yle aynı odaya girmek istiyordu, çünkü Jamie karşısında dururken onda on kez her şey kendi kendine düzeliyordu. Asla başarısız olmadı.

Aman Tanrım, ya bıraksaydı?

Jamie'nin yazın çalışmak zorunda olmadığı herkesçe bilinen bir şeydi. Brooklyn'de prestijli bir özel okulda işi vardı, iyi maaş alıyordu ve kesinlikle bar bahşişine ya da cankurtaranlık parasına ihtiyacı yoktu. Belki de evde kalıp okumanın, Marcus'la ve onunla birlikte gelen kafa karışıklığıyla başa çıkmanın daha kolay olduğuna karar vermişti.

"Hey, uh..." Marcus bara bir saat içinde on dokuzuncu kez yaklaştı. "Jamie'den haber aldın mı?"

Sorusuna yanıt olarak, Rory'nin ölümcül bakışlarını aldı ve bu, son zamanlarda Marcus'un Prens'in en küçük kardeşinin bir zamanlar mahkûm olduğunu hatırladığı ender anlardan biriydi. "Bana altı dakika önce sordun, dostum. Eğer temasa geçseydi sana söyledim. Sırf sormayı bırakman için."

"Dışarı çıkıp bakayım mı?"

Rory içini çekti ve plastik tutucudan kırmızı bir kokteyl pipeti alıp bir ucunu çiğnemeye başladı. "Evet, belki," diye içini çekti.

Rory daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ve bu, Marcus'un midesinin bulanmasına neden oldu. "Ne?"

"Hiçbir şey, ben sadece..." Rory duraksadı. Jamie yirmi yaşındayken sahilde olanları biliyorsun, değil mi? Herkes yapar. Tutuklanmama neden olan kavga."

"Evet. Sadece ne bittiğini bilmiyorum."

"Benden de duymayacaksın." Rory'nin yanağında bir kas gerildi. "Her neyse, birkaç hafta önce, Olive'le birlikteyken tahta kaldırımında hücumu yöneten adamı gördüm. Hâlâ Long Beach'te. Ve sanırım aşırı tepki gösteriyorum ama keşke Jamie kıcını buraya getirse..."

Marcus çoktan erkenci kuşların arasına girip çıkıyor, ağzı kuruyarak kapıya doğru koşuyordu. Hayır, hayır, hayır, hayır. Jamie'ye bir şey olursa -o piç kurusu Jamie'ye tek bir parmağını bile koysa- Marcus şişe kapağı gibi kafasını çevirirdi. Sakın incinme. Sakın incinme. Dün gece elini üzerimden çekmek istemedim.

Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atarken kapıdan dışarı fırladı.

Ve doğruca Jamie ile karşılaştı.

Jamie. Marcus düşünmedi, sadece kollarını Jamie'ye doladı ve bir sünger gibi sıcaklığını emerek Jamie'yi yerden kaldırdı. Oradaydı. Tam orada. "Hayattasın."

"Uzun süre değil," diye hırıldadı. "Nefes alamıyorum."

"Üzgünüm." Marcus isteksizce onu yere bıraktı. "Bardan ayrılma."

Jamie gözlüğünü düzeltti ve gömleğinin kırıksıklıklarını sildi. "Bardan ayrılmaya kalksam kardeşlerim bana gülerdi." Kaşlarını çattı. "Hayatta olmama neden şaşırıyorsun?"

Jamie'yle takılmak onu daha zeki yapıyor olmalıydı çünkü Marcus'un sezgileri, Rory'nin Jamie'ye neler paylaştığını söylemesinden hoşlanmayacağını söylüyordu. Bu yüzden Jamie'nin önünde diz çökmek, kollarını adamın beline dolamak ve sakladığı her sırrı doğrudan Jamie'nin karnına itiraf etmek istese de bunu yapmayacaktı.

Tamamen normal bir dürtü.

"Sebepe yok."

Bir anlık incelemeden sonra Jamie başını salladı ve bir grup gürültücü üniversiteli çocuk yanlarından bara doluşurken birbirlerine bakakalmış halde kaldılar. Jamie, "İşe gitsem iyi olur," dedi. "Geciktim."

Jamie sağlam görünmesine rağmen, Marcus'un kalbi hâlâ kulaklarında gümbürdüyordu. Çoğunlukla Jamie her zamanki gibi harika görünmüyordu. Gözleri grinin daha mat bir tonuydu ve teni daha solgun görünüyordu. O gerçekten iyi miydi? "Hmm. Elbette."

Jamie yanından hızla geçerken kenara çekilmekten başka çaresi yoktu ama diğerk adam Kale Kapısı'na yürüyemeden duraksadı ve omzunun üzerinden Marcus'a baktı. "Yapabildin mi-"

"Evet."

Jamie sessizce güldü. "Bu gece burada kalabilir misin? Konuşmak istiyorum. Eğer uygunsa."

"Neden olmasın?"

"Dün gece olanlar..." dedi Jamie sessizce. "Çizgiyi çok aştım. Üzgünüm."

Marcus'un ciğerklerine bir ağırlık bastırdı. "Senin kalmanı sağılayan benim."

Jamie'nin dili ağızının kenarına değdi. "Bana yapmak istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadın, Diesel."

Kahretsin. Sertleşmek için kötü bir zaman. İştesin, bozo. "Ah."

Tekrar sessizliğe büründüler, ama Marcus'un kafasında bu pek de sessiz değildi. Jamie onu emmemi istedi. Bu gerçek zaten aşıkardı ama Jamie'nin bunu söylediğini duymak, neredeyse dairesindeki kanepede, ağız ağıza olmak gibiydi.

"Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Marcus başını salladı.

Jamie tereddüt etti.

"Gamımı görebiliyorsun, değil mi?"

Evet, diye onayladı Jamie. "Bara geri dönmeden önce git ve yürü."

"Tamam Jamie."

Sonraki altı saat kaplumbağa hızıyla geçti. Normalde Long Beach'in yarısı kaldırımında ya da açık hava kafelerinden birinde yemek yiyor olurdu. Bu gece hepsi içeriye yığılmıştı ve Marcus ile bar arasında aşılmaz bir duvar oluşturuyordu ki bu hiç hoşuna gitmemişti ama kapıda en az dört yüz kimlik kontrol ederken bu duvar üzerinde duramıyordu. Garsonlar, başlarının üzerinde tepsilerle insan denizinde yürüdüler, yere bol miktarda bira döküldü ve Prens kardeşler, kalabalık nihayet başladığında sabahın en az ikiye kadar hava almaya gelmediler. inceltmek

Birkaç düzine başıboş kişiye iner inmez, Rory barın arkasındaki görevinden ayrıldı, Olive'i ayrılmış taburesinden aldı ve arka ofise taşıyarak kapıyı arkalarından çarptı. Andrew kredi kartı makbuzlarını saymaya başladı ve Marcus'a yeni müşteri almayı bırakması için işaret verdi, bunu yapmaktan fazlasıyla mutluydu. Bir saat sonra, kalan sarhoşları bardan çıkardılar, hepsinin Uber'de beklemesini sağladılar ve ardından sessizlik.

Jamie bir bardak Sam Adams doldurup bara koydu ve Marcus'a işaret etti. "Ben bitirirken bir tane al."

Andrew ikisine de tahmin yürütür gibi baktı ama kasalardaki paraları saymaya ve panoya notlar almaya devam etti. Marcus, Jamie'nin neden onunla konuşmak

istediğini o kadar merak ediyordu ki bir yudum bile tatmamıştı ama bitirmek için çaba sarf etti. Rory ve Olive bir süre sonra arka ofisten çıktılar, Olive sersemlemiş görünüyordu, Rory onunla uzaktan yakından işi bitmemiş gibi görünüyordu. Andrew başını salladı ve onlara eve gitmelerini söyledi.

Sen de Jamie. kilitleyeceğim."

Jamie yarı boş iki likör şişesini tek bir şişede birleştirdiği yerden ona baktı. "Emin misin?"

Andrew ona el salladı ama birkaç dakika sonra birlikte Kale Kapısı'ndan çıkarken Jamie ve Marcus'u ilgiyle izledi.

Jamie, "Aman Tanrım," diye mırıldandı, tahta kaldırıma çıkarken, rüzgar saçlarını alıp etrafa saçıyordu. "Sabah Andrew'dan üçüncü dereceyi alacağım."

"Evet?" Marcus sarsıntılı bir şekilde omzunu silkti. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Söylememi istemediğin bir şey yok. Söz, dedi Jamie gergin bir gülümsemeyle. Onlara meyve suyu dükkanında sana yardım ettiğimi söyleyeceğim.

Jamie'nin onun adına yalan söylemesinden dolayı midesinde bir çukurluk olmasına rağmen Marcus başını sallayarak teşekkür etti. Kendisi hakkında bir şeyler saklamak zorundaydı çünkü Marcus saklamak istiyordu. "Kira kontratını bu hafta imzalıyorum."

Jamie biraz neşelendi. "Harika. Sen... benim de gelmemi ister misin?"

Rahatlama, Marcus'un hâlâ yukarıda oyalanmakta olan yağmur bulutları karşısında inlemesine neden oldu. "Yapar mısın? Tüm bu küçük kelimeleri okumakla ilgili kabuslar görüyorum.

Jamie kuru bir sesle, "Orada olmam gerekiyormuş gibi görünüyor," dedi.

Marcus'un bütün gün göğsünde hissettiği gerginlik gevşedi. Jamie'nin dün gece Marcus onu ittiğinde yüzünde beliren o yaralı ifade artık iki saniyede bir kafasında yanıp sönmüyordu. Jamie hâlâ ona dükkânda yardım etmeyi planlıyordu ve şimdiden haftaya takılacaklarını garanti etmişti. Normalde kendinden geçmiş olurdu. Ve Jamie'nin yanında olma beklentisini inkar edemezdi - midesinde sıcak bir dalga gibi oradaydı. Ama dün gece olmadan önce, uzak durmaya karar vermişti. Çünkü Jamie daha iyisini hak ediyordu. Marcus gibi birinden daha iyi... Tanrım, eğer zor durumda kalırsa Jamie ile ilişkisini reddeder miydi? Ona böyle zarar verebilir miydi?

"Ee," diye sordu Marcus, sesi kendi kulaklarına boğuk geliyordu. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Jamie tahta kaldırımın tırabzanında durup kollarını destekledi. Konuşmaya başladı ama huysuz bir kahkahayla sözünü kesti. "Ciddi konuşmalar yapan insanları okumayı seviyorum ama gerçek hayatta onlardan nefret ediyorum."

Marcus parmaklığa yana doğru eğilerek Jamie'ye baktı. "Ciddi mi?"

Jamie çenesini kaşıyarak, "Evet," diye mırıldandı. Dinle, Marcus. Dediğim gibi, dün gece olanların tüm sorumluluğunu alıyorum. Bizim yaptığımıza yakın hiçbir şeye hazır olmadığınızı veya en azından bu konuda rahat olmadığınızı bana ifade ettiniz. Yani hepsi benim üzerimdeydi. Gözlüğünü düzeltti. "Aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyordun ve ben de buna izin vermeliydim. Muhtemelen en iyisi olurdu. Ama... sen benim arkadaşımsın. Ya da başka birşey. Ve aramızda olan her şeye rağmen, ben..." Uzun bir nefes verdi. "Seni de arkadaş olarak seviyorum. Ya da başka birşey."

Tarihteki en zayıf itiraftı ve Marcus bir gondolla gün batımına götürülebilirdi. Ben de seni arkadaş olarak seviyorum Jamie Prince.

"Tamam aşkım." Jamie ona bakmadan başını salladı. "İyi."

"Öyle mi?"

Eğer öyleyse, onu kucaklamak için getiriyorlardı.

Jamie, "Keşke öyle olsaydı," dedi ve Marcus'a yan yan baktı. "Daha önce eşcinsel olduğumu ve öğrenecek bir örneğim olmadığını fark ettiğimde bunun benim için ne kadar zor olduğunu hatırlatmıştım. Bu yüzden sadece yardımımı sunmak istedim. Teklifi şimdi ya da yirmi yıl sonra alabilirsin, tamam mı? Senin şartların, Dizel. Böyle olması gerekiyor." Durdu ve Marcus'la göz temasını sürdürdü. "Sana teklif ettiğim şey... bu ciddi bir şey. Ve hiçbir art niyetim olmadan senin tarafında olduğumu açıkça belirtmek istiyorum, bu yüzden dün gece bir daha yaşanamaz. Seks her şeyi karıştırır."

Marcus gözlerini yavaşça kıstı. "Ve kıvrımlar şu anlama gelir..."

"Karmaşık."

"Sağ." Kaşları çatılmış olan Marcus okyanusa döndü ve Jamie'nin söylediği her şeyi özümsemeye çalıştı. Ona rehberlik etmeyi teklif ediyordu. Marcus'un yeni ihtiyaçlarını ve duygularını anlamasına yardımcı olmak için. Ama sadece arkadaş olarak. Bu neden onu boş hissettiriyordu? Marcus'un her zaman yaşadığı gibi yaşayabilmesi için olması gereken buydu. Büyük değişiklik yok. Onu farklı olarak etiketleyecek hiçbir şey yoktu. O gün sahilde ne oldu Jamie? Olayla mı?"

Jamie'nin bakışı araştırıyordu. "Bunu bana şimdi neden soruyorsun?"

Marcus buna nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. Sezgi deyin. Belki de Jamie'ye, aklına gelebilecek herkesten daha uyumluydu. Ya da Monster Jam gününden beri Jamie'nin saldırıya uğradığı gün daha ciddi bir şeyin olduğundan şüpheleniyordu. Sonuç olarak, bilmek istiyordu. Bilmem gerekiyor. "Lütfen?"

Jamie'nin çenesi kasıldı ve birkaç dakikalığına tekrar karanlık kumsala bakmaya başladı. Duyulabilen tek şey, kumların üzerinde yuvarlanan dalgaların ve tahta kaldırımında ilerleyen rüzgarın sesiydi. Jamie konuşana kadar, sesi nemli gece havasını yarıp geçti. "Adı Chris'ti. Onunla Bed Bath and Beyond'da yeni bir tuvalet değneği alırken tanıştım

ki bu hikayenin en utanç verici kısmı olsa gerek ama öyle değil."

Hikayeyi dinlemek istediğın için Marcus şimdiden pişmanlık duyuyordu. Bed Bath and Beyond'daki Jamie'yi Marcus dışında kimseyle düşünmek istemiyordu. Bütün o çarşaf lar, yastıklar ve ev kokuları. Sahne fazla samimiydi. Zorlar, ama Tanrım, o ortamda Jamie'nin yanında olduğu için Chris'ten şimdiden nefret etmişti.

"Ona neden çıkma teklif ettiğimden emin değilim. Yapmamalıydım. Bana bakıyordu, yanlışlıkla en az beş kez benimle aynı koridora girdi-"

"Bu oldukça agresif," diye mırıldandı Marcus, kollarını kavuşturarak.

"Her gün yanımdaki sandalyeyi isteyen adam söylüyor."

Marcus homurdandı.

Jamie bir saniyeliğine ona baktı ve devam etti. "Gençtim ve şimdi olduğum kadar olağanüstü bilge değildim. Ben de onu başından atmak için mumlar bölümünde çıkma teklif ettim. Açıkça davrandığını bilmesini sağlamak için. Hayır diyeceğini ve aceleyle çekip gideceğini düşündüm. Omuzları kalktı ve düştü. "Ama evet dedi. Böylece dışarı çıktık ve... bir şey diğerine yol açtı.

Marcus'un başına sefalet yağıyordu. "Dün gece bize yaptığı gibi mi?"

"HAYIR. Dün geceye hiç benzemiyordu." Jamie öksürdü. "Doğruyu söylemek gerekirse, onu alabilir ya da

bırakabilirdim. Bana hiç bir erkekle birlikte olmadığını söylerken dürüst olsa da, artık samimi olmadığını biliyorum. Başka biri oluyordu. Kısa bir süre Marcus'a baktı. “Asla özgün olmaktan başka bir şey değilsin. Senden başkası asla. En azından benim için.”

Marcus o anda Jamie Prince'e aşık olduğunu anladı.

Kalp atışı bir orkestra gibi yönetiliyordu ve Jamie sopayı tutuyordu. Tanrım, muhtemelen geçen yazdan beri ona âşıktı. Ya da bir önceki. Jamie'nin yörüngesine girmenin bir yolunu bulmaya çalışmadığı bir zamanı hatırlamak imkansızdı. Jamie ona insanüstü hissettiriyordu. Sorumlu olmak istemesini sağladı. Dünyayı daha iyi bir yer yapmak için.

Jamie ona kendini güvende hissettirdi.

Marcus midesi ağzında, devam etmesi için dalgalı bir hareket yaptı.

"Bir süre Chris'ten haber almadım. Belki bir hafta?" Jamie devam etti. "Onunla tekrar çıkmaya da hevesli değildim. Doğru gelmiyordu. Ve belki de kendisiyle uzlaşmaya çalışıyordu, anlıyor musun? Buna saygı duymak istedim. Ama vardiyanın sonunda sarhoş olarak sandalyeme geldi ve..." Marcus nefesini tuttu ve Jamie'nin göğsünün gittikçe daha hızlı inip çıkmasını izledi. "Yanında bir grup arkadaşı vardı. Onlara bir hikaye anlatmıştı. Ona yaklaşıcağımı ve onu yalnız bırakmayacağımı..."

Her şey yerine oturdu. Jamie, cinselliğiyle mücadele eden bir adam olan Marcus'la herhangi bir ilişki yaşamaktan

neden rahatsızdı? Neden Marcus'a onu bir erkekle yakınlığa sokan kişinin kendisi olamayacağını bir kereden fazla söylemişti. Jamie bunu yapmış ve yanmıştı.

Üzgünüm Jamie. Yuttu. "Bu senin başına geldiğinde neden bana yardım etmeyi teklif ettin? Daha önce yapamayacağını söylemiştin. Neden fikrini değiştirdin?"

"Çünkü Chris ve arkadaşları beni beyin sarsıntısı geçirdi. Beni suyun altında tuttular ve neredeyse boğuyorlardı," dedi Jamie kısa ve öz bir şekilde. "Bunu birine yapmaktansa kollarını kesmeyi tercih edersin. Özellikle ben, sanırım."

O gün olanların gerçeği o kadar saldırgandı ki, Marcus'un beyninde kristalleşmesi bir an sürdü. Bunu yaptıklarında, on saniyelik bir süre içinde çeşitli aşamalardan geçti - inkar, acı, öfke, depresyon, kabullenme - ve sonra kendi kederini ekledi. Öfkelenmek.

Marcus Jamie'ye arkasını döndü ve bir kükredi, ellerini iki yanında yumruk yapmış, karanlık, boş tahta kaldırıma korkunç bir ses gönderdi. Bir daire çizerek akkor gazabına bir çıkış yolu aradı ve daha ne olduğunu anlamadan tırabzanı oluşturan tahta basamaklardan birini tekmeledi.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Bana soyadını söyle Jamie," dedi. "Onu öldüreceğim."

"Hey." Jamie onu yandan itti. "Kardeşim benim hatam yüzünden hapse girdi. Sen de gidersen buna dayanabileceğimi mi sanıyorsun? Yeterli."

"Senin hatan? Sen hiçbir şey yapmadın. Sen..." Marcus nefes almak için durdu. "Aman Tanrım, Jamie, yeniden onun gibi oldum, değil mi?"

Hayır, dedi Jamie kesin bir tavırla, elini havaya kaldırdı. "Az önce dinlemiyor muydun? İkiniz daha farklı olamazsınız."

"Ama ikimiz de senin uzak durmanı çok isteyen gizli vakalarız."

"İyi. Bunun haricinde." Jamie bir an için gözlerini kapattı. "Marcus, sen iyi bir adamsın. Beni asla incitemezsin ya da böyle saldırmazsın. Durmadan. Chris'le tek ortak noktan benimle sadece kapalı kapılar ardında olacak olman. Ve bu bana on üç yaşımdayken yaptığım gibi hissettiriyor. Sanki yanılmışım gibi. Bunun bir daha olmasına izin vermeyecek kadar kendime saygı duyuyorum."

Rüzgar Marcus'un yelkenlerinden çıktı. Bir an öfke tarafından yönetiliyordu ve bir an sonra havası söndü ve uyuştı. "Sana bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum."

Jamie, "Bana bunu yaptığın için senden nefret etmiyorum bile," dedi. Korkuluktan itti ve elini Marcus'a uzattı. "Arkadaşlar, tamam mı? Yanlış zaman ve yerdeyiz ama arkadaş olduk ve bunu sürdürmek istiyorum."

Marcus elini Jamie'nin eline koydu ve elektriğin dansının koluna tırmandığını hissetti. "Seni tam burada, açıkta öpseydim, bu herhangi bir şeyi telafi eder miydi? Dün gece seni uzaklaştırmak mı yoksa gerçek şeye hazır olmamak mı?"

Jamie'nin nefesi hızla dışarı çıktı ve elini geri çekmeye başladı ama Marcus tuttu. Bırak. Yeterince zarar verdin. Ancak Marcus, yarın güneş doğduğunda işlerin Jamie ile tamamen platonik bir yola gireceğinin acı bir şekilde farkındaydı ve bir dokunuş daha istiyordu. Son bir kez. Jamie'ye karanlıkta tek başlarına dursalar bile ona saygı duyduğunu ve değer verdiğini göstermek istiyordu. En azından kapalı bir kapının arkasında değillerdi.

Jamie yaklaşarak, "Yalnızca bir kez," diye tısladı. "Tamam aşkım?"

Marcus başını hafifçe eğdi ve Jamie'nin ağzını ortak bir inlemeyle yakaladı, kalçaları dilleriyle aynı anda birleşiyor ve bastırıyordu. Jamie'ye tökezledi, elleri diğer adamın sırtını takip ederek kıcını iki eliyle kavradı ve Jamie'yi ona doğru çekti. Kasık kasık boyunca kaydı ve dinlendi. Kahretsin. Dilleri boğuştu, başları bir yana bir yana eğildi, Marcus'un kanı doğruca aletine hücum etti. Kasılmış ve ağrıyor olsa da, göğsündeki organ en çok ıstırap içindeydi. Sıktı ve nefes nefese kaldı. Her şeyin başlangıcı gibi hissettirirken bu nasıl son öpücük olabilirdi? Doymadı, doyamadı...

Jamie göğsünü itti ve öpücüğü bozdu, bir adım geriledi ve nefes nefese kaldı. Marcus da aynı durumdaydı ve daha fazlası için tekrar dalma dürtüsüyle mücadele ediyordu. Daha fazla. Daha fazla. Ama Jamie onun ifadesindeki açlığı görmüş olmalı çünkü başını iki yana salladı. "Hadi. Bize bir Uber ayarlayacağım, seni yolumda bırakacağım."

Sessizce, tam da bunu yaptı.

Ve Marcus on dakika sonra binasının önünde durup Jamie'nin arabayla uzaklaşmasını izlerken Jamie Prince'i bir daha asla öpmeden nasıl hayatta kalabileceğini merak etti.

O an, yapmayacakmış gibi hissetti.

<https://oceanofpdf.com/>

ONUNCU BÖLÜM

Jamie parıldayan Atlantik'e bakıp -ilk kez değil- kumsalın nasıl aynı anda gezegendeki en sakin ve en şiddetli yer olabileceğini merak etti. İnsanların kumdan, sörften ve güneşten ne kadar zevk aldıklarını bilecek kadar cankurtaranlık yaparak yeterince yaz geçirmişti. Aileler, sandalyesinin tabanı etrafında anılar yarattı. Daha uzakta, moladan sonra, tatilciler jet ski veya teknelerle mavi boyunca süzülüyorlardı. Ancak göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir. Bir fırtına gelebilir, kimsenin haberi olmadan bir alt akıntı başlayabilir, bir kurtarma gerçekleşebilir. Bir kavga çıkabilir.

Büyürken, Jamie tartışmalara yabancı değildi. Tanrı aşkına, babasının bir zamanlar çok daha sert bir barı vardı. Kanlı yüzler ve sarhoş tartışmalardan payına düşeni almıştı. Babalarının öfkesinden memnun olan Rory, küçük yaşta sürekli olarak sıyrılıyordu, bu da Andrew ve Jamie'nin küçük erkek kardeşlerini savunmak gerektiğinde devreye girip kendi yumruklarını atması anlamına geliyordu.

Altı yıl önce bu kumsalda başına gelenlerle karşılaştırıldığında, o kavgalar çok masumdu. Aptalca saçmalıkların üzerinde, algılanan küçümsemeler gibi.

Oturduğu yerden yüz metre ötede ilk elden deneyimlediği nefret dolu saldırı gibisi yoktu. Jamie, Chris'in sahile yaklaştığını ve bir nevi çileden çıktığını hâlâ hatırlıyordu. Tanrım, yine bu adam mı? Başlamak için çok az kimya vardı veya hiç yoktu ve konuşmalarından bu yana tuhaf bir zaman geçmişti. Neden işine geliyor?

İşte o zaman Chris'in arkadaşlarını görmüştü ve biliyordu. Tiksinti dolu ifadelerinden, bu dövüşün birlikte büyüdüğü kavgalar gibi masum olmayacağını anlamıştı. Savuşturulması gereken çok fazla kişi vardı, gözle görülür şekilde sarhoştular ve amaçlanan hedefleri Jamie idi. Hayatında ilk kez tehlikeyeydi. Rory ortaya çıkmasaydı ve Jamie'ye yumruklar yağdırıp onu daha uzun süreler boyunca suyun altında tutmalarını engellemeseydi, nefretleri hayatında gördüğü son şey olabilirdi.

Tanrıya şükür bu olmamıştı. Rory'ye teşekkürler, gerçekten. Jamie'yi savunmak için özgürlüğünü feda etmişti ve bu geri ödenemeyecek bir borçtu. Jamie, cankurtaranlık yapmak yerine kitaplarda okuduğu dünyayı keşfetmek için yazın tatile çıkma fikrine her kapıldığında, Rory'nin iki yılını parmaklıklar ardında geçirdiğini hatırladı ve Jamie'nin bunun asla olmadığından emin olmak için etrafta olması gerekiyordu. Tekrar.

Dün gece söylediği gibi, Marcus ve Chris birbirine hiç benzemiyordu. Hiçbir şey. Ancak Jamie, Marcus'la arasına biraz mesafe koymanın hem ailesi hem de kendisi için yapılacak doğru şey olduğunu düşünmeden edemedi.

Jamie o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, Andrew'un gelişi Jamie'nin cankurtaran koltuğunun çevresinde gerçekleştirilen iki düzine kadın minnettarlığıyla hızlanmış olsa da, en büyük ağabeyinin sahilden aşağı indiğini ilk başta fark etmedi.

Jamie bu karşılaşmanın geleceğini biliyordu. Tam da bu yüzden bu sabah kahvaltıyı atlamış ve ağzında bir simitle yan kapıdan sığılmıştı.

Kardeşinin bir yolunu bulacağını bilmeliydi.

Jamie içini çekerek koltuğuna yaslandı ve yaşlı Prens'in gelişini izledi. Her zaman yanında olan panosu kalçasında gevşekçe taşınyordu, Ray-Ban'ın gözleri Jamie ve Rory'ninkilerle aynıydı. Sahilde yanından geçerken ona yaltaklanan kızların hiçbirine sapmadılar. Her zamanki gibi, Jamie'nin erkek kardeşi, doğrudan komşu kızından gelmediği sürece her türlü ilgiden muaftı.

Hey, dedi Andrew, Jamie'nin koltuğunun dibinde durarak. "Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?"

Jamie sırtıttı ve tüneğinden aşağı atladı. "Bu sabah son simidi aldığım için üzgünüm."

"Ne? Ah evet." Alışılmadık bir şekilde dikkati dağılmış olan Andrew'un düşünce zincirini yeniden kazanması biraz zaman aldı. "Jiya kahvaltıya da gelmedi."

"Gerçekten mi?"

Andrew yumruğunun içine öksürdü. "Son zamanlarda farklı davrandığını fark ettin mi?"

"Hayır, aynı eski Jiya."

"Ha."

Ah, ailesinin ona ayarladığı tanışma randevusu dışında. Bu konuda biraz sinirliydi."

Andrew panosunu düşürdü ve doğruca kuma saplandı. Rüzgârda sallanan sayfaların farkına bile varmadı. "Tarih? Jiya?"

Bu, erkek kardeşine Jiya'nın flört piyasasına girdiğini haber vermenin oldukça acımasız bir yoluydu ama açıkçası Jamie buna daha fazla dayanamadı. Erkek kardeşi, çocukluklarından beri Jiya'ya aşık ve harekete geçmeyi reddetti. Bahsetmiyorum bile, erkek kardeşleri çok farklı insanlardı. Tavsiye için Jamie'ye geldiğinde Rory'nin çocuk eldivenleriyle idare edilmesi gerekiyordu. Andrew'un kışına doğru bir tekme atması gerekiyordu.

Ve Jamie ona bir tane vermek için mükemmel bir ruh halindeydi.

Çenesinde ve yanaklarında dün gecedan kalan Marcus'un bıyığı hâlâ duruyordu ve...siktir et, içi hamburger eti kadar çiğdi. Dün geceki konuşmaları beklemediği bir yön almıştı ve çok uzun zaman önceki o akşamı yeniden yaşamak zorunda kalmıştı. Dün gece eve sinirleri açığa çıkmış gibi dönmüştü, sadece Chris hakkında konuştuğu için değil. Yüksek sesle. Yıllar sonra ilk kez.

Hayır, Jamie ifşa oldu çünkü artık Marcus'a aşık olmamış gibi davranamıyordu. Aralarında altmış metreden daha uzak

olduklarında onu özledi. Barın arkasından Marcus'un dün gece kimlikleri kontrol ettiği girişe kadar olan mesafe bile uzamıştı. Ve Tanrım, bu kaldırımdaki o öpücükten önceydi. Jamie'ye Marcus'la açıktan açığa bir ilişkinin nasıl olabileceğine dair bir fikir veren o tamamen dizginsiz öpücük, ilişkiyi koparmadan önce. Marcus onu göğsünün ortasına dayamış olabilirdi.

Andrew kekeleyip bir cümle kurmaya çalışırken Jamie burun kemerine masaj yaptı ve nefesini saydı. Bu hangi gezegendi? Akademisyen Jamie Prince, kolunda çıplak bir bayan dövmesi olan bir CrossFit tutkunu yüzünden şaşkına dönmüştü. Bu saçmalıktı.

Ve Marcus'un dün gece Uber'den indiğindeki işkence görmüş halini her düşündüğünde kalbinin sıkıştığını inkar edemezdi.

Şimdi sırtında bakışlar hisseden Jamie içini çekti ve arkasını döndü ve bu sabah Andrew'dan istediği en yakın sandalyede oturan Marcus'a el salladı.

Marcus'un göğsü şişti ve o da karşılık verdi.

Bu yaz hiç bitmeyecekti.

Bir yanı -belli ki mazoşist yanı- bunu istemiyordu.

"Kiminle çıkıyor?"

"Şanslı adamın adını anlayamadım."

"Bu ne zamandı?"

"Cumartesi gecesi."

"Ve şimdi mi söylüyorsun?"

"Bugün Pazar." Jamie başını iki yana salladı. "Bu konuda ne yapardın, A? Jiya ile sonsuza kadar evcilik oynayamazsın. Her zaman ikiniz oldunuz. Andrew ve Jiya. Ama... gerçekten sizin sadece arkadaş olduğunuzu düşünüyor. Ondan daha fazlasını istememişken neden farklı bir şekilde inansın ki?"

Andrew gözlerini kapattı, sesi boğuk geliyordu. "Neden yapamayacağımı biliyorsun."

Jamie'nin omuzlarına bir ürperti çöktü ve ikisi de refleks olarak sahile bakıp kimsenin işitecek mesafede olmadığından emin oldular. "Babamı sadece üçümüz biliyoruz. Böyle kalacak."

"Evet? On saniye bekleyin, sonra tahta kaldırıma bakın."

Jamie beklenmedik emir karşısında kaşlarını çatarak şaha kalktı ama kardeşinin dediğini yaptı ve olabildiğince gelişigüzel bir şekilde konuyu ele aldı. Jamie'nin Andrew'un dikkatini neye çekmeye çalıştığını anlaması birkaç saniye sürdü. Korkuluklara yaslanmış, polis üniforması giymiş tanıdık bir adam vardı. Jamie onu bardan tanıdı.

Onları izliyordu.

Ne oluyor?

Önemli bir şeyin işin içinde olduğunu bilen Jamie, cildindeki ani yapışkan ter tabakasını görmezden geldi ve dikkatini Andrew'a verdi. "Neler oluyor?"

Zaman geçti ve Jamie, Andrew'un bilgiyi kendisine saklayacağını düşündü ama sonunda konuştu. "Bilmiyorum. Barın etrafında dolanıyor. Dün onu evin önünden geçerken gördüm."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Bugün Pazar, dedi Andrew, Jamie'nin sözlerini tekrar yüzüne vurarak.

Bir sırtış değiş tokuş ettiler.

"Rory yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?" Jamie sordu. "Beladan uzak duruyor."

"Rory olduğunu sanmıyorum." Andrew panoyu aldı ve ona baktı ama Jamie onu gördüğünü sanmıyordu. "Bence bu-

Jamie sözünü kesmek için bir ses çıkardı. "Öyle değil."

Ağabeyi sadece biraz rahatlamış görünüyordu. Panoyu koltuğunun altına sıkıştırdı ve dönüp Marcus'un sandalyesine baktı. "Lütfen bana, seninle Marcus arasındaki bu şey için endişelenmeme gerek olmadığını söyle, Jamie."

Artık polis hakkında konuşmuyorlardı. Bu açıktı. "Rahatlamak. Marcus'un girişimci meyve suyu sıkma hayallerini gerçekleştirmesine yardım ediyorum."

"Bu seksle ilgili bir şey mi?"

"Aman Tanrım." Jamie omzunu indirdi ve Andrew'u dürterek dengesini bozdu. "Main Squeeze adında bir meyve suyu dükkanı açıyor."

"Kulağa aynı zamanda seksle ilgili bir şey gibi geliyor."

"Aman tanrım. Sevişmen gerek, A."

Andrew güldü ama gözlerinde gölgeler vardı. "Bunun için kimin vakti var?" Parmağıyla havayı dürttü. "Jiya dersen, sana ve Marcus'a bir aylığına aynı lanet sandalyeyi veririm."

"Ah evet." Jamie boğazını temizledi. Lütfen yapma. Bu işkence olur."

"Gerçekten inandırıcı," diye homurdanarak karşılık verdi Andrew.

Jamie, omuzlarındaki gerginliği fark ederek kardeşine baktı. O geldiğinde oradaydı, ama şimdi çok daha belirgindi. "Jiya ile konuş. Ona nasıl hissettiğini söyle."

Andrew şimdiden başını sallıyordu, adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Bu eller o kıza dokunmaya uygun değil. Ve bunu biliyorsun."

Jamie'ye cevap vermesi için bir şans tanımadı, ama arkasını döndü ve bir kez daha hayranlarını görmezden gelerek ve sandalyesinin yanından geçerken Marcus'tan bir beşlik çakarak isteksizce pes ederek sahile doğru yürüdü.

Jamie birkaç dakika sonra tekrar sandalyesine oturduğunda tahta kaldırımıdaki polis gitmişti.

<https://oceanofpdf.com/>

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Marcus ölü kaldırma setini bitirdi ve ağırlığı azaltılmış barı bırakarak kendini hemen elli şnav setine attı. İki saattir spor salonundaydı. Kaslarındaki gerginlik, onu sürekli cinsel hayal kırıklığından kurtarmaya yetmedi, ama bir an için acısını dindirdi. Ellili seti bitirdi ve sırt üstü döndü, gözlerini tavana dikti, şakaklarından aşağı ter nehirleri akıyordu.

"Adanmış olmanın yolu, kardeşim!"

Marcus, yanından geçen antrenöre dalgın dalgın el salladı, cansız kolu tekrar matın üzerine düştü. Umarım bir kalem alıp kira kontratını imzalamak için yeterli enerjisi vardır - bu bir saat içinde oluyordu. Jamie, bina yönetim ofisinde onunla buluşacaktı. Bu nedenle Marcus, vücudunu iki saatlik bir antrenmanla çalıştırıyor.

Bugün çarşambaydı. Jamie'ye en son pazar sabahının erken saatlerinde tahta kaldırımında dokunmuştu ve bunun her saniyesini hissetmişti. Sonunda boyun eğmiş ve doğru pornografiyi aramıştı ama bu bile yardımcı olmamıştı. Dizüstü bilgisayarının ekranındaki herkesi Jamie ile karşılaştırmaya devam etti. Bu adam fazla sarışın. Bu çok ince. Çok fazla gülümsüyor. Çok yüksek sesle inliyor. Gözlük takmaz. Kaçınılmaz olarak, Marcus sonunda dizüstü bilgisayarı kapatacak ve Jamie'nin gelip sikini okşayarak kendi elinde Jamie'nin adıyla patladığı geceyi tekrar oynatacaktı.

Tanrım, durumu çok kötüydü.

Midesi sürekli bir kaos halindeydi.

Jamie'den uzak durmalıyım.

Jamie'den uzak kalamam.

Marcus kendinden utanmalı. Kumsaldaki o akşamla ilgili o çileden çıkaran ifşaattan sonra, arkadaşı için en iyi olanı yapmakta hiçbir sakınca görmemeliydi. Jamie, Marcus'la pek çok benzerliği paylaşan birinin yüzünden bazı üzücü şeyler yaşamıştı. Marcus'u bu kadar çok kez ekmeye çalışmasına şaşmamalı. Elbette Jamie'nin kapalı kapılar ardında gizli bir ilişkisi olamaz. Muhtemelen déjà vu gibi hissettirdi.

Ve en kötü yanı? Marcus'la takılmak ve sessiz kalmak Jamie'nin kendini kullanılmış ve kirli hissetmesine neden oluyordu. Sanki onda bir sorun varmış gibi ve Marcus buna katlanamıyordu.

Yine de, Jamie'ye yakın olmaktan aldığı besin olan nektardan yararlanarak, bahçedeki en güzel çiçeğe bir arı gibi Jamie'ye çekilmeye devam etti. Bir vuruş daha çekmesine karşı koyamayan bir bağımlı gibiydi. Bir vuruş daha.

"Kalk kaltak." Birinin spor ayakkabısının burnu kaburgalarına takıldı ve Marcus başını kaldırıp baktığında, üzerinde durmuş, gülen iki spor salonu müdavimi buldu. Marcus bu adamları CrossFit'e ilk başladıklarında eğitmişti ve üçü arkadaş olmuştu. Birkaç kez içmeye çıkmışlar ve hatta geçen yaz sahilde birlikte barbekü yapmışlardı ama Marcus son zamanlarda mesajlarından kaçmaya başlamıştı. "Şu tembel kıça bak. Belki de kız gibi sınavlara geçmelisin.

Ve bu yüzdendi.

Doğrulurken Marcus'un gülüşü ruhsuzdu. "Sadece dinleniyorum. Ne iyi, beyler?"

"Yaz güzeldir," dedi Mark, karnını ovuşturarak ve gözücüyla aynada kendine bakarak. "Şehir dışı kızlar. Yeterince söylendi. Kahretsin, her şeyi biliyor olmalısın. Muhtemelen boynundaki o düdükle Down For Summers'ın ilk seçimini yapacaksın.

"Evet, kadınlar ıslık için çıldırır. Onları soyamam." Alaycılığını anlamadılar, hevesli baş sallamalarıyla karşılık verdiler ve bir kez olsun, Marcus kendini odadaki en zeki kişi gibi hissetti. "Her neyse, bir randevum var..."

"Gecikmek. Bizi tanıştırabileceğiniz sevimli cankurtaran var mı? Belki biraz sarışın falan? Mark, sayısız takılma seanslarına rağmen adını hatırlayamadığı diğer adama dirsek attı. "Yoksa hepsini çoktan çaktın mı?"

Diğer adam homurdandı, "Onları becermiş olması kimin umurunda?"

Mide bulantısı Marcus'un ortasında yuvarlandı. Şu anda yüksek sesle sevimli bir cankurtaran tanıdığını, adının Jamie olduğunu ve onunla Marcus'un cansız bedeni üzerinden tanıştırılacağını söylese ne olurdu? Muhtemelen yavaşça geri çekilirlerdi ve Marcus spor salonuna bir sonraki gelişinde kimse onun yanında aynı şeyi yapmazdı. Hepsi onun eşcinsel olduğunu bilirdi. Şu anda, şu anda, bu pisliklerden kurtulmak kötü bir şey gibi görünmüyordu. Hiç. Ama çok büyük bir yaşam değişikliği olurdu. Rahatı kaçacaktı. Tıpkı öğleden sonra Joey'nin onu neredeyse tren istasyonunda Jamie'yle

buluşurken yakaladığı gibi, kendini savunmasız hissederek ortalıkta dolanırdı. Tanıdığı herkes, o hâlâ aynı adam olmasına rağmen, artık Marcus'la ilişki kuramayacaklarını düşünürdü.

Jamie adında bir adam yüzünden tanınmayacak kadar mahvolmuştu.

"Gitmek zorundayım. Hanımlara iyi şanslar," diye mırıldandı Marcus, kendini paspastan sıyırıp jöle bacaklarının üzerinde hantalca soyunma odasına giderken. Duş aldı ve saçına bir fırça çekti, bir çift siyah file antrenman pantolonu ve gri bir tişört giydi. Saati hızlı bir şekilde kontrol ettikten sonra, kira kontratının on dakika içinde başlayacağını fark etti, bu yüzden ayağına bir çift on dört numara Chucks geçirdi ve spor çantasını omzunun üzerinden atarak spor salonundan çıktı.

Neyse ki gidecek çok yolu yoktu. Meyve suyu dükkanının bulunduğu binanın sahibi olan adam, komşu binalardan ikisinin de sahibiydi ve yönetim ofisi bunlardan birinin zemin katındaydı. Marcus spor salonundan çıkar çıkmaz Jamie'nin sokağın karşısındaki binaya yaslanmış telefonunu karıştırdığını gördü. Spor salonu ve içerideki herkes gözden kayboldu ve tek yapabildiği bakmaktı. Tanrım, Jamie çok iyi görünüyordu. Kira kontratını imzalayabilmek için ikisi de bugün sahildeki vardiyalarını kapatmışlardı ve Marcus sporu rahat bir şekilde yaparken, Jamie parlak beyaz bir polo tişört ve koyu zeytin yeşili haki pantolon giymişti. Belki öğretmek için giyeceği bir şey?

Marcus o kadar büyülenmişti ki, neredeyse karşıdan gelen trafiğe giriyordu.

Bir araba kornasını çalarak hızla yanından geçti ve Marcus bir daha baktığında Jamie kaşlarını kaldırmış onu izliyordu. Tanrım, Diesel, diye seslendi. "Ölmemeye çalış."

Marcus'un kulaklarının uçları yanıyordu ve muhtemelen itfaiye arabası kırmızıydı, ama yine de başını öne eğdi ve yolun geri kalanını caddenin karşısına yürüyerek geçti. "Merhaba Jamie. Ofis kilitli mi?"

Jamie içini çekip başını salladı ve üzerinde beyaz harflerle Han Management yazan cam vitrine baktı. "Evet, kapıda asılı on beş dakika sonra döneceğim" yazısı var.

Sanırım bekleyeceğiz, dedi Marcus, Jamie'ye başını sallayarak. Giyinmişsin.

Aşağı baktı. "Pek sayılmaz, sadece beni barda ya da sahilde görmeye alışıksın."

Marcus çantasını bıraktı ve Jamie'nin yanına dizildi, sırtı binanın duvarına dayalıydı. "Öğretirken giydiğin kıyafet bu mu yani?"

"Hayır, ben..." Jamie tereddüt etti, ağzı seğiriyordu. "Karışımında bir veya iki süveter yelek olabilir. Ara sıra spor ceket. Özel bir okul."

"Sana Bay Prens mi diyorlar?"

"Daha iyiler."

Marcus sırtıttı. "Kaba davranıyorsun, değil mi? Çok fazla ev ödevi veriyorsunuz ve testleri zorlaştırıyorsunuz, ancak biri çuvalladığında ya da başarısız olduğunda bahse girerim onlara fazladan bir kredi ödevi veriyorsunuz. Ha?" Jamie'ye yandan dirsek attı. "'Bu tek seferlik bir şey, Üçüncü Randall Jennings' deyip onlara sıkılmış gözlerle baktığına bahse girerim, ama muhtemelen onlara tekrar şans verirsin, çünkü kötü not vermekten nefret edersin."

Jamie'nin çenesi yerde ona baktığını fark etmesi Marcus'un bir anını aldı. "Hepsi sadece bir tahmin miydi?"

"Gerçeğe ne kadar yakınlım?"

"Ürkütücü yakın."

"Şey, pek bir şey bilmiyorum." Marcus işaret parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Ama Jamie Prince'i tanıyorum."

Jamie ona bakmaya devam etti ve Marcus onun düşüncelerinin yarıştığını neredeyse hissedebiliyordu. Marcus'a cevap vermek için ağzını açtı ama kaldırırma çarpan parmak arası terliklerin sesi her ne ise onu yarıda kesti.

"Merhaba, merhaba, ben Bay Han." Marcus ve Jamie, bir paket çanta taşıyan Koreli bir adamın aralarındaki mesafeyi kapattığını görmek için döndüklerinde omuz silktiler. "Öğle yemeği almak için dışarı çıktım. İmzalarken yemek yememe aldırılmazsın."

Görünüşe göre bu bir soru değildi.

Bay Han'ın peşinden klimalı ofise girmeden önce kapının kilidini açıp ışıkları açmasını beklediler. Onları bir konferans

odasına aldı ve Subway sandviçini, patates cipsini ve kurabiyesini yaymakla meşgul oldu. Sonra oturdu, bir ısırık aldı ve ayağa kalktı. "Boş midem bana kira sözleşmesini unutturdu."

Jamie ve Marcus birbirlerine eğlenerek baktılar ve Bay Han'ın dönmesini beklediler. Saniyeler içinde, kira sözleşmesinin iki nüshasıyla konferans odasına geri döndü. Bir tanesini masanın üzerinden Marcus'a doğru kaydırıldı.

Marcus bir an bile kaçırmadan mektubu Jamie'ye verdi, o da gözlüğünü düzelterip sandalyesinde arkasına yaslandı ve Marcus onu birdenbire onu otuz yıl sonra süveter giymiş ve kükreyen bir ateşin yanında akıllı bir şeyler okurken hayal etti. Yanında birileri olur muydu? Kim olduğunu kabul etmekten ve onu kucaklamaktan korkmayan bir adam, sonuçları lanetlenecek mi?

Görüntü, Marcus'un masayı ikiye bölerek karate yapmak istemesine neden oldu.

Bay Han sandviçinden bir ısırık daha aldı ve 15 santimlik denizaltıyı Jamie'ye doğrulttu. "Bu senin iş ortağın mı?"

Jamie başını kira kontratından kaldırmadan, "Ben sadece danışman sıfatıyla buradayım," dedi.

Marcus büyük bir çabayla kendini kıskançlığından kurtardı ve başını salladı. "O ne dedi."

"Bu, çalışma saatlerinin sabah saat dokuzdan önce başlamaması gerektiğini söylüyor, ama müşterilerimiz

acayip motive olmuş spor tutkunları olacak, bu yüzden bunun altı olarak değiştirilmesine ihtiyacımız var."

Ev sahibi çiğnemeyi bıraktı ve yeniden başladı. "Bunu yapabilirim."

"Neden dört aylık bir depozito istiyorsun?"

Omuz silkti. "Güvenliği severim."

Jamie'nin gözleri Marcus'a takıldı. "Bu, reklamda mı belirtilmişti yoksa telefonda mı kabul edilmişti?"

"HAYIR."

Bay Han'a dön. "İki ay yapabiliriz."

Marcus, Jamie ve Bay Han'ın masanın diğer ucundan birbirlerine gözlerini diktiklerini, Bay Han'ın yavaşça çiğnediğini, Jamie'nin bu süreçten sıkılmış gibi görünmesini hayranlıkla izledi. "Üç ay."

Jamie omuz silkti. "Kiraya on günlük bir ödemesiz süre yazabildiğimiz sürece."

"Sanırım bu adil."

"İmha hizmetleri kiraya dahil, sanırım?"

Bay Han, sandviçinden son derece büyük bir ısırık aldı ve geri kalanını itti. "Maliyetin yarısı."

"İyi. Ama hadi bu yıllık kira artışlarını yüzde iki azaltalım. Castle Gate'in kirası daha küçük artışlarla artıyor ve tahta kaldırımın daha yoğun tarafındayız."

"Ah, Kale Kapısı, hmm?" Bay Han etkilenmiş görünüyordu. "İyi sandviçlerin var."

Jamie sıırttı. "En iyisi."

Marcus, Bay Han'ın ögle yemeğini işaret etti. "Bunu bitirecek misin?"

Yarım saat sonra, Marcus ve Jamie ellerinde iki parlak anahtar takımı ve bir zarfın içine sıkıştırılmış bir kira sözleşmesiyle yönetim ofisinden çıktılar. Marcus'un kiralayıp durduğu boş yere sessizce yürüdüler, yansımaları cam pencereden onlara bakıyordu.

Bir set almanı istiyorum, dedi Marcus, anahtar halkasını Jamie'nin eline bastırırken, parmakları birbirine değdiğinde koluna elektrik çarptı. Bu gerçekten önemliydi Jamie. Sen sadece... gerçekten bir şeysin, biliyor musun? Ödemesiz dönem veya benzeri şeyler hakkında soru sormak aklıma gelmezdi.

Jamie avucundaki anahtarlara baktı. Andrew veya Rory de aynı şeyi yapabilirdi. Babamız..." Bir an için sustu. "O gittiğinde, Castle Gate kontratının her satırını gözden geçirmek ve neyin yolunda gitmediğini anlamak zorunda kaldık. Ev sahibine ayak uydurmak artık bir tür ikinci doğa.

"Evet ama yapmadılar. Yaptın." Marcus yutkundu. "Teşekkürler."

Kısacık göz teması kurdular. "Bana bir dizi anahtar vermek zorunda değilsin."

"Lütfen onları al?"

Jamie bir kez başını salladı ve onları cebine koydu. "İçeri girelim mi?"

Marcus, Jamie anahtarları kabul edip kapının kilidini açtığında üzerine çöken tatmin duygusundan sıyrıldı. "Evet, yapmalıyız. Planlamaya ne kadar erken başlarsak o kadar iyi. Ben..." Eşiği geçer geçmez, bir ısı duvarına çarptı. Tanrım, klima çalışmıyor. Bunu düşünmedim.

"Açabileceğimiz bir arka kapı var mı?" diye sordu Jamie, Marcus'un arkasından gelip yüzünü buruşturdu. "Bu bana Florida'ya ilk ve son gidişimi hatırlatıyor."

Her iki kapıyı da açıp biraz hava akışı sağlamayı başardılar, ancak Long Beach'in tam olarak seksen beş derecede süzüldüğü düşünülürse, yan rüzgar pek yardımcı olmadı. "Elektrik şirketini arayıp elektriği açacağım. Burada çalışıp pişmene izin vermeyeceğim Jamie.

Sözcükler Marcus'un dilinden doğal bir şekilde dökülmüştü ama dönüp baktığında Jamie'nin ona kaşlarını çattığını gördü. "Sen, Rory, Andrew." Kafasını salladı. "Benim hakkımda herkesin koruyucu tarafını ortaya çıkaran nedir?"

"Muhtemelen sensiz kalma korkusu," dedi Marcus tereddüt etmeden.

diye başladı. "Arkadaşların birbirlerine böyle şeyler söylediğinden emin değilim, Diesel."

"Belki bu arkadaş öyledir," dedi, birdenbire midesi helyumla doldu. "Belki bu senin en iyi arkadaşın olduğum anlamına gelir."

Eğitimsiz bir göz Jamie'nin yumuşadığını fark etmezdi ama Marcus gözlerinin etrafındaki gerginliğin azaldığını, dudaklarının sadece bir ima olarak aralandığını gördü. "Belki öyledir."

Ona zarar verebileceğini unutma. Marcus elinden geldiğince hızlı bir şekilde dikkatini yere verdi. Marcus, daha sonra sadece sığ sulara yüzeceğini ve Jamie'yi boktan hissetmesine neden olacağını bildiği halde neden Jamie ile derin sulara kadar yüzmeyi bırakamamıştı? "Yani, şey..." Boğazını temizledi. "Yer hakkında ne düşünüyorsun?"

Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi sürekli Marcus'u izleyen Jamie, küçük ticari alanda yürüyüşe çıktı. Marcus bir daire çizerek bir yandan Jamie'nin gözlerinden görmeye çalıştı. Bir tarafta çıplak bir tuğla duvar vardı ve yüksek tepeleri burada hayal etti. Bir smoothie dükkanı olduğu zamandan beri uzun bir bölme ve tezgah zaten yerindeydi ve alanın çoğunu kaplıyordu, sipariş vermek ve beklemek için sadece küçük bir alan kalıyordu. Ama Marcus'un en sevdiği kısım tavandı. Orijinal teneke tavanlar, mekanı aynı anda hem modern hem de eski moda hale getirdi.

Jamie tezgahın arkasından, Harika, Marcus, dedi. "Bunaldığınız kadar büyük değil ve burada kalite var." Gözden kayboldu. "Bu, özel olarak yapılmış bir soğutma sistemi olmalı, çünkü son sahiplerinin onu başka türlü geride bırakacağını hayal edemiyorum. Çok iyi bir şey. Andrew kıskanacak."

Marcus, "Şu anda biraz buzdolabına gidebilirim," dedi, alnında hızla biriken teri sildi ve gömleğini işaret etti. "Eğer sizi rahatsız etmezse...?"

Jamie başını sallamadan önce sadece küçük bir tereddüt yaşadı. "Ben de aynısını yapmak zorunda kalabilirim."

Marcus daha önce havanın bataklık ve yoğun olduğunu düşündüyse de, hem Jamie hem de Marcus gömleklerini başlarının üzerine çıkardıklarında sıcaklık üç katına çıktı. Aynı anda onları tezgâhın üzerine fırlattılar, dükkânın karşısından birbirlerine baktılar. Jamie'nin göğsünün ortasından aşağı bir ter damlası aktı, kasların üzerinden geçti ve Marcus'un kası kalınlaştı.

Ona zarar vereceksin.

"Düşünüyordum da..." Marcus kendini arkasını dönmeye zorladı. "Burada enerji içecekleri ve suyla dolu bir buzdolabımız olur diye düşünüyordum. Öğle yemeği için hızlıca bir şeyler alın."

"Evet, bu fikir hoşuma gitti." Jamie'nin sesi huysuz geliyordu. "Duvara bir ayna asmalısın. Aynalar fitness arkadaşlarınızı cezbetme eğilimindedir, değil mi?"

Marcus gülümseyerek döndü. "Bize boş mu diyorsun?" Pazısını esnetti ve öptü. "Formda kalmalıyım ki sahilde göz gezdirecek güzel bir şeyin olsun."

Bu, Jamie'nin gülmesine şaşırdı. "Hey, en az bir haftadır böyle bir şey söylemedin. Sanırım bir köşeyi döndük."

"Bunları sadece sana baktığım gerçeğini saklamaya çalıştığım için söyledim." dedi Marcus, hemen çalışan bir sözel filtreyle doğmuş olmayı dileyerek. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sadece şunu söylemek istemiştım... Sanırım kendimi de ikna etmeye çalışıyordum. Herkesin benim olduğumu düşündüğü adam olduğumu. Kolunu kaldırdı. "Bu dövme gibi bir şey."

Jamie bir an sessiz kaldı. "Herkes senin nasıl bir adam olduğunu düşünüyor?"

"Gürültülü, uygunsuz. Bir çeşit sapıklık."

"Aynı anda hem bu nitelikleri taşıyıp hem de erkeklerden hoşlanamayacağınızı mı düşünüyorsunuz?" Jamie alçak sesle güldü. "Bazen bu üç özellikten en az ikisinin bir gereklilik olduğunu düşünüyorum."

Marcus alay etti. "Gürültücü veya uygunsuz değilsin."

Gözlerinde seks dumanı tütüyordu. "Doğru şartlar altındayım."

"Jamie," diye inledi Marcus. "Lütfen bana gaf verme."

"Zaten bir tane var."

"Kahretsin." Marcus, ereksiyonunu gizleyebilmek için tezgâha yaklaştı. Vücudunu bir kemer gibi saran cinsel hayal kırıklığıyla bile, Jamie'nin kahkahasına karşılık olarak kıkırdamadan edemedi. "Yani diyorsun ki... Ne olursa olsun tam olarak bu kişi olabilir miyim? Değişmem gerekmiyor mu?"

Hayır, kulüp forması yok. Çarşaflarınızın temiz ve ayakkabılarınızın mevsiminde olduğundan emin olmak için rastgele aramalar yapmıyoruz. Kendi bildiğin gibi gey olabilirsin, Marcus. Bazı insanlar diğerlerinden daha gürültülü yaşıyor ama bu heteroseksüel insanlar için de geçerli."

Marcus derin bir nefes aldı. "Ben eşcinselim, Jamie."

"Biliyorum." Keskin, kristalleşmiş anda birlikte var oldular, Marcus'un kalbi vahşi bir gök gürültüsünden sabit bir atışa dönüştü. Bu sırada Jamie tezgâhın karşısında dikildi ve kararlılığıyla onu demirledi. Marcus, Jamie'nin bozkırına bağlı bir gemiydi.

En azından Jamie derin bir nefes alıp gözleri irileşene kadar. "Aman Tanrım, boynundaki o tüylü boa nereden geldi?"

"Ne?" Marcus'un elleri boynuna gitti ve hiçbir şey bulamadı, Jamie'nin kahkahası birkaç kez nüfuz etti. "Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Oldukça komikti."

Tanrım, Marcus uzun zamandır bu kadar hafif olmamıştı. Belki hiç. Derisinde yukarı ve aşağı hareket eden bir karıncalanma dalgası vardı, boynu gevşemiş gibiydi. Gülümsemesi yüzünü terk etmeyecekti. O söylemişti. Sözleri yüksek sesle söyledi ve dünya hala ayaktaydı. "Şimdi ne yapacağız?"

Jamie bir omzunu kaldırdı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bugün için... Söylemekten fazlasını yapmaya hazır mıyım bilmiyorum." Cesaret için uzandı. "Bundan sonra hangi adım geliyor?"

"Bilmiyorum. Kılavuz kitap yok, Marcus." Jamie ensesini ovuşturdu ve temkinli bir bakışla onu ölçtü. "Dinle, Cuma gecesi Kurt'la çıkacağım. Neden bizimle gelmiyorsun?" Marcus'un kalbi döşeme tahtalarının arasından dümdüz düştü ve dünyanın çekirdeğine doğru fırladı ama Jamie bir şekilde konuşmaya devam etti ve zaman her zamanki gibi ilerledi. "Birkaç arkadaş getirebilir ve hep birlikte takılırız. Vahşi, alternatif bir yaşam tarzı yüzünden kendini heyecanlandırdın ve göreceksin, Marcus, bu benimle takılmak gibi.

Randevuya mı gidiyorsun Jamie? Marcus başardı.

"Benimle gelmen için randevudan hangout'a geçmeye hazırım." Jamie derin bir nefes verdi. "Belki... Bilmiyorum, belki orada benim yapamadığım şeyi senin için yapabilecek biri çıkar. Ağırdan almak. Her şeyi gizli tut."

Marcus'un içinde bir savaş çıktı. Bir taraf adam gibi olgunlaşıp öldürücü darbeyi almaya çalışıyordu. Karşı taraf kendini kaybediyordu. Hayır, hayır, hayır, hayır. Jamie Prince randevuya çıkamadı. Diğer erkekler Jamie Prince ile vakit geçiremedi. Onu hak etmediler. Ya ona dokunmaya çalışırlarsa? Daha da kötüsü, ya Jamie, Marcus olmayan biri tarafından dokunulmak isterse? İsa. Tanrım. Bu tamamen mümkündü. Olabilir. Hayır, olurdu...

Marcus adım atmadığı sürece.

Tabii aniden dokuz beden küçük hisseden ve Jamie'nin ihtiyaç duyduğu şey haline gelen bir cilde dönüşmediği sürece. Marcus dolapta kalırsa Jamie'yi bırakmak zorunda kalacağı hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Ah kahretsin, bunu yapamazdı. Jamie bir randevuya gidiyordu ve daha şimdiden boğazına bir ilmik dolanmaya başlamıştı.

Ama Marcus, Jamie'ye güvendi. Jamie, tercihlerini paylaşan diğer erkeklerle vakit geçirmenin açığa çıkma korkusunu azaltacağını düşündüyse, o zaman yapardı. Belki Jamie'nin erkeği olmanın bir yolunu öğrenirdi. Hayır, öğrenmesi gerekiyordu. Diğer tek seçenek Jamie'yi kaybetmektir.

"Marcus, bugün ne kadar ileri gittiğinle gurur duyuyorum. Seninle gurur duyuyorum." Jamie duraksadı ve bu fikir Marcus'un başından ayaklarına kadar iyice yerleşti ve öyle de oldu. "Bunun gibi başka fırsatlar da olacak. Ne zaman hazır olursan. Hiçbir şey için acele etmene gerek yok—"

"Gideceğim."

Bir vuruştan sonra Jamie bir kez başını salladı. "Eminsin?"

Jamie'yi bir randevuda izlemek tam bir işkence olacak olsa bile, evde oturup neler olup bittiğini merak etmek çok daha kötü olurdu. Artı, Jamie'nin geceleri trene tek başına binmesinden hoşlanmıyordu, bunu yüksek sesle söyleyip adamı kızdıracağından da.

"Evet eminim." Marcus gülümsemeye çalıştı ama mide bulandırıcıydı. "Nereye gidersek gidelim, Monster Jam'i geçemeyeceğiz."

Jamie'nin dudakları bir uçta sıçradı. "Hiçbir şey bunu yenemez." Sessizlik çok uzadığında Jamie gömleğini aldı ve tezgâhın arkasından çıktı. Jamie kapıya giderken arkasından geçerken statik, Marcus'un omurgasına tırmandı. "Görüşürüz Dazel."

Marcus güçlkle yutkundu. "Görüşürüz Jamie."

<https://oceanofpdf.com/>

ONİKİNCİ BÖLÜM

Trenleri daha Brooklyn'e varmamıştı ve şimdiden bütün gece kötü hissettirmişti.

Her şeyden önce, Marcus LIRR istasyonuna, Jamie'nin inanılmaz görünen ve kokan harika görünümüyle tanışmak için gelmişti ki bu Jamie'yi başından savmıştı. Büyük zaman. Cidden, tren koltuğuna yayılan ve Jamie'nin kasıklarının gerilmesine neden olan kolonya bile değildi. Sadece tıraş kremi, çamaşır deterjanı ve Marcus'un büyük olasılıkla kapıdan çıkarken cesareti için içtiği bira. Şimdiye kadar Jamie, Marcus'un sırrının tek koruyucusuydu. Ancak bu gece Kurt ve arkadaşlarıyla buluştuklarında cinselliği bir sır olmayacaktı.

Ayrıca Marcus'un müsait olduğu da bir sır olmayacaktı.

Jamie bu akşam hantal, bronzlaşmış bir kaslı adamı dışarı çıkarıyordu ve onu diğer bekar erkeklerin önünde havuç gibi sallıyordu - ve... neden? Bunu neden tekrar yapıyordu?

Marcus apaçık bir ilişki yaşamaya hazır değildi. Kimseyle değil.

Jamie'nin ihtiyacı olan da buydu.

Uzun süredir dolaptan çıkmıştı ve geri dönmeyecekti. Marcus için bile. Adamın niyeti Jamie'ye utanç verici bir sır gibi hissettirmek değildi ama yaptı. Yani platonik arkadaş olacaktı. Jamie, hayatının bu garip döneminde Marcus'a yardım edecekti, çünkü kahretsin, o büyük pisliği önemsiyordu. Bu arada Jamie kendi mutluluğunu beklemeye alamazdı. Süresiz olarak gölgelerde kalabilecek biri için değil.

Bugünlerde tahta kaldırımda o öpücüğü tekrarlamadan tam beş dakika geçiremeyecek gibi görünse bile. Tanrım, kimse Jamie'yi böyle öpmüş müydü? Bir ruh öpücüğü. Öyle olmuştu. Hayatta bir kez karşılaşılacak, film kalitesinde, yıkıcı bir öpücük topu.

Öpücüğü düşünmüyorsa bile, Marcus'la konuşmaları dinliyordu.

Bahse girerim, "Bu bir seferlik bir şey, Üçüncü Randall Jennings" diyorsunuz ve onlara sıkılmış gözlerle bakıyorsunuz, ancak muhtemelen onlara tekrar şans vereceksiniz çünkü kötü not vermekten nefret ediyorsunuz.

Fazla bir şey bilmiyorum ama Jamie Prince'i tanıyorum.

Görünüşe göre Jamie'nin kendini bildiğinden bile daha iyi.

"Güzel görünüyorsun," dedi Marcus, tren istasyonunda karşılaşp iki kişilik bir cenaze alayında ellerinde biletlerle perona yürüdüklerinden beri ilk kez konuşarak. "Ben de tişört giyecektim ama dövmemin görünür olup olmayacağından emin değildim."

Jamie şöyle bir baktı. "Neden?"

Marcus, ön kolunu ortaya çıkarmak için uzun kollu gri Henley'inin kolunu yukarı çekti. "Bilmiyorum. Kafamın ne kadar karışık olduğunu açıkça göstermiyor mu?" Dikkati Jamie'nin ağzına kaydı ve aralarındaki hava ağırlaştı. "Yani, kafam ne kadar...kafam karışmıştı."

Arkadaşlar birbirlerine sert davranırlar, değil mi? Jamie boğuk bir sesle, Kendinle ilgili hiçbir şeyi örtbas etmene gerek yok, dedi, Marcus'un ona aç bakışına alt bedeni acı verecek kadar hızlı tepki veriyordu. "O dövme olmadan Marcus olmazdın."

"Evet." Onu dans ettiren kası esnetti. "Bunu ilkbaharda kardeşimle birlikte aldım. O, uh... eve bir kız getirmem için beni bir nevi dırdır ediyordu. Hala." Marcus başını salladı. "Dövme bana bu konuda yalnızca bir haftalık sessizlik kazandırdı. Bir ömür boyu buna sahip olmaya gerçekten değmez.

Jamie, "Birkaç giysi ekleyebilirsin," diye önerdi. "Ya da bir bornoz ve bir bebek atın ve herkese Meryem Ana olduğunu söyleyin. O zaman sadece iyi bir Katolik oluyorsun."

Marcus, aralarındaki gerilimi biraz olsun kırarak güldü. "Ağabeyim de o gün dövme yaptırdı. Göğsünde. Onur diyor." Gülümsemesi soldu. "O kötü bir adam değil. Babam da değil. Bu gelenek fikrine yeni kapıldılar ve herkesin buna bağlı kalması gerektiğini düşünüyorlar. Fikirlerine sadık kal. Beyzbol, bebekler, Pazar yemeği, poker gecesinde ondan şikayet edebilmek için bir eş bulmak. Bu onların rüyası ve benim de ona sahip olmamı istiyorlar."

Jamie, "Babam da böyleydi," dedi. "Ona hiç söylemedik. Benim hakkımda."

"HAYIR?"

Jamie başını salladı. "Verdiğimiz resmi bir karar değildi. Sadece en iyisiydi. Muhtemelen hıncını annemden çıkarmanın bir yolunu bulurdu." Göğsüne yayılan rahatsızlıktan kurtulmak için boğazını temizledi. "Aslında... bilmemesine sevindim. O tarafımın çirkin olduğuna karar verme şansı bulamadığı için memnunum." Gırtlğından neşesiz bir kahkaha çıktı. Tanrım, açığa çıktığım için gerçekten iyi bir savunma yapıyorum.

"Aslında bir nevi yardımcı oluyor. Şu anda, gelecek bu kocaman boş nokta. Neler olabileceğini hayal edecek kadar bilgim bile yok." Ensesini kaşdı ve Jamie mentol ve şerbetçiotu kokusunu aldı. "Senin için olması gerektiği gibi olmadığı için üzgünüm. Ama her şeyden sonra Jamie Prince'e dönüştün." Jamie'ye doğru orantısız bir sırıtış gönderdi ve Jamie kalbinin ağzına sıkıştığını belli etmemeye çalıştı. "Hepimiz çok şanslı olmalıyız."

Kahretsin. Onu öpeceğim.

Hata ya da değil, başka seçeneği yoktu.

Jamie dudaklarını ıslattı ve Marcus'un gözleri karardı. Eğildiler—

Ve trenin tekerlekleri gıcırdadı, kondüktörün Atlantik Terminali'ne vardıklarını duyurmak için hoparlörden gelen sesi. İkisi de ağızlarını ayıran dar alana derin derin nefes aldılar ama şaşırtıcı bir şekilde geri çekilen Marcus oldu. Bir an için gözlerini kapattı, nefes verdi ve Jamie'nin yanından geçerek koridora çıktı. Jamie başının arkasına metal bir sopayla vurulmuş gibi hissederek onu takip etti.

Greenpoint'te Jamie'nin Marcus'un orada rahat edeceğini düşündüğü için seçtiği bir gastropub olan Lounge'a sessizce yürüdüler. Ön bar alanında duvarda spor yapan düz ekranlar vardı ama aynı zamanda gösterişli bir kokteyl listesi ve arkada kümelenmiş kanepeler de vardı. Her iki dünyanın da en iyisi. Marcus gibi.

Kalabalık işyerinde yürürlerken Jamie kendini toplamaya çalıştı. Gastropub, Brooklynlilerin eklektik bir karışımıydı. Barda oturan iki kadın arasında bir randevu yaşanıyordu. Yanlarında, Manhattan şehir merkezindeki işlerinden kalma takım elbiseli ve kravatlı genç profesyoneller biralarını yudumluyordu. Üniversite öğrencileri, müzik üzerinden duyulmak için yüksek sesle konuşarak boşlukları doldurdu. Barmen Jamie'ye işaret verdi. Jamie barın arkasını işaret etti ve salonu ayıran siyah perdenin arasından el salladılar.

Perdenin diğ er tarafına geçer geçmez karakter kesinlikle değişti. Daha karanlık, daha samimi büyüdü. Jamie, Marcus'u tekrar sokağa sürükleme dürtüsüne karşı koydu. Bir kere, Marcus kiralık bir koruma gibi bedeni Jamie'ye dönükken kaşlarını çatmıştı. İkincisi, Marcus'un g rtlağındaki nabzın dağınık bir şekilde attığını görebiliyordu, bu yüzden yaygaranın şov için olduğunu biliyordu. Adam gergindi. Belki de bu buluşmayı çok erken önermişti...

Jamie. Hey."

Jamie, Kurt'un yaklaştığını görmek için döndü ve Marcus'un gerildiğini hissetti. "Merhaba Kurt."

Tereddütlü bir şekilde birbirlerine sarıldılar ve Jamie, Marcus'un önünde gerçekten iyiye işaret olan bu küçük hareketten bile rahatsız olarak geri çekildi. "Bu benim arkadaşım, Marcus."

Kurt, Marcus'un ruh halini doğru bir şekilde yorumlayarak sarılmak yerine elini uzattı. "Hey," dedi Marcus sertçe boğazını temizleyerek. "Uh... tanıştığıma memnun oldum, adamım."

Jamie şaşkınlıkla Marcus'a baktı. Marcus ona tek kaşını kaldırdı. Deniyorum, ağzım açık. Senin için.

Kalp atışları kulaklarında çınlayan Jamie, Kurt'u arkadaşlarının titreyen mumlarla aydınlatılan daha karanlık bir alanda oturdukları alçak koltuklara kadar takip etti. Kurt'tan biraz daha genç bir adam vardı... ve çok daha genç görünen ve kimseyle göz göze gelmeyen başka bir adam. Herkes el sıkıştı ve Kurt, Jamie'ye oturması için işaret etti -

Marcus'un karşısındaki kanepeye. Jamie ve Marcus ağır bir tempoyla birbirlerine baktılar ve masa görevi gören paslanmaz çelik bloğun üzerinden birbirlerini izleyerek koltuklarına oturdular.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Kurt, garson kıza nazik bir el sallayarak. Arayıp arkadaşını getirmeni istediğinde satır aralarını okudum. Marcus'un solunda oturan genç adama kurnazca başını salladı. "Yeğenim Adam da benzer bir durumda ve birbirlerinin huzurunda rahat edeceklerini düşündüm. Ciddi bir şeye hazır değil ama belki bir arkadaşlık kurabilirler diye düşündüm."

Jamie sarsıntılı bir şekilde başını salladı ama ağzı kurumuştı. Dur pislik. istediğin buydu. Tam da bu tür bir etkileşim için Marcus'u yanında getirmişti. Neredeyse hiç baskı yoktu ve Kurt'un yeğeni de aynı gemideydi. Mücadele etme. Marcus muhtemelen Adam'la tanışmaktan Jamie'yle vakit geçirmekten daha fazla fayda sağlayabilirdi.

"Aştım mı?"

Kurt, Jamie'nin sessizliğini onaylamadığı için yanlış anlamıştı, bu yüzden başını iki yana salladı. "Hayır, bence bu harika bir fikirdi."

Ama beş dakika sonra Marcus ve Adam konuşmaya başladıklarında, Jamie'nin midesine bir kıskançlık teli saplandı ve bu titreşim giderek artan bir şekilde yankılandı. Daha yüksek. Kurt'la yaptığı konuşmaya odaklanmaya çalıştı - Long Beach emlak fiyatları hakkında bir şeyler - ama birkaç

dakikada bir, Marcus anlaşılmaz bir ifadeyle Jamie'ye bakıyor ve düşünce akışını kaybediyordu.

Dışarıda Marcus'la konuşmak istememek ve bir öpücükle yüzünü buruşturmamak için proaktif bir şeyler yapması gereken Jamie, garson kıza bir tur içki ısmarladı. Jamie normalde bir bira içerken, bir bardak viskiyi çabucak yerine koydu ve bir tane daha istedi. Kendi hayal gücü müydü yoksa Adam ve Marcus kanepede daha mı yakınlaşmıştı?

Kafası masanın diğer tarafında olup bitenlerle o kadar meşguldü ki, Kurt sohbetlerini bozmadan elini dizine koyduğunda Jamie zar zor fark etti. Neredeyse komplocu, arkadaş canlısıydı ve Jamie tepki veremeyecek kadar Adam ile Marcus arasındaki yakınlığa odaklanmıştı. Midesini yumrukla buruşturuyormuş gibi hissederken dizine konan bir el neydi?

Karşı koltuktan Marcus'un gözleri Kurt'ün eline takıldı ve büyük göğsü bir kez inip kalktı. İki kere. Parmaklarını kirli sarı saçlarının arasından geçirdi ve aniden ayağa kalktı, baldırlarını sehpa çarpıyor ve içkileri tıkırdatıyordu.

Garson kız bir sonraki turla geldi ve Marcus'un görüş alanını kapattı. Zor nefesi kulağında yankılanırken Jamie bekledi, Marcus'u tekrar görebilmek için onun hareket etmesini bekledi. Ama bir saat gibi gelen bir süre sonra hareket ettiğinde, adam gitmişti. Marcus gitmişti.

"Hey," diye bağırdı Jamie müziğin üzerine, ayağa fırladı ve bu sırada Kurt'un elini yerinden çıkardı. Adam'ın yanındaki boş yeri işaret etti. "Nereye gitti?"

Adam'ın kahkahası rahatsız ediciydi, muhtemelen Jamie deli gibi bağırdığı içindi. "Bunu sana vermemi istedi." Adam, Jamie'nin Marcus'a ait olduğunu bir şekilde bildiği buruşuk parayla dolu bir yumruğu uzattı. Adam, "Eve bir taksi tutmanı istiyor," demeden önce bile. Tren olmasın, lütfen, dedi."

Jamie bir kepçede oyulmuştu.

Marcus gitmişti.

"Kahretsin. Gitmek zorundayım. Üzgünüm, dedi Jamie bar alanına doğru koşarak. Acele ederse, Marcus'u yakalayabilirdi. Onu yakalaması gerekiyordu. Ani gidişi gerçekten Kurt'un Jamie'nin dizine elini koymasına sebep olamaz mıydı?

Ah evet, olabilir. Kesinlikle olabilir. Bütün gece Marcus'u Jamie'yle ilgilenen bir adamla birlikte dışarı çıkardığı için yanlış hissetmişti. Adam potansiyel olarak Marcus'a da aynı türden bir ilgi göstermişti.

Orada oturup birbirlerinin diğer insanlarla bağlantı kurmaya çalışmasını izlemişlerdi ve bu... vay canına. Çok boktan. Jamie bir sır olarak saklanmanın kendisini sümüksü hissettirdiğini düşünüyorsa, bu geceyle karşılaştırıldığında hiçbir şey yoktu. Aşık olduğu adamın karşısına oturmak ve en küçük kapasitede bile başka bir adamın ona dokunmasına izin vermek. Bütün bunlar Marcus'un denemesini izlerken. Onun için.

Aptal, diye homurdandı Jamie kendinden nefret ederek. "Seni aptal."

Jamie sokağa fırlarken bir ses çıkardı ve çılgınca her iki yönde de gri bir dev bulmak için kaldırımını taradı ama Marcus hiçbir yerde yoktu. O gitti. Panik basmaya başlayan Jamie, hâlâ elinde tuttuğu parayı cebine tıktırdı ve Marcus'u aramak için telefonunu çıkardı. Doğrudan sesli mesaja gitti.

"Allah kahretsin." Jamie, Uber uygulamasını açıp bir araba sipariş etti ve varış noktası olarak kendi evi yerine Marcus'un binasını girdi. Yolculuk bir milyon yıl sürmüş gibiydi ve tüm yol boyunca Jamie bardaki sahneyi tekrar tekrar canlandırmaktan beynini alıkoyamadı. Marcus, Kurt'ün elini dizinde, saçlarını yolarken görünce gözle görülür bir şekilde sarsıldı. Ayrılmak Tanrım, Jamie, Marcus'un onu Brooklyn'de bıraktığı için ne kadar üzüleceğini hayal bile edemiyordu. Sahilin diğer ucunda olmasından bile hoşlanmamıştı.

Jamie, Marcus'un binasına vardığında Uber'den beklemesini istedi. Yağmur gökten büyük, sıcak damlalar halinde yağmaya başlamıştı ve Jamie ıslak saçlarını gözlerinden iterek kaçmak için nemli bina girişine doğru eğildi. Üzerinde Deez Nuts yazan zili yirmi kez çaldı ve telefondan tekrar Marcus'u aradı ama kimse cevap vermedi. Hiç bir şey. Hangi cehennemdeydi?

Uber, Long Beach sokaklarında evine doğru ilerlerken Jamie'nin tüm vücudu savunmasızdı. Nasıl olur da içeri girip her şey berbat değilmiş gibi davranabilirdi? Hareket etmek, düşünmek ve nefes almak ortak bir çaba gerektiriyordu, çünkü tek yapabildiği aynı on beş saniyenin dehşeti içinde bir döngüde var olmaktı.

Uber Prince'in evinin önünde durdu ve Jamie ağır ağır yutkundu ve artık şiddetli yağmura çıkmadan önce sürücüye sert bir şekilde teşekkür etmeyi başardı.

Marcus merdivenlerde oturuyordu.

Bir şişe Jack Daniels'ı dudaklarına götürüyor.

<https://oceanofpdf.com/>

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her şeyi mahvetmişti.

Marcus bir yudum viski yuttu ve midesindeki çukurun kenarlarını yaktı. Bir saatten fazla bir süredir durmadan genişleyen esneme.

Jamie evde güvendeydi. Bundan emin olmuştu. Hemen kalkıp eve gitmesi gerekiyordu.

Jamie'nin onu burada istemesi ihtimali sıfırdı. Marcus'a denediğini kanıtlaması için mükemmel bir fırsat verdikten sonra değil. Jamie'nin ihtiyaç duyduğu adama dönüşmeye çalışıyorum. Jamie ona öğrenmesi için tek seferlik altın bir şans vermişti ve bunca zaman boyunca o kanepede yavaş yavaş ölmekten başka bir şey yapmamıştı. Jamie'nin özverili bir şekilde sunduğu yardımı çarçur etmişti.

Ve Marcus, o bardan bir daha çıkmayacağını bile kesin olarak söyleyemezdi.

Hayır, kesin olarak söyleyebilirdi.

O yapabilir.

Jamie'nin yanında oturmamak, başka bir adamın bu onura sahip olmasına izin vermemek neredeyse imkansızdı ama elini bacağına koymuştu?

Marcus acıklı bir ses çıkardı ve başını geriye attığında gözlerine damlayan yağmuru görmezden gelerek viskisinden bir yudum daha aldı.

"Gidiyorum, söz veriyorum," dedi Marcus, yer sallanmayınca memnun bir şekilde ayağına kalkarak. Bir şişe Jack'i ancak Long Beach'te trenden indikten sonra satın almıştı, bu yüzden neredeyse sarhoş değildi. Yine de yarım saat verin. Kendinden geçmek ve Jamie'ye başka bir adamın elini sürmesini düşünmekten vazgeçmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Merdivenlerden indi ve Jamie'ye yolun sonunda durup etrafından dolaşarak geniş bir yer verdi. sorma sorma

"Marcus..."

"Seni öptü mü?" Şişenin cam boynunu daha sıkı kavradı çünkü Jamie evet derse, Marcus şişeyi kendi kafasına çarparak bilincini kaybedecekti. "Öyle mi?"

Jamie cevabıyla mücadele ediyor gibiydi.

"Bu evet demek, değil mi? Yüce İsa."

Jamie ona doğru bir adım atarak, "Bu bir evet değil, Diesel," diye çıkıştı, koyu renkli saçları düşen yoğunlaşma nedeniyle alına yapışmıştı. "Böyle soruları yanıtlamaya başlarsam, tüm bu kahrolası karmaşanın kontrolünden nasıl

vazgeçeceğimi anlamaya çalışıyorum. Ve sana kendimi anlatmak. Bu nereye götürür?"

Bir vuruş geçti. İki. "Bu bir evet mi?"

Jamie kararsız bir kahkahayla nefes verdi. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Ne istersen," diye fısıldadı Marcus.

Jamie'nin ona verdiği bakış bunun doğru olmadığını söylüyordu ve sen de bunu biliyorsun.

"Bu gece senin için gerçekten o kadar kolay mıydı?" diye sordu Marcus, sesi yükselerek, yağmuru uzaklaştırmak için alnını sildi. "Beni başka bir adama rehin mi veriyorsun? Gerçekten o kadar kolay mıydı Jamie?"

"HAYIR. Değildi.

Marcus, anıların taşıdığı kulaklarındaki ani uğultu yüzünden Jamie'nin yanıtını zar zor duydu. Jamie, Kurt'e çok yakın oturuyor. Marcus'un Adam'a çok yakın oturmasına izin vermek. "Herhangi birine ilgi duyacağımı mı düşünüyorsun? Düşündüğün bu mu?" Evi işaret etmek için şişesini kullandı. "Kardeşlerinin ikisi de seksi ve ikisini de becermeyi bir kez bile düşünmedim. Bir kez değil."

Jamie'nin yüzü buruştu. Tanrı aşkına, Marcus.

"Üzgünüm, sadece fikrimi desteklemeye çalışıyordum." Şişe yanında sallandı. "Yalnızca sen, Jamie. Hatırlayabildiğim kadarıyla sadece sen varsın. Peki Zaman Baba seni öptü mü öpmedi mi? Beni lanet olası sefaletimden kurtar."

"HAYIR. Tamam aşkım? HAYIR." Jamie iki eliyle Marcus'u bir adım geri itti. "Beni öpmedi. Senden sonra bardan çıktım. Ayrıldım ve doğruca senin binana gittim, Deez Nuts. Aklımı kaçıırıyordum, telefonuna bile cevap vermiyorsun ve şimdi beni sorgulayabileceğini mi düşünüyorsun? ben...ben..."

Marcus yüzünün bir sırıtışa dönüştüğünü hissetti. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Gülmeye cüret etme."

Göğsüne yeterince sıcaklık yayıldı, kalbinin boğulacağından endişeliydi ama en azından mutlu olacaktı. "Jamie Prince benim için endişelendi."

Jamie onun yanından geçip kapıya doğru ilerledi, çoktan anahtarlarını çıkardı. "Seni o şişeyle ezeceğimden endişe etmelisin."

Marcus, patika boyunca arkasından süzülerek geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"İçeri." Jamie kapıyı açınca duraksadı. Arkasını dönmeden içinden küfretti. Başını öne eğerek, "Geliyor musun?" diye sordu.

Marcus, bir milyon yıl geçse de Jamie'nin evinin içini görmeyi beklemiyordu. Hiç de hayal ettiği gibi değildi. Jamie, onun gözünde sarayda yaşayan, daha önemsiz adamların arasına karışmaya tenezzül eden bir kraldı. Ama mekan rahattı, biraz modası geçmişti, her yerde erkek sakinlerinin izleri vardı ama yer yer Rory'nin kız arkadaşının etkisi de

vardı. Ders kitapları, fırlatılan spor ayakkabıların ve boş bira şişelerinin arasına serpiştirilmiş vazolardaki ayçiçekleri.

Kale Kapısı'nda çalışan Andrew ve Rory sayesinde ev boştu ve Jamie sessiz mutfakta durmadı. Anahtarlarını mutfak tezgâhına fırlattı ve o kadar hızlı merdivenlere yöneldi ki, Marcus da peşinden hızla yürümek zorunda kaldı. Jamie'nin sola dönüp koridorun sonundaki bir odaya girdiğini gördü ve nabızı bir futbol topu gibi hızla atarak onu takip etti.

Bu daha çok hayal ettiğim şeydi, dedi Marcus, terleyen avuçlarını yağmurdan ıslanmış kot pantolonuna ovuşturarak loş odaya girerken. "Siyah beyaz ve koyu renkli ahşap ve masa vantilatörünüzde ve Mac'inizde toz yok. Mac'in olacağını biliyordum. Hiçbir yerde bulaşık yok. Senin..."

Jamie yatakta oturup çizmelerini çözmek için öne doğru eğilerek, Saçma sapan konuşuyorsun, Diesel, dedi. "Derin bir nefes al. Sadece benim."

"Sadece sen," dedi Marcus hafif bir kahkahayla. "Bu demek gibi... sadece Noah Syndergaard."

Çizmelerini çıkaran Jamie doğruldu. "Ama ben daha az atıcıyım, daha çok yakalayıcıyım."

"Ah." Anladı ve Marcus'un gözleri genişledi. "Ah."

Jamie'nin yatak odasında aletin yumuşak kalması konusunda daha şimdiden bir umut yoktu. Jamie'nin dipte olmayı sevdiğini ima etmesinden sonra, Marcus'un aleti o kadar dikkatliydi ki kot pantolonunu yırtmakla tehdit etti.

Jamie gömleğini çıkarıp ayağa kalkıp Marcus'a doğru yavaş ve ölçülü adımlar atarken, yalnızca şiddetli ağrının içinde var olabiliyordu.

"Neden buraya geldin?" Jamie tam önünde durarak sordu.

Marcus'un içinden bir ürperti geçti ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı çünkü Jamie'nin bir yatağın önünde bu kadar yakın ve yarı çıplak olması çok eziciydi. "Eve sağ salim vardığından emin olmak için."

"Başka neden?"

"Eğer o adam seni öptüyse," diye soludu Marcus düzensiz bir şekilde. "Muhtemelen kafamın üzerinde bir şişe kıracaktım."

"Muhtemelen sağlıklı bir dürtü değil ama kesinlikle." Marcus, Jamie'nin yaklaştığını sadece boynunu yelpazeleyen sıcak nefesten biliyordu. Buraya ne için geldin?

Marcus güçlükle yutkundu. "Sana iyi geceler öpücüğü veren kişi olmak istedim bebeğim."

Bir ara. "Sadece öp beni?"

"Hayır," diye gürledi Marcus, kan dolaşımında şimşekler çakıyordu. "Hepsi için geldim."

Jamie'nin avucu gömleğinin altına doğru kaydı, parmak uçları Marcus'un göğüs uçlarının etrafında hafif daireler çizerek aşağı indi, kot pantolonunun çitçitında oyalandı... ve sonra Jamie'nin eli aletinin çıkıntısını kavradı.

"Aman Tanrım, lütfen," diye inledi Marcus, bacakları neredeyse çöküyordu, dişleri biraz takırdıyordu. Orada bana hiç dokunmadın.

İnan bana, biliyorum.

Marcus açık ağzını Jamie'nin boynunun kıvrımına dayayarak nefes almaya çalıştı. "İstediğini söyle."

"İhtiyacım vardı." Jamie sert bir masaja başladı, Marcus'un aletini kot pantolonunun içinden geçirdi ve tabandan uca kaydırarak sıktı. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. "Bu gece tek kıskananın sen olduğunu mu sanıyorsun? Arkadaş edinebileceğini düşünmüştüm ama sen yaklaşmaya devam ettin ve ben mantıklı olmayı bıraktım. Bana bunu yapan tek kişi sensin, Marcus. Senin yanında başka kimse varken doğru düzgün düşünemedim."

"Ben sadece Kurt'ün elini daha iyi görmeye çalışıyordum," diye homurdandı Marcus, Jamie'nin dokunuşuyla kalçalarını mükemmel şekilde sallayarak. "Bunu yapacağını biliyordum. Elini Jamie'me koy.

Jamie'nin gözleri onunla buluştu. "Bunun olmasına izin verdiğim için üzgünüm." Dikkatini Marcus'un yüzüne kilitleyerek, Marcus'un kot pantolonunun düğmelerini açtı ve fermuarını indirerek tam, zonklayan ereksiyonunu ortaya çıkarmak için uzandı. Ve işte oradaydı, çıplaktı ve Jamie'nin elinde sular akıyordu, en özel dokuz bin fantezisinin gerçekleşmesinin başlangıcıydı. Özrünün geri kalanını sana dizlerimin üzerinde sunacağım. Bunun doğru olup olmadığı umurumda değil ya da bunu farklı şekilde ele almalıyız.

Sadece büyük, kalın aletini yerken bana tepeden bakmanı ve bu gece senden başka kimsenin elini üzerimde tutmasını istemediğimi bilmeni istiyorum."

Marcus, Jamie'nin konuşmasını bir tünelin içindeymiş gibi duydu, sözler yankılanıyor ve neredeyse gerçek dışı geliyordu. Rüya gibi. Gerçi bu bir rüya değildi. Jamie Prince gerçekten önünde dizlerinin üzerine çöküyordu. Marcus'un dizleri gevşedi ve geriye doğru bir şifonyere çarptı, kolonya şişelerini ve tepedeki resim çerçevelerini takırdattı. Yine de Jamie ona gülmedi. Hayır. aletinin tabanına bastırın ve Jamie'nin ağzından çıkarın.

"Jamie, Jamie, lütfen," dedi nefes nefese. "Kendimi utandıracağım."

Jamie'nin ifadesi şimdiye kadar gördüğü en ateşli şeydi. Hasta. Yine de son derece açık. Gözleri cam gibiydi, elmacık kemikleri kızarmış, dudakları aralıktı. Dikkatini Marcus'un yüzünde tutarak eğildi ve mutlu yüzünün ortasına bir öpücük kondurdu. "Bütün gece vaktimiz var." Dişleri Marcus'un karnına sürtünerek midesinin en alt kısımlarında bir kas kasılmasına neden oldu. "Şimdi ağzıma girersen, bu beni daha sonra daha uzun süre becerebileceğin anlamına gelir."

"Aman Tanrım," diye hırıldadı Marcus. "Az önce bunu söyledin. Bana göre."

Jamie'nin üst dudağı kıvrıldı. "Burada kimse kaybetmez, tamam mı? Ve aramızdaki hiçbir şey utanç verici değil.

Diliyle Marcus'un göbek deliğinin çevresinde tembel daireler çizdi. "Kendini bir şişeyle bayıltmazsan."

"Evet," diye homurdandı Marcus. "Şu anda bunu yapmadığım için oldukça gerginim..." Jamie'nin ağzı aşağı - tamamen aşağı- aletine indiğinde, sözleri bir iniltiye dönüştü. "İsa. İsa."

Jamie'nin onu emmesi ve Marcus'un buna bayılması konusunda güzel hiçbir şey yoktu. Jamie boğulup geri çekildiğinde ve dudaklarını şapırdatarak Marcus'un boyunun uzamasına izin verdiğinde aşk, takdirini örtmeye başlamamıştı bile. Sonra, kutsal olan her şeyin anası olan Jamie, aletini kayganlaştırmak için tükürdü ve daha fazlası için daldı, gözleri sımsıkı kapalı, yüzünün her santiminde zevk yazılı Marcus'u gırtlığına götürdü. Marcus'un baldırları titriyordu, göğsünün derinliklerinden birbiri ardına boğuk inlemeler yükseliyordu. Zevk, dikenli teller gibi omurgasının dibine dolandı, büzüştü, büzüldü ve kelimeler, önce beynine uğramadan çıkış izni için ağzından çıktı.

Kahretsin Jamie, sikimi çok acıtıyorsun. Her zaman acıyor ve kahretsin, oh kahretsin bu çok iyi. Durma bebeğim. Evet. Tam orada. Tam orada." Kalçalarını giderek daha hızlı bir tempoyla pompaladı ve Jamie onun her santimine uyum sağladığında tavana inledi. "Seni üç yaz önce gördüğümden beri o lanet ağzı sikmek istiyordum ve sen de bunu biliyorsun. Beni takıntılı yapıyorsun. Beni delirtiyorsun."

Kendi sözlerinin yankısını duyduğunda zihni endişeyle carpıldı. Çok mu şey söyledi? Ama Jamie sadece aletini daha çok çekti, Marcus'un kot pantolonunu dizlerine kadar çekti

ve çıplak yanaklarını kavramak için uzandı. Jamie'nin elleri, poposunu kabaca sıkarak kendi bölgesini işaretleyene kadar, Jamie'nin orada kendisine dokunmasına ne kadar ihtiyaç duyduğunun farkında değildi.

"Lütfen," diye fısıldadı Marcus.

Jamie, orta parmağını kendi ağzına batırana kadar cennetten gelen oral sekse ara verdi. Parmağını Marcus'un kıcının yarık kısmında hafifçe gezdirirken, Marcus'un shaftının alt tarafını aşağı yukarı yalamaya devam etti. Jamie kalın bir sesle, "Ben de bunu düşünüyorum," dedi. "Belki midemi bulandırıyor ama burada parmağım için yalvarmanı istedim. Kıcını doldurmaya ne kadar ihtiyacın olduğuna karşı mücadeleni izlemek istedim. Yapmamak için çok uğraşmana rağmen ben dizlerime batar basmaz gelmeni izlemek istedim."

Jamie'nin orta parmağının yumuşak ucu, Marcus'un arka girişindeki büzüşmenin üzerinde gezindi. Aynı zamanda, Jamie aletini derinden boğazladı ve her taraftan gelen hislerin saldırısına hazır değildi. Ve Jamie'nin ona orada dokunmasına vücudunun tepki vermesinden daha fazlası. Kafasında bir şey tıklandı, sanki bir matematik denklemi sonunda anlam kazandı. Gerçekten seksi lanet bir matematik denklemi. O parmak tekrar kık deliğinin üzerinden kaydı ve Marcus'un hayalarındaki baskı dayanılmaz, neredeyse tutulamayacak kadar ağır bir hal aldı.

"Jamie," diye homurdandı, parmaklarını Jamie'nin saçlarında gezdirirken. "Lütfen."

Ne istiyordu? Marcus zar zor düzgün düşünebiliyordu, vücuduna verilen zevk o kadar yoğundu ki. Çok gecikti. Ama bir şekilde bir düşünce, beynini dolduran şehveti delip geçti. Ya Jamie ile geçirebileceği tek gece buysa? Hiçbir şey değişmemişti. Marcus hâlâ dışarı çıkmaya hazır değildi ve Jamie'nin hâlâ hayatı kendi kurallarına göre yaşaması gerekiyordu. Dışarı ve gururlu. Yarın sabah olacaktı, güneş yükselecekti ve Jamie bu geceyi kötü bir karar olarak görebilirdi. Ya da tek seferlik bir şey.

Marcus'un boğazı o kadar hızlı sıkıştı ki nefes alamıyordu. Bu olasılıkların gerçekleşmesi için en ufak bir şans olsa bile, Jamie için her şey - her şey - olma şansını kaçırmayacaktı. Alt dudaklarını ısırarak ve yaklaşan orgazmı boğuşan Marcus, aletini Jamie'nin ağzından çekip onu ayağa kaldırdı.

Jamie ona tökezlediğinde ve derin derin nefes alarak yanığını Marcus'un omzuna koyduğunda, Marcus'un daha önce hiç hissetmediği türden bir sevgi göğsünde çekildi. "Durman gerekiyor mu?"

"Tanrım hayır." Marcus, Jamie'nin yüzünü kaldırdı ve ağızları kilitlendi, dilleri yavaşça kıvrıldı, sonra ikisi de bir araya gelip öpücük alev aldı. Jamie, Marcus'un gömleğine uzanırken, Marcus Jamie'nin pantolonunun fermuarını açmaya gitti ve elleri çarpıştı. Marcus, Jamie'yi yatağının yanındaki duvara doğru desteklerken, birbirlerine güldüler. Jamie'nin sert bir yerle arasına sıkışması, Marcus'un ağzından inilti çıkmasına neden oldu ve varlığının her bir zerresiyle ten tene temas etmesini gerektirerek, kendi gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve Jamie'yi

öpmeye devam ederek keyiflendi. zorlayan göğüslerinin sıcak sürtünmesi. Jamie'nin fermuarını çekiştirirken, "Senin içinde olmak istiyorum," diye soludu. "İçine girmeme yardım et."

Marcus, Jamie'nin kot pantolonuna uzandı ve aletini çıkardı, sıkı bir şekilde okşadı ve Jamie'nin çenesinin inleyerek gevşemesini hayranlıkla izledi. "Emin misin?"

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, dedi Marcus, Jamie'nin ağzını kapatarak ve onu sertçe öperek. "Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Jamie pantolonunu ve boxerını yolun geri kalanında aşağı itip ayaklarını kullanarak onları tekmeledi ve Marcus bir baş dönmesi dalgasıyla sarsıldı. Jamie onun önünde çıplaktı. Baştan aşağı çıplaktı ve o, Marcus'un hayatında gördüğü en seksi şeydi. Bazı yerlerde pürüzsüz, bazı yerlerde pürüzlü ve kıllarla kaplı. Kasları ve kıvrak uzuvları kesin. Her şey. O her şeydi. Ve komodinin üzerinde el yordamıyla bir şey ararken bile seksi kalça yumruklarıyla Marcus'un tutuşunu beceriyordu.

Bir şişe.

Jamie başka bir arayış öpücüğü için Marcus'un ağzına girerken, Marcus onun şişenin kapağını kapattığını ve ardından Jamie'nin aletine sıvı döküldüğünü hissedebiliyordu, bol miktarda nem Marcus'un avucunu kaplıyordu ve biliyordu. Ne yapacağını biliyordu. Bu içgüdüsel... ve kısmen de içine kapanıp izlediği pornoydu. Dudakları hâlâ Jamie'ninkilerle uğraşırken, Marcus erkeğinin

aletini bıraktı ve parmaklarını arkaya dolaştırarak orta ve işaret parmağını Jamie'nin sert yanaklarının arasından kaydırđı. Orada dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini deneyimlememiş olsaydı, o noktada derinliklerinin dışında hissedebilirdi. Jamie, sanki Marcus'un onu parmaklamasına ihtiyaç duyuyormuş gibi gerilip nefesini tutmasaydı. Öyle yaptı.

Orta parmağını Jamie'nin içine daldırdı ve Jamie'nin aletinin karınlarının arasında şiştiğini, duvara bastırđıđı bedende haz dalgalarının dolaştığını hissetti. Ve hiçbir şey bundan daha mükemmel olmamıştı ya da Marcus'u bundan daha açık bir şekilde çağırştırmıyordu. Ben buradayım. Ben buradayım. Marcus alınlarını birbirine kenetledi ve parmağını Jamie'nin içine ve dışına doğru hareket ettirmeye devam etti, sonunda ikinci parmağını ekledi ve Jamie'nin nefesini ağzıyla yuttu. Jamie'nin elinin mideleri arasında hareket ederek ikisini de tek yumrukta yere serdiğini hissetti ve elinin görüntüsü, Jamie'nin parmaklarını sıkıca kavradığı hissiyle birleşince onu neredeyse yere seriyordu.

Jamie derin bir hırıltıyla, "Bunu çok iyi yapıyorsun," dedi. "Beni senin için hazırlıyorsun, değil mi bebeğim?"

Marcus tepeden tırnağa salladı. "Bana bir daha 'bebeğim' dersen geleceğim."

Jamie başını salladı. Hayır, yapmayacaksın. İçime girmeyi çok istiyorsun, değil mi, Marcus?" Dilini Marcus'unkine değdirdi. Bir kere iki kere. "Beni zorlamaya çalıştığını hissediyorum. Bir parmağını daha sokmak ve on inçlik aletini ne kadar derine sokabileceğimi görmek için can

atıyorsun. Jamie kendi şaftını bıraktı ve sadece Marcus'un boyunu okşadı hızlı hızlı hızlı. "Neden beni becerip öğrenmiyorsun?"

"Prezervatif," diye homurdandı Marcus, mutluluk her an içinde patlamakla tehdit ederek. Cevap beklemeden Jamie'nin yan sehpasını açtı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki her ikisi de anatomi bölümünde kutsanmıştı çünkü şükürler olsun, Jamie'nin bir Magnum şeridi vardı. Bir tanesini dişleriyle yırttı, Jamie kontrolü ele alıp Marcus'un ağrıyan aletine yuvarladığında uzun ve yüksek sesle inledi. "Nasıl? Yatak ya da—"

"Doğru hissettiren şeyi yap."

"Gözlerini görebilmek istiyorum," diye düşündü Marcus, boğazında atan kalbi atmayı başardı. Ne yapması gerektiğini bir kez daha düşünmeden içgüdülerinin peşinden gitti. Marcus vücudunun alt kısmını Jamie'yi duvarda daha yükseğe itmek için kullandı ve kalçalarını altına eğdi, Jamie'nin sıkı kışını kucağında bıraktı ve Jamie bacaklarını Marcus'un kalçalarına doladığında tatlı basıncı arttı. Gözlerimi de görmek ister misin Jamie?

Jamie'nin gözleri parladı ve Marcus'un yüzünün yanlarını yakaladı, kafalarını bir araya getirdi ve onu tekrar ana sabitledi. "Herşeyden dahafazla."

Karışık nefesleri gitgide hızlanırken, Marcus Jamie'nin arkasına uzandı ve aletini parmaklarının olduğu yere yönlendirerek dar alanı her seferinde bir santim aştı. Jamie, Marcus'un alt dudağını kavradı ve ısırarak kanı çekti, göz

temasını asla bozmadı ve Marcus'un içindeki her şey büyüdü, şişti ve erkeğine doğru çekildi. İhtiyaç. Gerçek ihtiyaç böyle hissettirir. "Jamie," diye soludu Marcus. "Aman Tanrım, seni hiç esnetmiş gibi hissetmiyorum. Bebeğim, seni incitirsem ölürüm. Lanet öleceğim—"

Jamie onun sözünü bir öpücükle kesti ve yavaşça kalçalarını sallamaya başladı ve her bilinçli hareketinde kendini Marcus'un sert aletine bastırdı. Jamie, "Beni incitmiyorsun," dedi. "İsa'ya yemin ederim ki tam tersi."

Marcus topları sıkıca çekti ve görüşü dalgalandı, ama hareket etmedi. Jamie'nin ona sunduğu rahat kanalı keşfetmezse hayatı burada ve şimdi sona erecekti. Ama emin olana kadar hareket edemedi... "Emin misin?"

Jamie, "Marcus," dedi. "Uyluğumda başka birinin elini düşün."

"HAYIR." Marcus homurdanarak eve gitti. "Bana ait."

Jamie tavana, "Siktir," diye bağırdı, uylukları Marcus'un beline daha sıkı dolandı. Durma. Lütfen durma."

Bundan sonra olanlar, sonsuza dek Marcus'un hafızasında fosilleşecekti. Tamamlanmaya ulaşmadan önce bile, hiç bu kadar bütün olmamıştı. Daha memnun. Daha kendisi. Ağzı Jamie'ninkine yapıştı ve ilk erkeğinden çok daha fazla düzüştü.

İlk ve son aşkını becerdi. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Marcus duvarı ve kolunu Jamie'nin kalçalarına dolayarak onu güvenceye aldı, sonra boştaki eliyle Jamie'nin aletini tuttu ve onu şişkin karınları arasında dövdü. Yumruğunun pompalama hareketlerini aletin Jamie'nin kıkına ve Jesus'a yaptığı vuruşlarla zamanladı, hayatının en tatlı, en rahat baskısı olmasının yanı sıra bu hareketler nefes almak gibiydi. Jamie'nin vücudu esnedi ve terden parladı, gözleri buğulandı, o kadar erkeksi ve muhteşemdi ki Marcus, Jamie'nin ona kendi armağanını vermesine ancak hayret edebilirdi. "Çok şanslıyım Jamie," diye geveledi Marcus dilini Jamie'nin köprücük kemiği, boynu ve kirli çenesi üzerinde yalamak için eğilerek. "Nasıl bu kadar şanslıyım?"

Jamie onu öpmek için aşağı çekti, arka tarafını Marcus'un pompalayan sikinin etrafında esneterek ikisinden de homurdanmalara neden oldu. "İçime o kadar sımsıkı tıkılmış, patlamak istediğini hissediyorum. Ama önce benim inmemi bekliyorsun, değil mi? Jamie kendini toparladı, Marcus yukarı doğru her sallandığında nefesi kesiliyordu. "Şanslı olan benmişim gibi geliyor."

"Fazla sürmeyecek," diye boğdu Marcus, hamleleri daha hızlı, kalçaları kendi iradesiyle hareket ediyor, tabanı, acil ihtiyaçları devreye giriyor. "Bu sıkı kık beni öldürüyor," dedi dişlerinin arasından, keskin bir aciliyet dalgası onu göbeğinden aşağı doğru itti. "Sonsuza kadar becermek istiyorum, ama beni çok sıkıyor. gelmemi sağlıyor."

"Ben de geliyorum," diye neredeyse bağırdı Jamie, baldırlarının iç kısmındaki kıllar Marcus'un kalçalarının dışını gıcırdatıyordu. "Daha sert bebeğim. Lütfen."

Bu sevecenlik Marcus'u kırdı, göğsünde bir şeyleri çatlattı ve aynı zamanda hayalarında acı verici bir gerginlik yarattı. Jamie küfretti, vücudu Marcus ile duvar arasında sarsıldı ve Marcus, Jamie'nin orgazmının ıslak fişkırmasının parmak boğumlarına işlediğini hissetti ve Jamie'den memnun olduğunun kanıtı, onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde bitiş çizgisine fırlattı. Jamie'nin kıcının derinliklerine dalıp en az bir asırdır içinde yaşamakta olan baskıyı serbest bırakırken göğüs kafesinde bir kükreme oluştu ve ağzından fırladı. Aman Tanrım, diye haykırdı, ağzı Jamie'nin omzunda açıldı. Aman Tanrım Jamie.

Jamie'nin kolları Marcus'un boynuna dolandı ve sallanmalarına rağmen güçlüydüler. Tamamlanmasının -bir kez, mutlak olarak- onu dizlerinin üstüne çökerteceğine yemin ettiğinde, Marcus'u birbirine yapıştırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Jamie, nefes almakta güçlük çekiyordu. "Bu ... idi..."

"Bana iyi olduğunu söyleme."

Jamie terli kaşını kaldırdı. "Bunun harika olduğunu söylememi istemiyor musun?"

Marcus inledi. "Beni tekrar zorlaştıracak."

"Dizel, sen asla sert değilsin. Bu kanıtlanmış bir gerçektir."

Kaşlarını kaldırdı. "Şanslısın."

Jamie'nin dudakları kıvrıldı ama cevap vermedi. Belki de Marcus bunun tekrar olacağını ima etmekte yanıliyordu?

Nabzı atladı ve kurşun, bunun tek seferlik bir şey olma ihtimaliyle midesinin iç çeperini oluşturdu. Jamie'nin sabahları nazik davranacağı ama neredeyse kesinlikle kötü bir karar olarak sınıflandıracağı bir şey.

"Sorun nedir?" diye sordu Jamie, bacaklarını Marcus'un beline dolarken. "... herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Marcus dürüstçe, korku hâlâ bu mükemmel ana ulaşmaya çalışıyordu. İzin vermeyecekti. Cesaret arayarak uzandı ve parmaklarını Jamie'ninkilerle birleştirdi. "Kalabilirmiyim?"

Jamie başını salladı. Ama "Evet" dedi.

Marcus sırttı ve Jamie'yi yatağa doğru çekti ama o temiz, beyaz çarşafı dalacağı sırada Jamie onu durdurdu. "Vay vay. Tanrım. Önce prezervatiften kurtul, olur mu?" dedi, eliyle Marcus'un yarı yarıya ve ucundan sarkan ağırlıklı lateksi işaret ederek. "Bu, çarşaflarının ne kadar pis olduğunun oldukça iyi bir göstergesi mi?"

Yüzündeki gülümsemeyi silemeyen Marcus bir mendil aldı ve prezervatifi sararak Jamie'nin belindeki sepete attı. Jamie'nin çıplak vücudunu süzdüğü gerçeğini saklamaya zahmet etmeyen Marcus, yatağa atladı ve çarşafın arasında rahatlayarak Jamie'ye kendisine katılmasını işaret etti. Kesin bir tereddütten sonra Jamie tırmanmaya başladı...

Ve Marcus, Jamie'yi ters bir şekilde kucakladı, kaçmaması için bacaklarını ve kollarını ona doladı. "Çarşafımı senin

için temizlerdim bebeğim," diye esnedi Jamie'nin boynuna doğru.

Jamie'nin cevap vermemesi onu şaşırtmadı.

Ama Marcus dokuzuncu bulutun üzerinde o kadar yükseğe süzülüyordu - geceyi Jamie Prince'in yatağında geçiriyordu - sadece gözlerini kapatıp hayatının en güzel uykusuna teslim olabiliyordu.

<https://oceanofpdf.com/>

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jamie görünüşe göre dokuz yaşındaki bir çocuğun olgunluk düzeyiyle uyanmıştı çünkü Marcus giyinirken odanın içinde ağır ağır dolaşırken o uyuyor numarası yapıyordu. Gerçek şu ki, sabahtan beri uyanıktı ve yatağındaki iki yüz elli kiloluk adam hakkında ne yapacağını düşünüyordu. Onu oyuncak ayı gibi tutan.

Yorganın altında Jamie'nin aleti, Marcus'un çıplak silüetini görünce uyandı. Güneşin aydınlattığı panjurlarda ana hatları çizildi, gösteriş... her şey. Sallanan penisi sanki biri çorabı ıslak kumla doldurmuş gibiydi ve Jamie yuvarlansa bile o şeyin acemi bir asker gibi dikkati üzerine çekeceğini biliyordu.

Marcus'un geri kalanına gelince... o da güzeldi. Saçları yataktan dağınıktı, bir tarafı düz, diğer tarafı doksan iki yöndeydi. Sabah güneşinin ışığında daha yumuşak görünüyordu, ağzı gevşemişti, karanlıkta tişörtünün boyun deliğini bulmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Jamie'nin kalbi uyandığından beri onuncu kez göğsünde attığında gözlerini zorlayarak kapattı. Burada yapılacak olgun şey uyanmaktı. gerçekten. Marcus'a kahve isteyip istemediğini sor. Hayatının sikiştiği için ona bir kez daha iltifat et. çünkü evet Tam olarak böyle olmuştu. Jamie, biraz pratik yaparak Marcus'un neler yapabileceğini öğrenmekten korkuyordu. Tamam, belki de korkmak yanlış terimdi. Daha çok tükürük salgılamak gibi.

Bu yüzden uyuyor numarası yapmaya devam etti.

Marcus o tuhaf ertesi sabah dansını yapmazdı. Jamie bunu şüphesiz biliyordu. Muhtemelen Jamie'ye tekrar sarılır ve bugün kumsalda birlikte oturup oturamayacaklarını sorardı. Ve Jamie evet derdi. Şu anda Marcus'la daha fazla zaman geçirebileceği anlamına gelen her şeye evet derdi.

Herhangi bir şey.

Kötü. O kötüydü.

Örnek olarak, sabahın sekizi bile değildi ve Marcus gidiyordu, bu yüzden kimse onun orada olduğunu bilmeyecekti. Jamie uyuduğu kucaklamanın sıcaklığının dağılıp yerini soğuğa bıraktığını şimdi bile hissedebiliyordu. Marcus'la bir ilişkisinin nasıl sonuçlandığını görme dürtüsüne teslim olursa, her zaman böyle hissedirdi. Bu yüzden, Chris'i suyun altında tutarken ona iğrenç isimler takarken, kırmızı yüzündeki alayı düşünmeye zorladı kendini. Aynı ifadeyi Marcus'ta hayal etmek imkansızdı ama ya ailesi öğrenirse? Bir adamın sırtı duvara dönükken hiçbir garantisi yoktu.

Ve Tanrım, Jamie, Marcus'un aralarındaki bu şeyi aktif olarak inkar etmesine dayanabileceğinden emin değildi. Çünkü o bir aptaldı ve çok derine inmesine izin vermişti, değil mi?

Marcus yatağa yaklaşırken Jamie nefesini tutmaya çalıştı.

Kulübede görüşürüz Jamie, diye fısıldadı. "Keşke... kalabilseydim. Çok şey diliyorum. Ama çoğunlukla sadece senin için diliyorum.

Marcus'un kalbinin vuruşunu duyamaması bir mucizeydi. Zeminin gıcırtısı, Marcus'un kapıya doğru yürüdüğünü işaret etti ve o gider gitmez Jamie'nin nefesi kesildi ve ne kadar denerse denesin, onu geri çekemedi. Yatağın kenarına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı, zamanda geriye gitmek ve Marcus'u kol mesafesinde tutmak ile uyuyor numarası yapmamış olmayı dilemek arasında gidip geliyordu.

"Siktim," diye mırıldandı, ayağa kalkıp çekmecesinden bir eşofman altı kaptı ve gözlüğünü takıp aşağı inmeden önce onları bacaklarının üstüne çekti...

Direk müdahaleye.

Rory ve Andrew kollarını kavuşturmuş mutfak adasında duruyorlardı.

Ve ağzından çıkan ilk kelimelerin, "Burada olduğunu kimseye söylemeye kalkışma," olmasından nefret ediyordu.

Kardeşleri endişeli bir bakış attılar.

Andrew bir tabure fırlattı. "Oturmak."

"Siktir git."

Rory ıslık çaldı. "Birisi, ailenin pisliği olma konumum için silahlanıyor."

Jamie merdivenlerden sonuna kadar ağır adımlarla indi ve dolaptan bir kahve kupası alıp tokmak gibi tezgahın üzerine bıraktı. "O gittiğinde burada mıydın?"

"HAYIR." Andrew en küçük erkek kardeşlerine çenesini eğdi. "Rory onun üst kattaki pencereden çıktığını gördü ve beni almaya geldi."

Jamie, "Bu senin sandığının yarısı kadar bile felaket değil," diye alay etti.

"Oh hayır?" Rory kıkırdadı. "En son gün doğumundan önce bir adam buradan gizlice kaçtığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Acı Jamie'nin göğsüne saplandı ve rüzgar ondan dışarı sızdı. "Rory," dedi, dönüp ağabeyine odaklanarak. "Sana bir daha böyle bir şey olmasına izin vermem."

Tanrım, Jamie. Kendim için endişelenmiyorum," diye tersledi Rory, hakarete uğramış görünüyordu.

"Ben. Evet." diye bağırdı Jamie. "Ailem için her şeyi tekrar mahvetmek konusunda her zaman endişeleniyorum. Bu yüzden çok dikkatli davrandım." Andrew'un onun için fırlattığı tabureye düştü ve burun kemerini parmaklarının

arasına sıkıştırdı. "Şimdiye kadar. Ben... iş ona gelince neden dikkatli olamıyorum bilmiyorum.

Andrew ve sert ifadesi onun önünde durdu. "Plajda vardiyalar arasında hokkabazlık yapabilirim, barda kapıda çalışacak başka birini bulabilirim."

Jamie mizahsız bir şekilde güldü. "Bu onu uzak tutmaz."

"Onu uzak tutmamı ister misin?" diye sordu Rory, parmaklarını adada gıcırdatarak.

Jamie, ses tonunu düz tutmayı başaramayarak, "Onun yanına gidersen," dedi. "Lanet olası kaldırımı ateşe vereceğim. Beni anlıyor musun?"

Jamie ve Rory arasında bir bakma yarışması başladı ve Rory çenesini eğerek zaferi kabul etti. "Bu sorunun düşündüğümüzden daha büyük olduğunu söyleyebilirim, A."

"Kabul ediyorum," diye içini çekti Andrew. Jamie, sadece senin incindiğini görmek istemiyoruz. Senin için daha iyi olacak o kadar çok erkek var ki." Durdurdu. "Bundan uzaklaşmanın bir yolunu bul. Hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz. Bunu biliyorsun. Bunun geldiğini gördüm çünkü sana yakınım. Ama insanların spekülasyon yapmaya başlaması an meselesi, Marcus geriliyor ve..."

Jamie sessizce, Yutkunarak, "Ve sonra bir anlık tekrar," dedi. "Boğulma girişimi ve sonrasında hapsedilme olmadan."

"Bana olanları hatırlatma," diye homurdandı Rory, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. O bok

parçasının Long Beach'e geri dönme cesaretini gösterdiğine inanamıyorum. Onu bulmayı çok isterim ve—"

"Ama yapmayacaksın," diye vurguladı Jamie ve Andrew aynı anda.

Jamie, Rory'nin kız arkadaşından bahsedince gerginliğinin bir anda azalmasını izleyerek, "Artık düşünmen gereken Olive var," dedi. "Ve başka bir adam tarafından yakılmamın beni inciteceğini düşünüyorsan, benim yüzümden tekrar başımı belaya sokmayı dene."

Rory kafasını hafifçe salladı, neredeyse kafası karışmış görünüyordu. Hizmet ettiğim süre için hâlâ kendini suçlu hissetmiyorsun, değil mi Jamie?

"Her gün."

"Kes şunu," diye karşılık verdi Rory.

"Prens kardeşler tarafından size sunulan bir başka iç açıcı aile toplantısı," diye mırıldandı Andrew, ikisinin arasında sitem dolu bir bakışla. "Dinle Jamie, bir düşün..."

Kapı hızla açıldı ve Jiya güneş ışığında durdu, koyu saçları bir kasırga gibi yüzünün etrafında yükseldi.

Güzel, diye soludu Andrew. "Tanrı."

"Ne olduğuna inanmayacaksın!" Jiya ciyaklayarak mutfağa parmak uçlarında dans etti ve mükemmel bir dönüş yaptı.

"Ne?" diye sordu Olive uyku bir şekilde, Rory'nin tişörtlerinden biriyle mutfağa girip gözlüğünün altından

gözlerini ovuşturarak. En küçük erkek kardeşleri, uykulu sarışını uzanmış kalçalarının arasından çekerek ve şakağına kalıcı bir öpücük kondurarak görünür bir yapışkan maddeye döndü. "Neye inanmayacağız?" Olive bir esneme etrafında tekrar söyledi.

Jiya açık bir zarfı dikkatlice mutfak masasına koydu ve canlı bir şeymiş gibi zarfı işaret etti. "Birisi uçuş derslerim için para ödedi."

Herkes harekete geçmeden önce bir sessizlik ritmi geçti. Rory, Olive ve Jamie ayağa kalkıp Jiya'yı kucaklayarak tebrik ederken, Andrew beceriksizce onun omzuna vurdu.

"Nasıl?" diye sordu Jamie, yüzündeki şüpheyi belli etmemeye çalışarak. "Ailen miydi?"

"Muhtemelen." Jiya hala olduğu yerde dans ediyordu. "Annem bu fikre o kadar çok kez hayır dedi ki, muhtemelen yumuşadığını kabul edemiyor ama işte dünkü postada vardı. Belki de beni o korkunç tanışma randevusuna zorladığı için hâlâ kötü hissediyordur..."

Jiya sözünü kesti ve Andrew'a kirpiklerinin arasından rahatsız bir bakış attı. "Ah, korkunç muydu?" Andrew yumruğunun içine öksürdü. "Ben... bunu duyduğuma üzüldüm."

Jiya saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Belki bir aşk maçı değildi, ama en azından artık devam etmem gereken bir başlangıç noktam var. Bir sonraki adam ya daha iyi ya da daha kötü olacak ve sonra bir tarih barometrem olacak.

Randevum deneyimlerimin grafiğini çizmek acımasız mı yoksa sadece bilimsel mi?

"Bilimsel," dedi Olive, gözlüğünü iterek. "Kesinlikle."

Andrew gergindi. "Daha fazla randevu?"

"Dersler ne zaman başlıyor?" Rory araya girerek gözlerini Andrew'a dikti.

"İki hafta içinde!" Jiya zarfı tekrar aldı ve Powerball'a vurmuş gibi başının üzerinde tuttu. "İnanamıyorum. Buna inanamıyorum."

Bununla birlikte, arkasında bir ses boşluğu bırakarak mutfaktan dans ederek çıktı.

Jamie, Andrew'a döndü. "Dersleri satın aldın, değil mi?"

Ağabeyi, yüz hatlarını öğrenmeden önce bir an için kalbi gözlerinde Jiya'nın ardından baktı. "Kulübede zamanında ol," dedi Andrew, odadan uzun adımlarla çıkarken. "Önümüzde yoğun bir gün daha var."

*

Jamie sahile bırakılan kahvaltılık burritoyu martıların sürüsüyle seyrederek tahta kaldırımında yürüdü. Sabahın bu saatinde, Long Beach yaz canlanmaya yeni başlıyordu. Koşucular parlak renkli giysiler içinde tahta kalaslardan aşağı yuvarlanıyor, pijamalı gençler köpeklerini gezdiriyor, gözleri ellerindeki cep telefonlarına yapışık. Güneş, kalan bulut örtüsünün arkasına doğru sürüklenerek onu yavaş yavaş yakmaya devam etti. Ilık şeker, kahve ve güneş kremi

kokuları birbirine karışmıştı, çok tanıdıktı. Yine de Jamie'nin o sabah hissettikleri hiç de sıradan değildi.

Bisikletli bir adam, zili çalarak etrafından dolandı ama zar zor tepki verdi. Kulübe her gün olduğu gibi ilerde bizi çağırırdı. Marcus orada olacaktı. Adamla ilişkisini kesmiş olsa bile, ki yapması gerekiyordu -kesinlikle yapmak zorundaydı- Jamie yine de seyircilerin iyiliği için dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya ihtiyaç duyuyordu. Marcus'un hatırı için.

Ve dün gecenin bir daha asla yaşanmayacağı düşüncesi bile paniğe kapılmıştı.

O dün gece öyleydi.

Bir daha asla... dünyadaki hiçbir şeyin ona dokunamayacağını hissederek uyuyamayacaktı. Sanki gezegendeki en güvenli yerdeymiş gibi. Sanki gardını indirebilirmiş gibi.

Jamie'nin kalp atışı, Kulübe'ye yaklaştıkça iki katına çıkmaya başladı. Kötü. Çok fena. Marcus'u her zaman getirme oyunu oynamak isteyen iri, hevesli bir köpek olarak düşünmüştü ama şimdi roller tersine dönmüştü. Jamie, Marcus'u görme beklentisiyle kuyruğunu sallıyor da olabilirdi. Tanrım, bunun olmasına nasıl izin vermişti?

Korkuluklara dayanmak için bir an durdu. Kendini sinirlendirmek için. Bu işi Marcus'la bitirmek tek seçenektir. Kardeşleri endişeliydi ve Jamie onları bir ömür yetecek kadar endişelendirmişti. Onlara yeterince sorun ve acı çektirdi. Rory ve Andrew'a saygı duyuyor ve güveniyordu.

Alarmlar çalmadan müdahale edecek kadar korkmuşlarsa Jamie'nin uyarılarını dikkate alması gerekiyordu. Marcus'la olan bu durumu nesnel olarak görmeyi bırakmış olması tamamen mümkündü.

Bunu bitirmeliyim. Şimdiden acıtmaya başladı.

Marcus'u görmek ve sadece arkadaşmış gibi davranmak, dokunuşlarını kapalı kapılar ardında kısıtlamak... Jamie'nin asla yapmayacağına yemin ettiği her şey buydu. Bugün bitişi işaret ediyordu.

Ağırılığı ciğerlerine çöken Jamie korkuluğu itti ve konuşmasını kafasında prova ederek Kulübeye doğru devam etti. Marcus, seni önemsiyorum. Birlikte yaptıklarımızı sevdim. Ama çok ileri gitmeden bunu durdurmalıyız.

Sağ. Sanki haftalar önce çok fazla sıçrama yapmamışlar gibi.

Jamie neredeyse Kulübe'ye vardığında bazı insanlar odaklandı ve Jamie yavaşlayarak durdu. Bir dişi köpek gezdiricinin elinde altı tasma vardı ve her birinin ucunda hevesli bir köpek vardı. Tüm farklı cinsler, havlıyor ve heyecanlı daireler çiziyor. Laboratuvarlar, schnauzer'lar, bir yavru horoz İspanyol ve kocaman bir Saint Bernard.

Hepsinin ortasında, kürklerini ovuşturan ve köpek gezdirici gülerken onlara bebekçe şarkılar mırıldanan Marcus duruyordu. Jamie izlerken Saint Bernard zıpladı ve patilerini Marcus'un omuzlarına koydu, yüzünü yaladı... ve zaman sanki ağır çekimde oynuyor gibiydi. Marcus yüzünü güneşe çevirdi ve tahta kaldırımında yankılanan, insanları

yollarına çeken ve Jamie'nin kalbinin saniyede bir milyon atış yapmasına neden olan gümbür gümbür bir kahkaha attı.

Marcus, Saint Bernard'ın onu yere itmesine izin verdi ve ardından tüm yavru sürüsü, ıslak burunlarını Marcus'a sürterek ve mutlu bir şekilde havlayarak üzerine yığıldı. Hepsinin ortasında Marcus yüzükoyun yatmış, tüm bu ilgiye kıkırdıyordu ve Jamie onun her köpeğe eşit ilgi göstermeye çalıştığını anlayabiliyordu ve...

Aman Tanrım, diye nefes verdi Jamie, nabızı başını döndürecek kadar hızlıydı. "Ona aşığım."

Sanki kelimeleri bağırarak söylemiş gibi, Marcus aniden doğrulup etrafına baktı ve Jamie'nin Laboratuvarlardan biri tarafından geri çekilmeden önce kısaca el salladığını görünce yüzü aydınlandı.

Artık sıkıntısını yüksek sesle kabul ettiğine göre, Jamie'nin içinde aşk, Nature Channel'daki hızlı çekim botanik belgesellerinden biri gibi kök saldı. Kökler içini sardı ve rahatladı, patlayacağına yemin edene kadar her köşe bucağı doldurdu.

Jamie bir şekilde ayaklarını Kulübeye doğru gitmeye zorladı. Yıldırım çarpmış olmasına rağmen bütün gün orada durup yıldırım çarpmış gibi duramazdı. Onun toprağı kesinlikle iyi ve kavrulmuştu.

Hâlâ Marcus'un dikkatinden sarhoş olan havlayan köpek grubu, tam Jamie Kulübe'ye vardığında yollarına devam ediyorlardı. Marcus yavaşça ayağı kalktı ve biliyormuş gibi Jamie'nin yüzünü inceledi. Sanki neyin geleceğini biliyor ve

kendini hazırlıyordu. "Günaydın," dedi Marcus, öne doğru yarım adım atıp geri çekildi. "Sana meyve suyu getirdim. Soyunma odasında."

Jamie'nin midesi ters döndü. "Teşekkürler."

Marcus bir kez başını salladı ve çevrelerinde kulak misafiri olup olmadığını kontrol etme konusunda bariz olmamaya çalıştı ama Jamie için bu dünyadaki en bariz şeydi. Marcus kalın bir sesle, "Bugün senin gibi kokmak istediğim için duş almadım," dedi. "Belki en iyi fikir değil ama elimde değil."

Her şey daha ne kadar sıkılaşabilir? Jamie'nin kasları, göğsü, boğazı evrensel bir vidaya bağlı gibiydi ve orada durdukça bükülüyordu, bükülüyordu. Jamie sessizce, "Haklısın, bu muhtemelen iyi bir fikir değil," dedi. "Bunların hiçbiri iyi bir fikir değil."

Marcus gözle görülür şekilde nefesini tuttu.

Ama düşünüyordum da... Jamie güçlükle yutkundu, ağzından hangi kelimelerin çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece hızlı atan kalbi, onları teslim etmekten başka bir şey yapmasına izin vermiyordu. "Düşünüyordum da eğer bunu denemek isteseydin, benim... erkek arkadaşım olarak - resmi olarak- kimseye söylemek zorunda kalmazdık." Kâğıdı çizen bir kalemin kaderini belirleyen bir bildiri olduğunu neredeyse duyabiliyordu. "Ailene söylemeye hazır olana kadar. Eğer... sen hiç hazırsan."

Jamie. Marcus, başını yavaşça sallayarak, şok olmuş bir nefesle adını söyledi. "HAYIR. Hayır, bunu yapmana izin

veremem. Yapamam. Seni tekrar tekrar incitmek anlamına gelir-"

"Haklısın, aptalca bir fikirdi. Bir şey söylediğimi unut.

Dev bir moron olduğu için kendini azarlayan Jamie, ağzı açık bir Marcus'un yanından geçti, ancak üç adım sonra durmak için sürüklendi. "Beklemek. Sadece bekle. İsa." Marcus, Jamie'nin kolunu bıraktı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Zihinsel olarak bu tür şeyler için donanımlı değilim. Bir saniye, beni kaldırıma atmak üzeresin ve bütün günümü bir kız gibi ağlamamak için harcamak zorunda kalacağımı düşünüyorum, sonra sen..." Tedbirli, umutlu gözler Jamie'nin yüzünü taradı. "Gerçekten ciddi miydin?"

Jamie, "Al ya da bırak, Diesel," diye içini çekti, görünürde canı sıkılmıştı ama onun sunduğu cennet/cehennemden içten içe sarsılmıştı. "Geç kalacağız."

Marcus'un boğazı çalıştı. Bunu benim için neden yapıyorsun?

Jamie gözlerinden sevginin taşabileceğinden korktuğu için hemen aşağı baktı.

Hayır demeliyim, diye fısıldadı Marcus, nefesiyle Jamie'nin omzunu ısıtacak kadar yaklaşarak. "Jamie için kötü olan bir şeye hayır demeliyim."

Jamie gözlerini kapattı. "Yaptığın bu mu?"

Marcus'un gülüşü acılıydı. Erkek arkadaşın olma şansını geri çevirebileceğimi mi düşünüyorsun? Parmakları hafifçe

birbirine sürtündü, işaret parmakları birbirine kenetlendi. Bana bunu vermenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Jamie. Bu konuda yanlış hissetmene izin vermeyeceğim. Geçen seferkinden farklı olacak, tamam mı? Söz veriyorum. Sadece biraz zamana ihtiyaım var.

Biliyorum, dedi Jamie başını sallayarak. "Sana vereceğim. Bunu sana vermek istiyorum."

"Teşekkür ederim." Marcus'un bedeni Jamie'ye karşı söndü. Sadece bir saniyeliğine, doğrulup geri adım atmadan önce, Jamie şimdiden dokunuşunu kaybetmişti. "Seni zleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim."

Sonra Jamie, Marcus'u Kulübe'ye kadar takip etmeden önce elliye kadar saydı.

<https://oceanofpdf.com/>

BEşİNCİ BÖLÜM

Hayat harikaydı.

Sonraki hafta, Marcus temelde gülümseyerek yatağa girdi, gülümseyerek uyandı ve uykusunda gülümsemiş olma olasılığını göz ardı edemedi. Neden olmasın ki? Jamie'nin yatağının kendi tarafı vardı. Jamie dışarıda uyudu, Marcus duvarın i yarısını aldı ve her gece bu şekilde uyuyakalacakları anlaşıldı.

Çıplak.

Marcus bir dizi sınav çekti ama bir gözü saatteydi ve Main Squeeze'de Jamie ile karşılaşmasına kaç dakika kaldığını hesaplamaya çalışırken, çenesinin kola kaç kez dokunduğunu unuttu. ubuk. Siktir et. Kimin umurundaydı?

Barı bıraktı ve koluyla gözlerindeki teri sildi ve soyunma odasında duş alabilmek için ekipmanı szd. Sabunla bacaklarının arasına biraz daha zaman ayırdı, çünkü mucizeler mucizesi, düzenli olarak sikini şu anda gezegendeki en zeki, en seksi, gizliden gizliye en nazik adama emdiriyordu. Ve Marcus bu iyiliğin karşılığını vermeye doyamadı. Marcus, boğazından yeterince derine inemiyormuş gibi yüzünü buruşturarak ona kafasını verdiğinde Jamie'nin kendini tutamamasında bir şeyler vardı...

Marcus şişen ereksiyonuna baktı ve küfretti.

Dürüst olmak gerekirse, bu canavar için bir kafese ihtiyaı vardı. Sik kafesleri bir şey miydi?

Daha sonra Google'da aratacaktı.

Duşundan uçtu ve rekor sürede havluyla yıkandı, sadece bir kez aynanın önünde esnemek için durdu. Geceyi Jamie'nin yatak odasının zemininde geçirmiş olan tişörtü kafasına çektiğinde, Jamie'nin kokusunu aldı ve bir an yüzünü yumuşak pamuklu malzemeye gömdü. Tanrım, Jamie'yi seviyordu. Ayaklarını zar zor yere basıyordu, aşk öyle bir kaldırma kuvvetiydi ki onu bir yerden bir yere taşıyordu.

Ve bu hafta her zaman olduğu gibi, Marcus ne kadar mutlu olduğu - ne kadar aşık olduğu - kabul etmek için durduğunda, Jamie ile bu mükemmel vuruğu neredeyse kesin olarak yapacağı hatırlatıldı. Bu hafta pek çok kez yastığın üzerinden bakıp, "Ben hazırım," demek istemişti. Aileme söylemek istiyorum. Herkese söylemek istiyorum."

Ama güvensizlik ve bilinmeyenin korkusu içeri sızacak, dişlerini geçirecek ve kendini kalbindeki kelimeleri yutarken bulacaktır. Onları belki yarınlar ve bir gün daha için takas ediyorum. Sadece bir güne daha ihtiyacım var.

Jamie de en az Marcus kadar mutlu görünüyordu. Çoğu zaman. Gecenin sonunda yatak odasında buluştuklarında ve sessizlikte kalp atışlarından başka bir şey olmadığında Jamie gülümserdi. Ve Marcus'un Kulübedeyken veya barın arkasındayken gözlerinin ve ağzının çevresinde fark ettiğı gerginlik... ortadan kalkacaktı. Marcus onu öper ve erkek arkadaşı o mutlu ifadeyi alana kadar Jamie'nin vücudundaki kalan gerilimi yalardı. Bükülmüş çarşaflarda sallanan iki aç bedene kıyasla gündüz saatleri yalnızca bir tüy kadar ağırdı.

Jamie gizlice erkek arkadaşı olmayı teklif ettiğinde, Marcus hiçbir şeyin daha iyi olamayacağına inanmıştı. Ve bunun hayatının en güzel haftası olduğunu inkar edemezdi. Ama kumsalda Jamie'ye veda öpücüğü vermekten kendini alıkoymak gittikçe zorlaşıyordu. Neredeyse dayanılmaz derecede zor. Başka bir adam bu hafta barda Marcus'un adamını kontrol etmişti ve adamın Jamie'nin numarasını istemesini görünce neredeyse derisini yüzecekti. Jamie hayır demişti ama yine de. Marcus barın arkasına geçip Jamie'nin yüzünü ellerinin arasına alma özgürlüğü için neler vermezdi.

Herkesin önünde alınlarını birbirine bastırın ve sabahları Marcus giyinip gitmeden önce yaptıkları gibi nefes alın.

Jamie'yi bir randevuya götürmek nasıl olurdu? Elini tutup kimin izlediğini umursamamak mı? Jamie'nin sadece yalnız olduklarında değil, her zaman gülümsemesini sağlamak için mi? Her geçen gün, o gerçekliğe sahip olmak giderek daha fazla gerekli hale geldi. Hatta belki ulaşılabilir. Jamie'nin yanında olmak Marcus'a kendini yenilmez hissettiriyordu. Kabul etmeyi öğrendiği adama güveniyordu ve gerçekten hoşlanıyordu. Kendisi.

Kısa süre sonra Jamie'ye kafasında söz verdi. Yakında.

Marcus derin bir nefes verdi ve spor salonundan ayrıldı. Jamie'nin caddenin karşısında Main Squeeze kapısının yanında dikilmiş onu beklediğini görünce kalbi güm güm atıyordu. Bu hafta birlikte geçirdikleri zamanın çoğu kıyafetlerini çıkarmadan geçmişti ama Marcus Jamie'nin üzerinden birkaç dakika çıkmayı başardığında, meyve suyu dükkanı için planlar üzerinde çalıştılar.

Jamie, Kale Kapısı'ndaki yiyecek dağıtımçılarından bazılarını aramış ve günlük meyve dağıtımını ayarlamıştı. Güç açıldı, klimalar onarıldı ve test edildi. Mobilyalar dün teslim edilmişti. İki geceyi duvarları parlak sarıya boyayarak ve Marcus'un çalmak için internetten sipariş ettiği meyve sıkacakları ve diğer ekipmanları kurarak geçirmişlerdi. Jamie envanter sayfaları oluşturmuş ve kayıtları fiyatlar ile programlamıştı. Tabela için yeniden tasarlanmış bir tahta parçası sipariş etmişler ve The Main Squeeze'i parlak, sarı harflerle boyamışlardı. Açılış gününe bir hafta kaldı ve hala

yapacakları bazı işler vardı, özellikle de Marcus'un tariflerini mükemmelleştirmek, ama bu gerçekten oluyordu.

Caddenin karşısına geçtiğinde ve Marcus'u görüp saklamadan önce Jamie'nin gözlerindeki yorgunluğu görünce boğazı duygudan ağrıdı. Bir grup genç, Jamie ve Marcus'u birbirinden birkaç adım uzakta bırakarak kaldırımın yanından geçerken, Marcus'un gerçekten tek istediği Jamie'yi yere atıp onu yutmaktı.

Jamie kuru bir sesle, Hey, dedi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. Antrenmanınız nasıldı?

Marcus kaslarını zıplattı; sağa, sola, sağa, sola ve Jamie gülümsemeye çalıştı. Daha iyi. "İyiymiş," dedi, antrenman çantasından anahtarları çıkarırken. "Biliyorsun, bensiz gidebilirsin. Bu yüzden sana yedek anahtarları verdim."

"Sağ. Bunu bir dahaki sefere yapacağım, dedi Jamie, Marcus'u Main Squeeze'e kadar takip ederek ve arkasından kapıyı kapatarak göz göze gelmeden. "Bugün gündemde ne var patron?"

Sonunda sokaktan görüş alanı dışında kalan Marcus, Jamie'yi vücuduyla kapıya yasladı. Jamie'nin dudaklarına dokunarak, "Tat testi," diye fısıldadı. Jamie'nin göz kapakları ağırlaşmış ağız hafif bir inlemeyle açılınca rahatladı. "Seninle başlayacağım."

Jamie'nin elleri kalktı, parmakları Marcus'un gömleğinin yakasında kıvrıldı ve onu huzursuz bir öpücüğün içine sürükledi. Marcus, ellerini Jamie'nin pantolonunun arkasına sokabilmek için bel bandını gevşetmek için Jamie'nin

kotunun kopçasını açtı ve aç elleriyle kış yanaklarını yoğurdu. Bir hafta önce Jamie'nin büzülmüş girişine parmağını basmakta tereddüt ederken, şimdi bunu düşünmeden yaptı, tam orada sert bir işaret parmağının Jamie'nin ağzının içinde inlemesine neden olacağını biliyordu - ve İsa yaptı.

Jamie'nin inlemesi. Dünyanın en tatmin edici sesi.

Dudakları bu şekilde birbirine değerken, gerçek dünya bir milyon mil ötedeyken, Marcus aklından geçenleri Jamie'ye durmaksızın anlatmak için daha fazla bekleyemedi. "Düşünüyordum da..." diye soludu nefes nefese, parmağının ucuyla Jamie'nin deliğinin etrafında bir daire çizerek ve bir, iki kez hafifçe vurarak. "İçinde olmamdan hoşlandığını biliyorum, ama eğer içimde böyle olmayı istersen... ben hazırım. Onu istiyorum."

Jamie'nin içinden bir ürperti geçti ve Marcus bunu sindirebilmek için vücutlarını birbirine daha sıkı bastırdı. Her şeyi birlikte hissedin. "Sikişimi hissetmeye hazır mısınız bebeğim?" diye sordu Jamie, kalçalarını yuvarlayıp kasıklarını birbirine doğru çekerek. "O zaman sana vereceğim."

Marcus, Jamie'nin iki yanağını da ellerinin arasına aldı ve o, loş meyve suyu dükkanını boğuk hırıltıları doldururken, o penislerini yan yana, yukarı ve aşağı birbirine bastırırken onu sabit tuttu. Senin sikişmeni hissedenden son erkek olmak istiyorum Jamie.

Jamie sadece bir dokunuşla kaskatı kesildi ve eğer Marcus bu kadar tahrik olmamış olsaydı yumruğunu duvara vurabilirdi. Jamie'ye gelecekten her bahsettiğinde aynı şey oluyordu. Jamie konudan kaçınmak için yönünü değiştirdi ve Marcus'un ona izin vermekten başka ne seçeneği vardı? Jamie'ye sürdürülebilir bir ilişki teklif etmemiştir, değil mi? Hayır, onu güpegündüz bile öpmezdi. Bu yüzden, Jamie ona hızlı, son bir öpücük verdiğinde ve Marcus'un onu duvara sıkıştırdığı yerden kurtulduğunda, Marcus'un hayal kırıklığını yutmaktan başka seçeneği yoktu.

Jamie'nin gözlerinin önüne bir tül düştü, ağzının bir ucundan rahat bir gülümseme yükseldi. "Bu tat testi için malzemeleriniz var mı?" Ellerini ceplerine soktu ve dükkânın içine doğru yürümeye başladı. "Yalnızca bir saatim var."

"Andrew seni erken mi aradı?" Marcus cep telefonunu cebinden çıkardı ve saati kontrol etti. "Bardaki mesain beşe kadar değil."

"Bu gece çalışmıyorum. Katılmam gereken son dakika okul fakültesi olayı var. Bir tür iş yemeği, sanırım?" Jamie omuz silkti. "Öğretmen arkadaşlarımdan bazıları okul yönetim kurulunun müfredatla ilgili yeni yayınladığı bir değişikliği tartışmak istiyor."

Marcus'un midesi bulandı. Jamie'siz bütün bir gece mi? "Akşam yemeği nerede?"

"Okula yakın bir Tayland restoranı." Jamie tezgahın arkasına dolandı ve ankastre buzdolabını açarak Marcus'un daha önce doğradığı havuç dolu bir kap çıkardı. "Aslında,

bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Okul yılı boyunca her zaman bu Tayland yerinde yerim. En iyi çömlekçilere sahipler, ama Brooklyn'e giden trende bir saati sadece çömlekçikçiler için haklı çıkaramam. Bu gece bana bir mazeret veriyor.

Tayland yemeklerini bu kadar çok mu seviyorsun?

"Onu seviyorum."

Bir süre sonra Tayland yemeği yiyebileceklerini söylemek Marcus'un dilinin ucundaydı ama Tanrım, bu sözler şimdiden kafasına çok kötü geliyordu. Jamie'yi restoranlara götürmesi gerekiyor. Jamie bu gece en sevdiği çömlekçileri yiyecekti ve Marcus onun tepkisini göremeyecekti bile. İlk ısırığının yanında gülümser miydi? Hayır, Jamie değil. Muhtemelen kayıtsız davranırdı. Marcus orada olsaydı, gülümseyene kadar onu masanın altından dürterdi. "Şey..." Gece, Marcus'un önünde sessiz, siyah bir okyanus gibi uzanıyordu. "Yemek kaçta biter? Daha sonra seni görebilir miyim?"

Yorgunluk, yutmadan önce Jamie'nin gözlerinde dans etti. "Evet, muhtemelen Castle Gate'deki mesain bitmeden evde olurum. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Marcus'un göğsünde içi boş bir oyuk açıldı. Evet, Jamie'yi nerede bulacağını biliyordu. Bütün hafta boyunca onu bulduğu yerde. Her gece güneş battığında ya da herkes yattığında bir dilenci gibi Jamie'nin ön kapısında belirirdi. Yeterli değildi. Erkek arkadaşı için yeterli olmadığını görebiliyordu ve şimdi Marcus için de yeterli değildi. "Benim yerime gel," dedi cebinden anahtarlığını çıkarıp evinin ve

dairesinin yedeklerini ararken. Onları bulduğunda, anahtarları küçük, gümüş yüzüklerinden çıkarmaya çalışırken kocaman sosis parmaklarının sakarlığına lanet okudu. "Burada." Apartman anahtarlarını Jamie'nin eline tutuşturduğunda göğsündeki boşluk memnuniyetle doldu. "Öğretmen yemeğinden sonra gel. Beni orada bekle."

Jamie'nin ifadesi, bastıramadığı bir şaşkınlık kıvılcımı dışında çoğunlukla okunaksızdı ve Marcus bu kıvılcım için yaşadı. Kendini içinde boğmak istedi. "Marcus... emin misin? Evimde buluşmak benim için sorun değil."

"Önemli değil. Ve senin de yaptığını görebiliyorum."

Erkek arkadaşı anahtarları cebine koyarken bir an sessiz kaldı. "Üzgünüm. Neden bu konuda sakın olamıyorum? Sadece kahrolası bir hafta oldu."

"Çünkü bizim için bir haftadan çok daha uzun oldu Jamie." Vay. Jamie'yi yine şaşırtmıştı. Kendi de şaşırdı ve şu anda atlarsa en yüksek binanın çatısına düşebileceğine yemin etti. Jamie ile onun evinde buluşmak bir risk miydi? Tanrı aşkına, evet, öyleydi. Ağabeyi ve babasının anahtarları vardı. İstedikleri gibi geldiler ve gittiler. Ama bu risk, Jamie'yi mutlu etmeye değerdı. Jamie'nin gözlerine sıcaklığı geri getirme riskine değerdı. "Gelip beni bekler misin?"

Bir süre sonra Jamie başını salladı. "Evet." Dudaklarında bir gülümseme uçtu. "Şimdi meyve suyu içelim."

Marcus elini göğsüne vurdu. "Asla sormayacağını düşündüm." Tezgâhın arkasında Jamie'ye katıldı ve Jamie'nin kıcını kucağına sıkıştırma dürtüsünü zar zor

kontrol etti. Fermuarları kaçınılmaz olarak inene kadar boynunu öpmek. Yine de bunun için daha sonra zaman olacaktı. yatağında. Jamie yatağında olacaktı. Pekala, tamam, diye hırladı, arka cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı, tezgahın üzerine koydu ve düzleşen avucuyla kırıksıklıkları düzeltti. "Bütün hafta bu tarifler üzerinde çalıştım ve sanırım bu son menü."

Jamie eğilip sayfayı taradı ve Marcus'un bulduğu isimleri okudu. "Akşamdan Kalma Tedavisi, Griple Mücadele, Berry Boost, Antrenman Sonrası İkmal...Seks Makinesi?"

"Onun içinde ananas var." Jamie ona boş bir bakış attı ve Marcus'un ağzı açık kaldı. "Cesaret zevkinizi daha iyi hale getiriyor. Bunu bilmiyor muydun? Senin için ne kadar ananas içtiğim hakkında bir fikrin var mı bebeğim? Çabalarımı fark etmen ne güzel."

"Bu bilime nereden rastladın?"

"İnternet bana söyledi."

"Elbette oldu." Jamie başını salladı. "Önemli değil zaten. Boğazımda tat tomurcukları yok, Diesel.

Marcus'un sırtışı o kadar büyüktü ki yüzünü incitti. "Ayy. Sikime kocaman mı diyorsun? Her şey affedildi." Her zaman var olan ereksiyonunu düzeltmek için uzandı ve böyle bir şampiyon olduğu için onu biraz daha sıktı. Selam Jamie. Penis kafesi mi yapıyorlar? Bu bir şey mi?"

Jamie başını menüden yavaşça kaldırdı. "Birkaç hafta önce heteroseksüel porno izliyordun. Hangi tavşan deliğine düştün?"

"Yani bir şey mi?"

"Her şey bir şeydir."

Marcus Jamie'ye döndü ve kalçasını tezgaha dayadı. "Çünkü düşündüm ki, bir gün toplum içine çıkmaya başladığımızda tahta sorunumu kontrol altına almam gerekecek." Eğildi ve aletini pantolonunun içinden geçirdi. "Ne zaman aynı odada kalsak, orası kahrolası Washington Anıtı'na dönüşüyor. Seni saygın bir yere nasıl götüreceğim?"

Jamie'nin bakışları elinden yukarıya, karnına kaydı ve Marcus'un yüzünde son buldu. "Yani senin çözümün horoz kafesi mi?"

"Pekala, dışarı çıkmadan önce gidebilirim..." Kaşlarını salladı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki on beş dakika içinde yeniden sertleşeceğim."

"Daha çok beş gibi."

"Artık bedenime ve dayanıklılığımıza iltifat ettin. Doğum günüm mü?"

"Aman Tanrım. Sen aslında delisin."

Marcus uzanıp başparmağını Jamie'nin alt dudağında gezdirdi. "Hiç kimseyle seks hakkında konuşamadım. Böyle değil. Bir şeyler uydurmadan, garip hissetmeden ve hatta

kendime yalan söylemeden olmaz. Bunu benim için yapıyorsun." Eğildi ve Jamie'yi yumuşakça öptü. "Ya Jamie?"

"Evet?"

"Senin de güzel, büyük bir sikin var."

Jamie'nin ağzından bir kahkaha yükseldi. Doğum günün kutlu olsun. Görünüşe göre yine de ananas suyu içmeye başlamam gerekiyor.

Marcus dillerini birbirine değdirdi. "Hayır, tadın o kadar güzel ki, onu zaten galonla içtiğini varsaydım."

Jamie gırtlğından alçak sesle inledi. "Meyve suyu yapmaya başlamazsak..."

"Söyle."

"İmkânı yok Diesel."

"Tamam, takım için bir tane alacağım. Eğer meyve suyu yapmaya başlamazsak..." elini Jamie'nin şişkinliğine kapatıp masaj yaptı... "... meyve suyu yapmaya başlayacaksın." Jamie ürktüğünde Marcus güldü. "Hadi ama, bunu düşünüyordun. Sen de benim gibi iğrençsin."

"Aman Tanrım, ben de bunu düşünüyordum. Açıkça bana bulaşıyorsun."

"Gerçekten."

Jamie kapıyı kilitleyemeden ağzından bir kahkaha kaçtı. Görünüşe göre eğlendiğini göstermek için bir yumruğunu tezgaha vurdu. "Meyve suyu. Şimdi."

Marcus yüzündeki gülümsemeyi silemedi. Jamie'yi güldürmüştü ve geceyi onun evinde geçiriyorlardı. Horoz kafesleri bir şeydi. Dünya ile her şey yolundaydı. "İyi." Uzanıp buzdolabından birkaç kap daha çıkardı. "Bu tarifleri nasıl yapacağımı zaten bildiğim için sana öğreteyim dedim. Her ihtimale karşı..."

Jamie tek kaşını kaldırdı. "Ne olursa?"

Özbilinç ağzını kuruttu. Burada olup bana yardım etmek istersen diye. Meşgul olduğunu ve on yedi işin olduğunu biliyorum ama...burası sadece benim yerim gibi gelmiyor. Sanki bizim-"

Jamie, konuşmasını sert bir öpücükle durdurdu, ardından dili Marcus'un taşaklarını sıkmasına yetecek kadar ikinci ve daha yumuşak bir öpücük verdi. Jamie, Bana meyve suyunun nasıl yapıldığını göster, dedi. "Yardımcı olabilmek için öğrenmek istiyorum."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Marcus, Jamie'nin arkasında durmak için hareket ederek. "Pekala, Akşamdan Kalma Tedavisi ile başlayalım. Pancar, limon, elma, zencefil. Veya BLAG. Ben böyle hatırlıyorum."

"Muhtemelen tadı da böyledir."

Marcus, Jamie'nin omzuna doğru güldü. "Belki öyle ama işe yarıyor." Ağzını sevgilisinin kulağına dayadı. "Sadece kağıttaki tarifi takip et. İki pancar, iki elma, yarım limon..."

Jamie homurdandı ve kıcını Marcus'un kucağına oturtmak için o kritik noktayı geri çekti. "Sanırım katmanlı bir tarif listeniz olacak?" Jamie kaba bir sesle sordu.

Marcus elini Jamie'nin kalçasından karnının düz kısmına kaydırды. "Ofis malzemelerini tartışmak seni ateşliyor, değil mi?"

"Tanrım, evet." Jamie malzemeleri meyve sıkacağına dolduruyor. "Dosya depolama konusunda benimle konuş."

İkisi de güldü. "Şimdi biraz zencefil ekleyin. Yarım inç gibi.

Jamie kendisine söyleneni yaptı, ardından Marcus'un boştaki eli Jamie'nin elini siyah plastik yiyecek iticiye doğru yönlendirdi, her ikisi de baskı uygulayarak ve suyu musluktan dışarı çıkmaya zorlayarak, alanı hafif bir pınlı sesiyle doldurdu. Marcus, "Bu tam olarak Ghost'daki o sahne gibi," dedi. "Patrick Swayze ve Demi Moore o seramik tencereyi yaparken."

Jamie'nin bedeni ona karşı titredi ve Marcus onun kahkahasının kanıtının tadını çıkardı. "Erken ölürsem, lütfen Whoopi Goldberg'i rahat bırakın. Yaşamda olduğu gibi ölümde de senin tarafından musallat olmaya ihtiyacım yok."

"Bu senaryoda ben Swayze'yim. Ve sana musallat olmamı hiç umursamadın bebeğim.

"Hayır, yapmadım." Jamie içini çekti. Menüde tatlı ve tuzlu seçeneklerin güzel bir karışımı var, Marcus. İsimler zekice. Planlarken gerçekten harika bir iş çıkardın."

"Teşekkürler Jamie," dedi Marcus, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacak gibiydi. "Sadece meyve suyu olmasına rağmen meyve suyunu ciddiye aldığın için. Herşey için."

Erkek arkadaşı yanıt vermedi, sadece blenderi kapatıp markalı malzemelerin gelmesini beklerken kullandıkları tek kullanımlık Dixie bardaklarından birine döktü. Jamie kupayı ağzına götürerek döndü ve Marcus endişeyle kararı bekledi.

Jamie, "Bu sinir bozucu derecede iyi," diye mırıldandı, dudaklarının kenarından düşen bir damlayı yalayarak. "Zencefilin aşırı güçlü olacağını düşünmüştüm ama canlandırıcı."

"Güzel konuşuyorsun."

Jamie'nin gözlerinde eğlence parladı. "Bir yudum ister misin yoksa ondan bıktın mı?"

Marcus kupayı aldı, kafasında planlar şekilleniyor ve kasları geriliyordu. Ereksiyonunun büyümesine uyum sağlamak için kotunun paçasını esnetiyor. "Evet, bu tariften biraz sıkıldım. Onu farklı bir şekilde tadabileceğimi düşünüyordum."

Jamie'nin göğsü daha hızlı inip çıkmaya başladı. "Bu ne yolu?"

Marcus, gözlerini Jamie'den ayırmadan diğer adamın gömleğini kaldırdı ve karnını ortaya çıkardı. Meyve suyunu bıraktı ve Jamie'nin göbek deliğinden kotunun beline kadar ıslak bir yol izleyerek parmağını içine daldırdı. Sonra

dizlerinin üzerine çöktü ve suyu ve insan karışımının tadını çıkararak, yavaşça, çok yavaş bir şekilde yaladı. Adamı.

Jamie'nin kot pantolonu daha önce açılmıştı, geriye sadece fermuarını çekmek kalıyordu ve Marcus parmak uçlarına biraz daha meyve suyu eklemeden önce bunu şimdi yaptı. Dişlerini kullanarak Jamie'nin boxerını aşağı indirdi ve meyvemsi kokulu sıvıyı Jamie'nin alçak, kaslı V kalçalarının ortasına sürdü. "Dışarı çıkmadan önce seni emmeme izin ver." Marcus ağzını Jamie'nin aletinin gövdesinin çevresine iç çamaşırının kumaşından kapatarak sıcak nefesinin yoğunlaşmasıyla ıslak bir nokta yarattı. "Benden uzak kalacaksan tatmin olmanı istiyorum."

Jamie, "Marcus," diye soludu, parmaklarını Marcus'un saçlarına geçirdi. "Bu iş böyle olmaz. Nasıl çalıştığım değil. Bütün yaz beni gergin tuttun ve başka birinin bana dokunmasına izin vermeyi düşünemedim bile.

Sen benimsin Jamie, diye homurdandı.

"Biliyorum."

Marcus, Jamie'nin kot pantolonunu ayak bileklerine kadar çekmek üzereydi ki dükkanın kapısı çalındı. O kadar hızlı durdu ki, baş dönmesi onu sarstı. Ve camın diğer tarafında Joey'i görünce yönelim bozukluğu daha da arttı. "İsa. O benim kardeşim."

Joey ellerini gözlerinin çevresine koyup dükkâna bakmadan bir saniye önce Jamie tezgahın arkasına çöktü. gözden uzak.

"J-Jamie, hayır," dedi Marcus ama Jamie'yi ayağa kaldırıp müziğe dönüp kardeşine her şeyi anlatması gerekirken olduğu yerde donup kaldı. "Geleceğini bilmiyordum. Ondan kurtulacağım, tamam mı? Devam etmek. Sadece bekle. Sadece bekle."

"Marcus," diye seslendi Joey, dükkânın kapısını tekrar çalarak. "Ne yapıyorsun? Gel beni içeri al."

"Siktir bekle," diye bağırdı Marcus, nabızı hızla atarken, ciğerleri soğuk havayla doluydu. Jamie'ye baktığında pantolonunun iliklenmiş olduğunu gördü. Daha birkaç dakika önce Jamie ona gülümsüyor, gülüyor, başka kimsenin olmadığını söylüyordu, ifadesi artık kapanmıştı. Mesafe. "Jamie..."

Dinle, ben arka kapıdan çıkacağım, dedi Jamie elini saçlarından geçirerek.

"HAYIR. Tanrım, lütfen bunu yapma."

"Diğer seçeneğim nedir?" Jamie gözle görülür şekilde sakinleştirici bir nefes almadan önce ona bakmadan sordu. "Bak, ne için imza attığımı biliyordum. Bu iyi."

"İyi değil. İyi olmaktan en uzak şey bu."

Birbirlerine bakarken sessizlik geçti. Kapı bir kez daha, daha yüksek sesle çalındı. Jamie arka kapıya doğru çömelirken ve binanın arkasındaki ara sokağa süzülürken Marcus dehşet içinde izledi.

Bu sadece olmadı. Bu sadece olmadı.

Kanı kulaklarında pompalanırken, Marcus ağır çekimde ön kapıya yürüdü ve Joey'i içeri almak için anahtarını kullandı, ancak zihni tamamen meşgul olduğu için elleri beyninin izni olmadan hareket ediyordu. Onun peşinden gitmeliyim. Onun peşinden gitmeliyim. Az önce sevdiğim adamı birlikte kurduğumuz dükkandan gizlice çıkardım çünkü ben bir korkağım.

Joey, "Hey dostum," dedi, omzuna vurarak. "Yeterince uzun sürdü. Biriyle konuştuğunu duydum mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Marcus, sesi boğuktu. "Sadece benim."

"Hadi. Kirli bir şeyi yarıda kestim, değil mi?" Joey onun kaburgalarını dürttü. "Bu dükkanın acayip bir piliç mıknaşısı olacağını biliyordum. Henüz açılmadın ve her yerde sürünen kadınlar var. O ne, sarışın mı? Kızıl saçlı mı?"

"Kadın yok."

"Hadi-"

"Lanet olası bir kadın yok dedim, tamam mı?" diye bağırdı Marcus, kalbinin parçalandığından emindi. Tek görebildiği Jamie'nin arka kapıdan gün ışığına çıkmasıydı. Tekrar ve tekrar. "Ne yapıyorsun? Neden buraya geldin?"

"Sakin ol, dostum," dedi Joey, ifadesi yaralı bir şekilde şaha kalktı. "Daha bana o lanet yeri bile göstermedin. Sadece yardıma ihtiyacın var mı diye gelip görmek istedim."

Marcus'un başı öne düştü, suçluluk duygusu midesine iğneler gibi saplanıyordu. Joey, Jamie'yi doğrudan incitmiş

gibi değildi. Bu Marcus'taydı. "Üzgünüm. Bak, ben... sadece stresliyim."

Joey'nin eli sert bir şekilde omzuna indi. "Elbette. Önemli değil." Marcus'u bırakıp ellerini çırpı. "Beklediğimden daha güzel bir yer. İyi iş çıkardın evlat. Ne yapabilirim?"

Uyuşma hızla Marcus'un tüm uzuvlarına yayılıyordu, hasarlı kalbinin sistemini şoka sokmasının bir ürünü. Bir nimet. Bir lanet, çünkü acıdan başka bir şey hissetmeyi hak etmediğini biliyordu. Jamie neredeydi? O iyi miydi? Bugünlük burada işim bitti dostum, diye başardı Marcus. "Yinede teşekkürler. Yardım etmek istemeni takdir ediyorum."

Sessizlik geçti. "Emin misin?"

"Evet," diye homurdandı Marcus.

Joey başını salladı ve kapıya doğru geriledi. Marcus bir daha baktığında, kardeşi gitmişti ve birkaç dakika geçmişti. Telefonunu çıkardı ve cevap alamayınca midesine bir ağırlık çökerek Jamie'yi aradı. Jamie bir sonraki aramasını da açmadı. Ya da ondan sonraki. Tamamlamak. Bitti mi?

Dördüncü aramasında, faydasız olduğundan şüphelenmesine rağmen bir sesli mesaj bıraktı.

Benim. Üzgünüm. Ben çok üzgünüm. Hiç olmamasını o kadar çok diliyorum ki. Bu gece yine de benim evimde bekler misin, lütfen? Akşam yemeğinden sonra mı? Kapımdan içeri girmeni ya da bu mesajı dinlemenin bile hak etmediğimi biliyorum ama ben bencil, korkunç bir pisliğim ve sen

önümde durana kadar darmadağın olacağım. Sen benimle olana kadar her zaman bir karmaşa olacağım. İşte orada. Lütfen bu gece güvende ol. Ekstra ekstra güvenli gibi. Tamam aşkım? Hoşçakal.

O gecenin çok geç saatlerinde, Marcus dairesine giden merdivenlerden koşarak çıktı ve içeri girmek için neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecekti.

Ama Jamie orada değildi.

<https://oceanofpdf.com/>

ON ALTINCI BÖLÜM

Jamie yanındaki koltuğa tünemiş beyaz paket servis kutusuna baktı ve gözlerini devirdi. Kabul etmek de mümkün. O ceza için oburdu.

O da geç kaldı. Gerçekten çok geç.

Fakülte toplantısı, yapma eğiliminde oldukları gibi uzun sürmüştü, sohbet okul haberlerinden yaz tatili planlarına, kendi küçük çocuklarını yetiştirmenin zorluklarına dönmüştü - ve bu arada içki, yerleşik geometri öğretmenleri Fran'e kadar devam etti. gözyaşlarına boğulmuş ve herkese kocasını World of Warcraft bağımlılığı nedeniyle terk ettiğini ve boşanma davası açtığını söylemişti. Elbette Jamie, Fran'in yanında oturmak için olağanüstü bir şansla kutsanmış ve ardından her iğrenç ayrıntıyı duymak için komşu bir bara sürüklenmişti.

Jamie farkına bile varmadan iki saat geçmişti ve önünde hâlâ Long Beach'e giden bir saatlik tren yolculuğu vardı.

Kendisinden önce Marcus'un dairesine varması imkansızdı - saat zaten sabahın bir buçuğuydu- ama bir barış teklifi getirmişti. Sadece geç kaldığı için değil, aynı zamanda adamın telefon görüşmelerini görmezden geldiği için.

Cevap vermemek çocukça bir tepkiydi ama erkek arkadaşının meyve suyu dükkanından bir çift mavi topla sınışımak gururunu incitmediyse onu dava edin. Şimdi bile, o anda yerin yarılıp onu yutmasını ne kadar çok istediğini düşündükçe boğazının duvarları sıkışuyordu. Yıllarca erkeklerle açıktan açığa çıktıktan ve kim olduğundan utanmayı reddettikten sonra Jamie oradaydı... yakalanmamak için tam anlamıyla bir tezgahın arkasına saklanmıştı. Yüzü hala tokat yemiş gibi acıyordu.

Yine de bu gece Marcus'a gidecekti. Üç nedenden dolayı.

Bir, söylediği şeyi kastetmişti. Marcus'la gizlice çıkararak neye bulaştığını gayet iyi biliyordu. Biliyordu. Gözlerini kocaman açarak içine girdi.

İkincisi, Marcus'a zaman tanıyacağına söz vermişti. İçinde olduğu gibi, bir haftadan fazla.

Ve üç, kahretsin, adamı seviyordu.

Evet, burada en büyük motivasyon kaynağının aşk olduğu inkar edilemezdi. Gecenin her saniyesi o koca orospu çocuğunu özlemekle geçmişti. Tamam, belki banyoda birkaç dakika horoz kafeslerini aramakla geçmişti ama gecenin çoğu Marcus'u kaçırmakla geçmişti. Yine de gece için Long Beach'ten çıkmak iyi bir fikirdi. Fran, kocasının sanal

yaşam tarzına geçişini ayrıntılarıyla anlatırken, erkek arkadaşıyla olan durumu bir perspektife oturtuyordu.

Marcus'un şimdiden ne kadar ilerlediğine bir bakın. Jamie'nin -birkaç hafta içinde- Jamie'ye açılıp duygularını itiraf ettiği ve açıkçası inanılmaz bir erkek arkadaş olduğu zaman, Marcus'tan daha fazla beklentide bulunması adil değildi.

Yalnız kaldıklarında.

Bu yüzden, Marcus'un onu bir selamlama şekli olarak Kale Kapısı'na yumruk atmasıyla biraz acıdı. Ya da güneş doğmadan önce evinden sürünerek çıktı. Bu konularda hassas olmayacaktı. Marcus'un kendi derisinin içinde rahat olmaya ihtiyacı vardı ve birinin cinselliğini benimsemeyi öğrenmesi bir gecede olmadı. Marcus ne zaman kalbi gözlerinde onun kapısına gelse ve Jamie'yi sanki sonsuzlukmuş gibi öpse, Jamie neden kendini yeniden saklanmaya zorladığını hatırlıyordu. İhtiyaçları ve tercihleri yanılmış gibi yaşamak.

Çünkü Jamie, Marcus'u deli gibi önemsiyordu ve bu acıyı bir süre daha atlatabilirse her saniyeye değecekti. Chris ile ilk seferki gibi değil. Tanrım, Marcus, Chris'e daha az benzemiş olamaz. Etrafta sürünmek Jamie'yi tekrar o utanç zihniyetine soksa bile, bunun geçici olduğuna inanması gerekiyordu.

Lütfen geçici olsun.

Tren hoparlörü çatırdadı ve yorgun bir ses Long Beach'e vardıklarını duyurdu. Jamie paket servis kutusunu aldı ve

trenden indi ve Marcus'un dairesine doğru ilerlemeden önce peronda sadece bir an durdu. Henüz Marcus'un sesli mesajını dinlememişti ve şimdi dinlemişti, ıstırap dolu mesajı duyduğunda küfrederek ve adımlarını hızlandırarak. Jamie neden gururunu yenip aramalara cevap vermemişti?

Jamie, Marcus'un binasına girdiğinde zili çalmaya başladı, sonra anahtarların onda olduğunu hatırladı. En azından kapıyı çalmadan dairesine girmek doğru gelmiyordu ama merdivenleri çıkmak için binanın anahtarını kullandı. Pişen bir şeyin kokusu -bu domuz eti miydi?- sabahın neredeyse ikisinde çok yoğundu ama Jamie, Marcus'la ilgili bunu sorgulayamayacak kadar endişeliydi. Kapıya varır varmaz vurdu ve kapı uçarak açıldı ve önlüklü Marcus'u ortaya çıkardı.

Kuyu. Önlük, boxer ve başka bir şey yok.

Jamie. Sen buradasın?"

Jamie, dairede Marcus'un arkasından esen buhara bir kaşını kaldırdı. "Marcus. Sen... yemek mi yapıyorsun?

Transa geçmiş gibi başını salladı. "Saksı yapışkanı."

"Ne?"

Marcus belden öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Eve geldiğimde burada değildin ve aramalarım cevap vermiyordun, ben de sana çömlek çıkartması yapıyordum." Tek gözünden Jamie'ye baktı. "Bu benim dördüncü partim. Doğru anladığımda, pencerenizin

önünden geçen o drenaj borusuna tırmanacak ve onları içeri girmek için rüşvet olarak kullanacaktım..."

Jamie'nin kalbi kulak zarlarına çarptı. "Bu, fikrin kafanda daha iyi görüldüğü zamanlardan biri mi?"

"Evet," diye içini çekti Marcus.

Tanrı. Bu adam onun ölümü olacaktı. "Ben, şey..." Jamie elindeki paket servis kutusunu kaldırdı. "Sana Tayland'daki yerden çömlek yapıştırıcıları getirdim, öyleyse neden bu operasyonu durdurup itfaiyeyi çağırmaktan kaçınmıyoruz?"

Marcus'un devasa vücudu Jamie'ye doğru ilerledi ve onu ayı gibi kucakladı. "Sen gizliden gizliye gelmiş geçmiş en bağışlayıcı, en mükemmel, her şeyde en iyi insansın. Senin hakkında her şeyi biliyorum, Jamie Prince. Ve ben çok şanslıyım. Ben sadece çok şanslıyım. Daha sıkı sıkı. "Ben de üzgünüm."

"Olma." dedi Jamie, boştaki kolunu Marcus'un geniş sırtına dolayarak. "Bana çömlek çıkartma yapıp üstüne üzülme. Sadece birini veya diğerini halledebilirim.

"Tamam," diye güldü Marcus bariz bir isteksizlikle geri çekilerek. "Söylemesi yapmaktan kolay. Özellikle de o süveterin içinde seksi bir profesör gibi görüldüğün için."

"Senin önlüklü şantaj fotoğrafını çekersem, ödeşmiş oluruz."

Marcus sırtı. "Anladın."

Kapıyı kapattılar ve oturma odasından mutfığa geçtiler. Yarattığı pislığe ulaştıklarında, Marcus bir vücut geliştirmeci gibi kaslarını esnetti ve tencere ve tava dağlarının önünde poz vererek Jamie'nin vaat edilen fotoğrafı çekmesine izin verdi.

"Hadi gel, temizlemene yardım edeyim."

Sonraki yarım saat boyunca Marcus ve Jamie felaket bölgesini temizlediler, Jamie Marcus'a öğretmen yemeğini anlattı ve Fran onu rehin aldı. Marcus, doğaçlama bir break dans yarışması ve Andrew'un sesini kibar bir ses seviyesinin üzerine çıkaran herkesi dışarı atması da dahil olmak üzere o gece Kale Kapısı'nda gerçekleşen her şey hakkında Jamie'ye bilgi verdi.

Jamie tavayı Monster Jam bulaşık beziyle kurularken, "Evet," dedi. "En büyük ağabeyim, Jiya ile bu sorunu çözene kadar dayanılmaz olacak."

Marcus sevgiyle gülümsedi. "O kız çok tatlı. Arada bir bana naan ekmeği getirir. Pizza değil ama iş görüyor."

Jamie tavayı dolaba yerleştirirken, Evet, o da senden hoşlanıyor, dedi kuru bir sesle. "Benden bile daha sık haklı olma konusunda can sıkıcı bir eğilimi var."

"İmkansız."

"Sadece pantolonuma girmeye çalışıyorsun."

"Suçluyum bebeğim." Marcus, Jamie'nin yanından geçerek boynuna şaplak bir öpücük kondurdu ve Jamie'nin mutfak masasına bıraktığı paket servis kutusunu açtı. "Yine

de önce biraz beslenmeye ihtiyacım olacak. Endişelendiğim için bu gece yemek yiyemedim."

Jamie yutkundu. "Telefona cevap vermediğim için üzgünüm. Sadece ihtiyacım vardı..."

Marcus ağzına bir çanak çömlek fırlatmıştı ama şimdi çiğneme eyleminde duraksamıştı. "Ne için gerekli?"

"Saklanmanın neden buna değer olduğunu hatırla."

Duvardaki saat beş saniyeyi geçmişti. "Ve yaptın mı? Hatırlamak?"

Jamie boğazını temizledi. "Tabi ki yaptım. Bu yüzden buradayım."

Marcus, ağzına bir çift daha çömlek yapıştırmadan önce uzun ve sert bir şekilde nefes verdi ve Jamie'ye Temel Reis'in ıspanakla güçlendiğini hatırlattı. "Sonsuza kadar saklanmamızı istemeyeceğim."

"Biliyorum."

Hızlı kabulü, Marcus'un gözlerindeki bazı gölgeleri sildi. "Her neyse, sana o kahrolası süveter yeleğiyle hava atmak istiyorum."

Jamie'den bir kahkaha kaçtı. "Ah, akademik profesyonel görünümün tamamı bunu senin için yapıyor, ha?"

Marcus'un homurdanması acı vericiydi. "Hiçbir fikrin yok."

"Marcus, her zaman bir fikrim vardır. Senin ereksiyonun bu ilişkinin üçüncü üyesi."

"Evet, ama bu çok dik," dedi Marcus gerçekçi bir tavırla, boksörünün önünü tutan çıkıntıyı düzeltmek için uzanırken. "Sen şu...öğretmen-öğrenci olayına ilgi duymuyor musun?"

"HAYIR. Lise öğrencilerine ders veriyorum ve onlar sadece yasa dışı değil, iğrençler."

"Ya bir üniversite öğrencisi olsaydım..." Marcus öksürerek yumruğunu yana doğru çevirdi. "Ya da böyle bir şey?"

"Bunu düşündün mü?"

"Senin öğretmen olduğunu öğrendiğimden beri."

Jamie'nin aleti pantolonunun içinde hareket etti ve o tanıdık, tamamen dayanılmaz ağırlıkla doldu. "Üç yıldır biliyorsun." Marcus ona çıplak bir savunmasızlıkla baktığında, Jamie tezgahdan uzaklaştı ve ağır adımlarla yaklaştı. Gerçekte güven resmi, Marcus'a ne kadar çok ihtiyaç duyduğu tarafından sarsılmıştı. Erkeğinin ihtiyaçlarını karşılamaya ne kadar çok ihtiyacı vardı. Karşılandıklarından emin olun. Şimdi. Jamie rol oynayacak tipte değildi ama Marcus'un dairesine gelip kendini kanepede, Marcus'un ağzı ilk kez aletine dolanmış halde bulunduğu geceyi hatırladı.

Belki de biraz patronluk taslamayı hayal ediyorsundur, ha, Marcus?

Evet.

Evet, Jamie bunu hatırladı. Kaba, neredeyse rahatlamış bir itiraf. Jamie bu hafta Marcus'la yavaş ilerliyordu - olabildiğince yavaş ama yine de hayvanlar gibi ilerliyordu - ama görünüşe göre Marcus Jamie'ye daha fazlasını istediğini söylemeye çalışıyordu. O oldu? Evet, o günün erken saatlerinde ona Jamie'yi içine almaya hazır olduğunu söylemişti. Bunun olmasını istediği yer burası mıydı? Olasılık Jamie'nin aletini o kadar şişirdi ki azı dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı.

Önlüğün önünü Marcus'un boynundan çözdü ve yere fırlattı, kollarını kavuşturup bir adım ötede kaldı. "Sorunlu bir öğrenci miydiniz, Bay O'Shaughnessy?"

Marcus'un Adem elması yukarı ve aşağı yivli. "Evet."

"Ben niye şaşırmadım?" Jamie başını salladı ve dikkatini Marcus'un boksörlerinden kurtulmaya çalıştığı çıkıntılı şaftına verdi ve buna karşılık olarak kendi kanı ateşlendi. "Benim sınıfımda bununla kaçamazdın."

"HAYIR?" Marcus nefes aldı, sesi bitkin geliyordu.

"HAYIR." Jamie parmağını Marcus'a doğru kıvırdı. "Buraya gel. Senin saçmalıklarınla nasıl başa çıkacağıma ben karar vereceğim. Çok geç olabilir."

Marcus o kadar hızlı hareket etti ki, dayandığı mutfak masası geriye doğru savruldu ve duvara çarptı. Elleri iki yanında, Jamie'nin önünde durduğunda iri vücudu ağır nefeslerle genişledi ve kasıldı. "Bunun gibi?"

"Hmm." Jamie yavaşça Marcus'un etrafında döndü, mutfaktaki tek ses onun ayak sesleri, Marcus'un hırıltılı nefesi ve saatin tik taklarıydı. Jamie, tekrar Marcus'un karşısına çıktığında, "Sizinle nasıl başa çıkacağımdan hâlâ emin değilim, Bay O'Shaughnessy," dedi. "Şortunu indirip gerisini bana göstermen gerekecek."

Erkek arkadaşı boğuk bir ses çıkardı, hantal vücudu titriyordu. Marcus'un boxerını aşağı indirme telaşı içinde beceriksizce hareket etmesini, onları ayak bileklerine kadar indirmesini, mutfağın keskin ışığında orada durmasını ve aletini dümdüz dışarı çıkarmasını izlemek Jamie'yi acı verici bir dereceye kadar tahrik etti.

Ekranda.

"Sorunumuzun kaynağı bu mu, Bay O'Shaughnessy?" Jamie parmak ucunu Marcus'un aletinin damarlı tarafında gezdirdi ve üst dudağında ter oluşmaya başlayan diğer adamın bir küfür savurmasını izledi. "Bütün bu bastırılmış hüsrân, harekete geçmene neden oluyor mu?"

"E-evet. Evet. Bilmiyorum."

Marcus ereksiyonuna uzandı ama Jamie bileğini yakaladı ve sıktı. "Dokunma. Problemlî öğrenciler ödüllendirilmiyor."

Ah Tanrım, dedi Marcus sert bir nefes vererek. "Kahretsin."

Jamie'nin kaşı kalktı ve evet, belki daha önce hiç bu tür bir oyun oynamamıştı ama kahretsin, özel dikim bir takım elbise giymek gibiydi. Çünkü o Marcus'tu ve dürüst bir şeyi

keşfediyorlardı ve yalnız kaldıklarında dünya sadece ikisine dar geliyordu. Ve ikisi birlikte her şey yolundaydı.

Jamie, "Bu tür küfürlere müsamaha göstermem," dedi, geri çekilip pantolonunun düğmelerini çözerken, Marcus'un gözlerinin düğmeyle, fermuarla olan ilerlemesini hevesle takip etmesinin tadını çıkarabilmek için yavaş hareketlerle. "Madem bu kadar pis bir ağzın var, bence onu daha iyi kullanacak bir şey bulmalıyız. Diz çökün, Bay O'Shaughnessy."

Jamie'nin hayatının en erotik anıydı, Marcus'un dizlerinin üzerine çökmesi, Jamie'yi ağzına alması ve o ilk derin emmenin ardından inlemesi. Jamie, görüşünü kapatan şehvet tabakasının arasından, Marcus'un kaslı sırtını, sıkı, yuvarlak kalçalarını ve hala ayak bileklerine dolanmış olan boksörlerini gördü.

Jamie, parmaklarını Marcus'un saçlarına daldırırken, kalçalarını öne doğru sallayarak, "Beni bu kadar aç bir şekilde emmene rağmen, sorunlu bir öğrenci olmayı sevdiğini söyleyebilirim," dedi. "Belki de benim kişisel sorunlu öğrencim olmak istedin, öyle değil mi?"

Marcus yüksek sesle inledi, yanakları çökerken, çekti, çekti ve Jamie'yi şapır şupur bir pat sesiyle bıraktı. "Evet. Lütfen." Jamie'nin burnunun çevresini yaladı. "Sadece senin olmak istiyorum."

Jamie'nin parmakları Marcus'un saç tellerine dolandı. "Dizlerinin üzerinde birkaç dakika ve şimdiden doğru cevaplar veriyorsun. Belki de üstün olduğun tek testi

bulduk." Derin bir itti ve tuttu, Marcus'un gırtlak kaslarının maksatlı esnemesi üzerine inledi. Tanrı aşkına. Yine interneti okuyordu. "Sadece benim olmak istemeniz iyi bir şey, Bay O'Shaughnessy, çünkü şimdiden bu ağza çok bağlanmaya başladım."

"Sende kalabilir. Lütfen devam et," diye soludu Marcus, ağır gözkapaklarıyla Jamie'ye bakarak, iki eliyle de Jamie'nin aletinin etini kavrayarak onu sıkıca kavrayarak geri çekti. Tanrım, çok güzeldi. Ve erkek. Tek bir mükemmel pakette güç ve zayıflık.

Çok cömertsin, Jamie boğazındaki yumruyu atlatmayı başardı. "Bana başka ne teklif ediyorsun?"

"Ben," dedi Marcus tereddüt etmeden. "Her şeyim."

Nabzını patlatan Jamie tıkalı aletini Marcus'un elinden kurtardı ve arkasına doğru dönüp mutfakta dizlerinin üstüne çökerek Marcus'un sırtının ortasını öptü. Yapmak üzere oldukları şeyin ciddiyeti Jamie'nin üzerine çöktü ve kulaklarında yankılanan kalp atışının çılgınca vuruşunu duyabiliyordu. Onun için hiç böyle olmamıştı. Asla. Bu bir anlam ifade ediyordu. Bu adam yaptı.

Jamie elini pantolonunun sarkık cebine sokup küçük bir kayganlaştırıcı şişesi ve bir prezervatif çıkarırken, Marcus'un kasılmış omuzları boyunca uzanan yolu öpmeye devam etti. Koruma uyguladıktan sonra, orta ve yüzük parmağını sıvıyla ıslattı ve onları Marcus'un yanaklarının arasından kaydırıp ve sıkı et halkasına bastırdı. Jamie, Marcus'un nefesinin kesildiğini fark edince elini çekmeye başladı. "Marcus, biz..."

"Hayır, lütfen durma," dedi Marcus düzensiz bir şekilde. "Sadece endişeliyim... Bunu senin için nasıl iyi yapacağımı bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzları yükseldi ve alçaldı. Diğer yolu tercih ettiğini söylemişti.

Jamie kaşlarını çattı. Evet, bu geçmişte doğru olabilirdi ama ben seninle her yolu tercih ederim, Marcus. Bu... biz. Biz bir kategoriye girmiyoruz. Veya tercihleriniz var. Her parçası, her yolu iyidir. Sana yakın olabileceğim herhangi bir yol, istediğim şey. Tamam aşkım?"

"Sana aşığım Jamie."

Jamie'nin sinir uçlarının her birinde küçük patlamalar patladı, kulaklarında havai fişekler patladı. Bir yanı, Marcus'un arkasını dönmediği için minnettardı çünkü muhtemelen hayatında hiç bu kadar açıkta görünmemiştir. Geri kalanı, Marcus'un dudaklarından dökülen bu sözlerle tanık olabilmek için yüz yüze olmayı diledi. Yine de Jamie'nin içinde öyle şiddetli bir aciliyet yükseldi ki ciğerlerini yaktı. Kalkmadan önce vücudu bir çapa için çılgılık attı, bu yüzden eğildi ve açık ağzını Marcus'un boynunun yanından yukarı doğru sürükleyerek kulağına nefes aldı. Sadece nefes alıyorum. Uzun, sıcak dakikalar boyunca orada kaldı ve Marcus'un girişinde bir parmağını, ardından iki parmağını içeri bastırdı. Daha fazla nem ekleyerek ve Marcus inleyene ve başı tekrar Jamie'nin omzuna düşene kadar yeniden başladı.

"Ah kahretsin, sana Şimdi ihtiyaım var. Lütfen lütfen lütfen. Sik beni.

"Dil hakkında ne dedim?" diye fısıldadı Jamie, dilini Marcus'un omurgasında gezdirerek. Ağzının altındaki deri, saatlerce ağırlık kaldırmaktan gergindi ve Jamie, CrossFit'in avantajları olduğunu zihinsel olarak kabul etti. Özellikle de dişlerini Marcus'un küçük sırtına geçirdiğinde ve erkek arkadaşının poposundaki kaslar zıpladığında, esnediğinde, gerildiğinde. Jamie'nin içine daha önce hiç yaŐamadıđı bir hızla bir sıcaklık hücum etti, aleti o kadar hassastı ki yumruğunu zonklayan ete değdiremezdi, yoksa işi çok erken bitirirdi. "Bana gerisini gösterin, Bay O'Shaughnessy."

Marcus'un sırtı bir, iki kez kalktı, sonra dizlerini daha geniş kaydıldı ve kıını kaldıldı. Lanet olası. O mükemmeldi. Jamie'nin ona dokunduğu yer parlıyordu ve Jamie Şimdi iki avuç almaktan kendini alamadı, Marcus'un sert tmseklerini yoğurdu ve baŐparmaklarının aradaki vadide birer birer kaymasına izin verdi. İki yanağı da ellerinin arasında sımsıkı sıkarak dilini o gölgeli yarıktan geçirdi, diliyle Marcus'un sıkı yarığını buldu ve dilinin düz tarafını deliğin üzerinden geçirip yukarı ve aşağı okŐamadan önce ucuyla onu okşadı.

"Ne oluyor. Bu çok iyi, diye homurdandı Marcus, arkası Jamie'nin yüzüne doğru esnerken. Durma. Lütfen. Beni o lanet ağzınla becer.

Sanki durabilecekmiŐ gibi. Marcus'a zevk vermek bağımlılık yapıyordu ve ancak Jamie'nin dili sekiz rakamı Őeklinde hareket ederken ve Marcus nefes nefese solurken Jamie sonunda geri çekildi ve Marcus'un arkasında pozisyon

aldı. Aletini Marcus'un kaygan yanakları arasından yönlendirdi ve aletin tam ucu erkeğinin içine girdiğinde durdu. "Problemlı öğrencimin sorduğı şey bu mu?"

"Tanrı. Aman Tanrım." Marcus'un kalçaları titremeye başladı. "Evet evet evet."

Jamie kalçasını birkaç santim yukarı kaldırdı ve Marcus'un aletin başından fışkırarak yerde süt gibi bir ip bırakarak çıkışını izledi. "Aman Tanrım," diye homurdandı Marcus. "Çok iyi hissediyorsun. Biliyordum ama bilmiyordum..."

Bir pompa daha ve Jamie tamamen oturdu ve vücudu çiğ, kaynamış bir açlık haline geldi. Midesinin alt kısmında artan basınç, ona hızlı olması için bağırdı. Sert ol. Ama Marcus'un vücudunun üst kısmını yere doğru itip rahatlayana kadar onu becermek yerine, kolunu Marcus'un göğsüne doladı, onu sımsıkı tuttu ve adını fısıldadı. Marcus otomatik olarak başını çevirdi ve baş aşağı, birkaç saniyede bir ağır, yorucu nefeslerle bölünen bir öpücüğün içine düştüler.

"Marcus, bana bak," dedi Jamie, bakışları kilitlenirken dudakları birbirine değiyordu ve o kemiklerine kazınmış olan gerçeğı söyledi. Ben de sana aşığım. İtiraf, içinde bir coşku dalgası uyandırdı. "Sadece bu yüzden değil. Her şey yüzünden."

Marcus'tan bir nefes çıktı ve sertçe öpüştüler.

Sonra Jamie alnını Marcus'un omzuna dayadı ve kalçasını öne uzattı.

Marcus bir küfür savurdu ve öne doğru düşerek kendini ellerine kaptırdı. Jamie'nin kalçalarının ikinci, üçüncü ve dördüncü kalçası yavaş yavaş art arda geldi, horozunun Marcus'a battığını, etini esnettiğini görünce kontrolü neredeyse kırılıyordu. Jamie sonunda koydu.

Şehvet Jamie'nin göz kapaklarını ağırlaştırdı ama Marcus'un kendi aletine uzandığını ve gıcırdadığını gördü, "Dur. Dokunmak yok dedim."

Marcus inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Lütfen, zorundayım. Mecburum."

Jamie'nin daha önce giydiği o özel kontrol takımı tekrar giymişti, kalıbı daha da mükemmeldi. Marcus'u sevmek ve ona patronluk taslamak, hayatının geri kalanında yürümek istediği bir ipti. Ve şimdi başladığına göre, durabileceğinden emin değildi. "O büyük, pis aletine dokunursan dururum." Jamie yumruğunu Marcus'un sırtının ortasına bastırdı ve kalın kıcı daha da kalktı, Jamie'nin daha derine inmesine izin verdi ve şimdi beş parasız kalacaktı, aletini elinden geldiğince sert bir şekilde Marcus'un kalça yanaklarının arasına gömdü, bir şekilde pompalayıp homurdandı. bu onu neredeyse tanınmaz hale getiriyordu, ama en iyi şekilde. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut. Benim sikim seni lanet olası zeminin her yerine getirecek.

Elleri yumruk haline gelmeden önce Marcus'un parmakları yere yayıldı. "Acıtıyor. Ah Tanrım, çok acıyor. Kaldır beni bebeğim. Lütfen, lütfen sadece dokunun."

"Dokunursam ne olur?"

"Geleceğim. Geleceğim."

Jamie eğilip göğsünü Marcus'un sırtına dayadı ve kulağına hırıltılı bir sesle konuştu. "Sınavlarda çok daha iyiye gidiyorsunuz, Bay O'Shaughnessy. Seni bu sikle yıprattıktan sonra sınıfımda düzgün oturamayacak olman çok kötü."

Marcus dişlerinin arasından inledi, vücudunun alt kısmı geri çekilmeye başladı ve Jamie'nin kalça hareketleriyle sertçe karşılaştı. O kadar şiddetliydi ki, odayı ıslak bir şaplak sesi doldurdu ve dizleri kaygan zeminde kaymaya başladı, iki çift bacak ve ayak koz için savaşıyordu. Jamie, Marcus'un kıcını amansızca tekmelemekten asla vazgeçmedi.

Jamie. Daha güçlü. Daha güçlü. Daha güçlü."

Jamie kulağına, Aletine bak, bebeğim, diye tısladı. "Kalınlaşıyor mu?"

Marcus'un başı öne düştü ve homurdandı. "Evet."

"Pantolonunun içinde olduğu gibi sallanıyor mu? Bunun için ellerimin ve dizlerimin üstüne çökmek istemek beni deli mi ediyor?"

Jamie.

"Tek vuruş." Jamie, Marcus'un boynunun yanından yukarı doğru bir yol yaladı ve kulağını kavrayıp ısırıldı. "Sadece bir tane ve sonra dursan iyi olur."

Marcus'un eli göz açıp kapayıncaya kadar altında kayboldu, kendini okşarken sırtı esniyordu. Eli yere düşmeden önce boğazından boğuk ve hüsrarla dolu bir inilti

"Fuuuuüüü
üüüü----- Eli tekrar yere vurdu, bir, iki kez, kocaman
gövdesi inip kalkarak. "Ölüyorum. Yapamam. Daha hızlı
lütfen. Daha fazla."

Jamie, Marcus'un sırtındaki tuzu yalarken derine bastırıp tutarak her zamankinden daha hızlı sürdü ve Marcus sallanmaya başladı, Jamie'nin aletini çevreleyen kıç kasları sıkıştı ve Jamie'nin görüşünü parıldayan ışıklarla örttü. Jamie. Aman Tanrım-"

Yanlara doğru mutfak zeminine çöktüler, Marcus, ikisi de gerçekliğe geri döndükten birkaç dakika sonra sırt üstü yuvarlandı. Terli yüzünde çiçek açan bir sırıtişla Jamie'ye baktı, çıplaklığının içinde hiç utanmamıştı. Lanet olsun

Jamie. Sen bırak.” Çak bir beşlik için elini kaldırdı. "Sana baba dememi sağlayacağını sanmıştım."

Normalde Jamie gözlerini devirip alaycı bir şeyler söylerdi ama hayatı boyunca kendini hiç bu kadar hafif, daha mutlu veya daha iyimser hissetmemişti. Ağır çekimde beşlik çakmasını izledi ve kahkahalara boğuldu. Marcus da ona katıldı. Ve orada yirmi dakika daha uzanıp mutfakta yerde çüklerini çıkarmış deliler gibi kahkahalar attılar.

Hayat daha iyi olamazdı.

Ama daha da kötüye gidebilir.

<https://oceanofpdf.com/>

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jamie midesinde kötü bir hisle uyandı.

Açıklayamadı. Başta. Ama bir gözünü açıp Marcus'un kanepesinde uyuyakaldığını ve güneşin çoktan doğmak üzere olduğunu fark ettiğinde, kan dolaşımına panik girdi. Marcus, her ikisi de doğum günü takımlarını giymiş halde, pelüş, kahverengi kanepede onu arkadan dürtüklüyordu. Netflix'te gerçek bir polisiye dizi izlerken uyuyakalmışlardı ve ekran hâlâ izleyip izlemediklerini öğrenmek istiyordu. Jamie'nin erkek arkadaşı kulağına hafifçe horladı, dünyadan tamamen koptu. Uyuyakaldıklarından tamamen habersiz.

Jamie'nin nabızı hızlandı. Marcus'un uyanıp onu orada bulmasını istemiyordu. Marcus'un paniğini görmek istemiyordu. Dün gecenin parıltısı fazla mükemmel, fazla tazeydi ve Jamie mümkün olduğu kadar bu baloncuğun

içinde yaşamak istiyordu. Marcus uyanıp gerilirse, kendini yeniden ağabeyiyle babasının anahtarları olduğunu açıklamak zorunda hissederse, balon patlar ve Jamie onun küçük, kirli bir sır olduğunu hatırlardı.

Şimdilik, diye hatırlattı kendine, Marcus'un elinden kurtularak. Birbirinizi seviyorsunuz. Pozitif kal. Bu benzersiz bir durumdu ve bir kalıp değildi. Jamie'nin bunu hatırlaması gerekiyordu. Ama oturma odasını dolaşıp olabildiğince sessizce giyinip kıyafetlerini toplarken, kafasının arkasından bir ses bir kelimeyi tekrar tekrar tekrarladı. Yanlış. Yanlış.

Yanlış.

Jamie kararlılıkla başını salladı ve Marcus'a baktı, haklılık duygusu geri geldiğinde rahatlamıştı. Tüm gereken bu kadardı. Adama bakarken, sırtışını ve dün gece uykuya dalmadan önce Jamie'nin kulağına fısıldadığı kelimeleri düşünerek.

Sana ihtiyacım var. Sana sonsuza kadar ihtiyacım var.

Bir gün seni çömlekçilik için Tayland'a götüreceğim Jamie. Beni izle.

Seni o kadar çok seviyorum ki nefes almak zor.

Rahatlayan Jamie ayaklarını çizmelerine geçirdi ve Rory'ye kısa bir mesaj göndererek onu sokağın aşağısındaki kafeden alıp alamayacağını sordu. Pazar sabahları Long Beach'te bu kadar erken saatlerde uberler azdı ve içinden beklemek gelmiyordu. Rory, Jamie'nin geceyi Marcus'un

evinde geçirdiğini biliyordu ama umarım ona bir daha ders vermezdi.

Jamie kapıya doğru bir adım attı...

Ve açılırken korku içinde izledi.

Bir adam eşikten ona baktı ve adamın Marcus'un kardeşi olduğuna hiç şüphe yoktu. Benzer yüz hatlarına sahiptiler ama bu adam - Joey - Marcus'un eğlencesinden ve ciddiyetinden yoksundu. Bir an kafası karışmış halde Jamie'ye baktı ve açıkça bir şey söylemeye hazırdı ama bakışları çıplak uyuyan Marcus'a takılınca ağzı kapandı. Joey'nin ifadesinde anlayış belirdi ve yanakları kırmızıya boyandı.

Jamie kurtarma moduna geçti.

Çünkü bok. Bok. Bu iyi değildi. Ve uykuya dalmak ve gitmesi gerektiği zaman ayrılmamak Jamie'nin hatasıydı. Allah kahretsin. Şimdi Marcus daha hazır olmadan elenmek üzereydi. Hatta onun için travmatik bile olabilir ve Jamie bunun olmasına izin veremezdi. Marcus'un hatırı için bu boktan durumda elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

Jamie elini kaldırdı ve yavaşça Joey'e yaklaşarak başını koridora doğru eğdi. Konuşabilir miyiz? Jamie ağzını açtı. Lütfen?

Joey'nin yüzündeki kırmızılık derinleşti, ifadesi saf bir sikişten başka bir şey değildi, sen ve Jamie kayıplarını kesip gitmeliydiniz. Gerçekten yapmalıydı. Ama kanepede uyuyan

devi çok fazla önemsiyordu ve bu adam, Marcus'un kardeşi az önce hazırlıksız yakalanmıştı ve tüm bu durum birinin incinmesi için bir reçeteydi. Yani, Jamie'nin erkek arkadaşı. Ve Marcus her zaman korumacı olsa da Jamie, Marcus'un kendi zamanında, kendi bildiği şekilde ortaya çıkmasını sağlamak için savaşmaya hazırđı.

Jamie, Joey ile arasındaki mesafeyi kapatarak sesini alçalttı. "Bak, lütfen bir dakikalığına benimle dışarı çıkarsan-"

"Sen," diye karşılık verdi Joey, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Jamie'nin önünde havayı dürttü. "Ona ne yaptın? Bu kadar tuhaf davranmasının sebebi sensin."

Buna verilen birkaç yanıt Jamie'nin zihninde canlandı ama hepsi ona ait olmayan bir hikaye anlattı. Burada ne yapması gerekiyordu? Koridora çıktı, Joey onu takip edince rahatladı, ama hâlâ şoktaymış gibi görünüyordu. "Ben Marcus'un arkadaşıyım. Onu çok önemsiyorum, dedi Jamie sessizce. "Ve içeri girmeni ve beklemediğin bir şey tarafından gafil avlanmanı anlıyorum... Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum..."

"Benimle kardeşimi temsil ediyormuşsun gibi konuşma. Senin kim olduğunu hiç bilmiyorum."

Jamie başını salladı. "Bunu yapmaya hiç çalışmıyorum."

"Oh hayır?" Marcus'un kardeşi yüzüne yaklaşarak yaklaştı. "Öyle görünüyorsun."

Joey'nin sesi artıyordu ve Jamie'nin isteyeceği en son şey, Marcus'un Jamie ile erkek kardeşi arasında tam bir tartışmayla uyanmasıydı. Jamie'nin bunu kurtaramayacağı giderek daha açık hale geliyordu. Joey kızgındı, hazırlıksız yakalandı ve saldırmaya hazırđı. Jamie dönüp birinci kata inerken, Sakinleşmek ve bunun hakkında konuşmak istersen, bunu dışarıda yaparız ama özel olması gereken bir şey hakkında bağırarak onu uyandırmayacağım, dedi. Joey ayak sesleri merdivenlerde gümbürdeyerek onu takip ettiğinde hayal kırıklığına mı uğradı yoksa rahatladı mı? bilmiyordu. Ama Marcus için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışacaktı.

Dışarı çıkar çıkmaz Joey, Jamie'nin kolundan tuttu ve onu kendine çekti. "Bak, burada neler oluyor bilmiyorum ama kardeşimden uzak duracaksın."

Jamie görünüşte sabırlı bir tavırla, "nce onun bunu isteyip istemediğini ona sorabilirsin," dedi. İten mi? Çok değil. Sahiplenme duygusu karnında bilyeler gibi yuvarlanıyordu.

Kimse bana Marcus'tan uzak durmamı söylemiyor.

Joey binaya doğru bir bakış attı, ağzını açıp kapadı. "Bu nedir? Bir çeşit aşama falan mı?"

Öfke, kırmızının Jamie'nin görüş alanına girmesine neden oldu. "Bak, bu onunla konuşmadan önce kendi başına öğrenmen gereken türden saçmalıklar."

Joey dişlerini gösterdi ve Jamie'nin gömleğinin yakasını iki eliyle kavrayarak hamle yaptı. "Bana öz kardeşimle nasıl konuşacağımı söyleme."

Jamie, "Bırak beni," diye homurdandı. "Ve geri çekil."

Jamie, Joey'nin elinden kurtulmaya çalıştı ama adam dayandı ve Jamie'ye onu itmekten başka seçenek bırakmadı - işte o zaman Joey, Jamie'nin suratına bir sağ çarpı işareti yaptı. Kulaklarını çınlatacak, burnunun kıkırdağını neredeyse boğacak kadar sert bir yumruktu. Baş dönmesi Jamie'yi vurdu ve dizleri büküldü ve yüzünden kaldırırma damlayan kana bakabilmesi için onu yere bıraktı. Çok fazla.

Jamie güldü.

Seste mizah yoktu, sadece kendinden iğrenme ve histeri dokunuşundan fazlası vardı.

Tanrım. İşte yine buradaydı.

Altı yıl önce olduğu yere geri dönmüştü, ancak bu sefer okyanus yerine bir kaldırımdı. "Bu sefer gerçekten farklı olacağını düşünmüştüm," dedi, neredeyse Joey'le konuşur gibi. "Deliliğin tanımı bu, biliyor musun? Aynı şeyi defalarca yapıp farklı bir sonuç beklemek."

Kalbi, boğuk bir çan gibi göğsünde atıyordu. Marcus farklı. Bu aynı değil. Ama kendi kanına bakan Jamie dinlemekten acizdi.

Bak, sana vurmak istemedim adamım. Ben sadece... kendi kardeşimle ilgili böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırmışım? Bana yalan söylüyor ve—"

Lastiklerin gıcırdayan sesi Jamie'nin başını kaldırdı ve inkârı damarlarında yankılandı. Kardeşini onu almaya çağırdığını nasıl unutabilirdi?

"Aman Tanrım. Hayır hayır hayır." Rory'nin bir polis arabasının arkasına yüklendiği görüntüsü Jamie'yi sarstı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Aynı anda Rory, gelişigüzel bir şekilde kaldırıma park etmiş olduğu arabasından indi. Rory, bekle. Rory, dur.

"Bu da kim?" Cinayet, Rory'nin gözlerinde alev alev yanıyordu ama Jamie iki koluyla onu beline dolayarak onu durdurmayı başardı. "Bu bok parçası sana mı çarptı?"

Jamie'nin en büyük korkusu gerçek oluyordu. Yine yapmıştı. Kendi aptallığı yüzünden kardeşini ikinci kez kaybedecekti. Onu uyarmışlardı, değil mi? Dinlemedi ve şimdi Rory'nin kalıtsal öfke laneti Rory'nin içini ele geçiriyordu ve bu olduğunda, hiçbir şey onun yolunu engelleyemedi. Bir orman yangını gibi kudurdu.

Andrew arabanın yolcu bölümünden indiğinde Jamie neredeyse rahatlayarak yere yığıldı - ta ki Jamie, cinayet işleyebilmek için elinden kurtulmaya çalışan ağabeyinin de en az genç olan kadar kızgın olduğunu görene kadar. Olive de arabanın içinde oturuyordu, gözleri Rory'nin sırtında kocaman açılmıştı. Jiya da arka koltuktaydı ve Jamie kadınlarla güvenli arabada kalmaları için iletişim kuramadan ikisi de harekete geçti ve karşı kapılardan uzuvlar karışarak çıktılar. Tanrım hayır. Hayır. Her şey, ağır çekimde meydana gelen bir uçak kazası gibi Jamie'nin kontrolünden çıkıyordu.

Jamie dişlerinin arasından, "Olive, arabaya geri dön lütfen," dedi, mücadele eden Rory'yi belinde tutuyordu. "O adam sana haddini aşan bir şey söylerse onu engelleyemem."

"Sorun değil. Ben hallederim," dedi sarışın nefes nefese, Rory'nin kolunu tuttu ve Jamie ile kardeşinin arasına girdi. Hiç vakit kaybetmeden Rory'nin etrafına dolandı, ona bir ağaç gibi tırmandı ve kafalarını birbirine bastırdı. "Bana geri dön," diye fısıldadı onun nefes nefese ağzına. "Kardeşin iyi. O iyi. Hepimiz iyiyiz. Lütfen, benden alınamazsın."

Rory başını salladı, alevlerin en kötüsü gözlerinde sönüyordu. "Zeytin," dedi içinden geçen bir ürperti ile nefes verirken. "Zeytin."

"Biliyorum. Öfkeni kontrol edebilirsin. Sana inanıyorum."

Rory yüzünü Olive'in boğazına gömdü ve onun kulağına özel sözler fısıldamaya devam etmesine izin verdi. Jamie, Olive'in Rory'yi şiddetin eşiğinden geri getirmesini minnet ve hayranlık karışımı bir duyguyla izliyordu ki arkasından bir kapı açılıp hızla kapandı.

"Ne... neler oluyor?"

Marcus'un sesi Jamie'nin göğsünde kocaman bir şey açtı. Marcus'u bu anın korkunç, sarsıcı etkisinden kurtarmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu ama yapamadı. İkisini de kurtaramadı. Yolları her zaman buraya çıkıyordu ve Jamie farklı bir yol istemekle bile aptallık etmişti.

Jamie yüzünün kanla kaplı olduğunu bir an unutarak Marcus'a döndü.

Ama üzerinde sadece eşofmanı olan Marcus'un ağzından boğuk bir ses çıkararak sendeleyerek bir adım gerilediğini hemen hatırladı. Jamie? Jamie'ye doğru gelmeye başladı ama Andrew bir eliyle göğsüne bastırarak yoluna çıktı. "Yüzüne ne oldu? Jamie, ne...?"

O ana kadar Marcus, Joey'nin yan tarafta durduğunu fark etmemişti, cansız kolları iki yanında, teni kireçliydi. Şimdi yaptı. Ve Jamie, Marcus'un ifadesinde korku belirirken çaresizce izledi.

"Bunu yaptın mı?" Marcus titrek bir nefes aldı. "Ona dokundun mu?"

Joey yere baktı.

"Seni lanet olası öldüreceğim," diye homurdandı Marcus, kardeşine doğru hamle yaparak. Andrew onu gövdesinin yanından yakalamayı başardığında havadaydı ama Marcus çok iri ve sinirliydi ve Jamie'nin erkek kardeşi bir boğa kadar güçlü olabilirdi ama Marcus'u uzun süre tutamazdı.

Jamie rol aldı. Mümkün değil. Bunun olmasına hiçbir şekilde izin vermeyecekti. Buraya dahil olan herkes onun eylemleri nedeniyle bu ana gelmişti. O daha iyi biliyordu. Ve kendi adına bir şiddet eyleminin gerçekleşmesine izin vermezdi. Tekrar olmasın. Daha şimdiden Joey'in önünde durmak için hareket ediyordu, Marcus'un Andrew'dan kurtulması ihtimaline karşı bir kalkan görevi görüyordu.

Dövüş Marcus'tan neredeyse anında çıktı, ondan bir anda gerilim yükseldi. "Ona bak!" diye bağırdı, bir elini saçlarından geçirerek, vahşi gözlerinde bir parıltı oluştu.

"Senin zavallı kıçının önünde duruyorsun. Ona yaptıklarından sonra. Ona bak."

"Ayıp kıçım?" Joey, öncekinden daha az emin görünse de köpürdü. "Etrafta gizlice dolaşıyordun. Kendi ailene yalan söylemek. Böyle mi öğrenmeliyim?"

"Haklısın. Üzgün olan benim." Marcus'un sesi boştu. "Artık özür bile dileyemiyorum, değil mi? Hepsini tükettim. Onu tamamen kullandım."

Buradan gitmeliyim.

Jamie'nin kalbi bir derece daha burkulursa çekip gidebileceğinden emin değildi. Ve zorundaydı. Bu sefer farklı olabileceğini düşündü, ama orada sokakta dikildi, insanlar cüppeleriyle evlerinden çıkıp dramı izlemek için çıkıyorlardı. Drama ona ve kimi sevdiğine odaklandı. Kiminle olmayı seçti. Kahrolası yüzü ağrıyordu. Gömleğinin ön tarafı kanla ıslanıp göğsüne yapıştı ve o anda, Chris'ten sonra inşa etmek için çok çalıştığı her şey elinden alındı. Uzun zaman önce sahilde geçirdiği o akşamdan sonra Jamie, ifşa edilmesi ve özür dilenmesi gereken gizli utanç haline geri dönmüştü.

"Jamie," dedi Marcus, sesi kısık ve çakıl doluydu. "İçeri gel de seni iyileştireyim. Lütfen. Kanadığını görmek beni öldürüyor."

Andrew omzunun üzerinden Jamie'ye bakmak için döndü, gözlerinde endişeyle savaşıyor bir vahşilik vardı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Jamie boğazındaki pası temizledi. "Eve geliyorum."

Hayır, dedi Marcus, kavga onu yeniden canlandırmıştı. Andrew'u eskisinden daha kararlı bir şekilde itti. "Böyle gitme."

Jamie, "Yeter, Marcus," diye tersledi, içindeki ip ufacık bir ipe kadar yıpranmıştı. "Her zaman böyle bitecekti - anında tekrar. Bana bak. Bitirdiğimi görebilirsin. Bittiğini biliyorsun." Yeniyle burnundaki kanı sildi. "Artık numara yapmak yok. Artık gerçek ve teselli ödülümü almak için topallamayacağım. Üzgünüm...Senin için böyle olduğu için üzgünüm ama kollarım artık parçaları toplayamayacak kadar yorgun."

Jamie, donakalmış bir Marcus yanıt veremedi uzaklaştı, ancak Joey, "Bırak onu adamım," demeden önce yalnızca iki adım atmıştı. Bunu çözeceğiz. Ha? Artık onu sisteminden çıkardın ve normale dönebilirsin—"

Andrew döndü ve yumruğunu Joey'in yüzüne indirdi, Marcus'un erkek kardeşini kaldırımda sırt üstü kıcının üstüne düşürdü. Andrew, "Kardeşimin başını daha fazla belaya sokmasını önleyen bir sabıka kaydı olabilir," diye gürledi, boynunu kütürdeterek. Ama bilmiyorum. Benimle bir tur atmak ister misin orospu çocuğu? Jamie'nin bir kez daha normal olmadığını ima et.

Uzun süre kimse kıpırdamadı. Jamie kalbinin hasarlı atışından ve uzaktaki okyanustan esen meltem dışında hiçbir şey duyamadı. Sonunda ayaklarını hareket etmeye zorladı, Andrew'u omuzlarından tuttu ve komşulardan herhangi biri polis çağırmadan önce onu arabaya doğru itti. Jamie ile arka koltuğa oturan Rory ve kızlar da mesajı almış gibi

görünüyordu, ancak Jiya şok içinde dikiz aynasından Andrew'a bakıyordu.

"Sorun ne Jiya?" dedi Andrew, çenesinde bir kas patladı. "İçimde şiddet olduğunu bilmiyor muydun?" Durdurdu. "Eh, şimdi biliyorsun."

Andrew arabayı çalıştırdı ve Jamie her şeyin bitmediğini hissetti. Bir saniye sonra Marcus, hantal gövdesiyle her şeyi kaplayarak yanında pencerede belirdiğinde haklı olduğu kanıtlandı.

"Gitme. Yapma." Yumruklarıyla pencereye vurmada önce kapı kolunu çekti, bir küfür savurdu. Kahrolası arabadan in Jamie.

Jamie gözlerini kapatarak, Sür, diye bağırdı.

Onlar yaptı. Marcus'tan uzaklaştırdıkları her blokta Jamie hissizliğin hakim olmasına, acıyı, anıları ve söndürülmeyi reddeden hain umut kıvılcımını engellemesine izin verdi. Bir hayatta kalma aracı olarak kendini öldürdü.

Ve ne kadar ihtiyacı olsa da arkasına bakmadı.

<https://oceanofpdf.com/>

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Marcus yatağının altındaydı. Işıktan kaçmanın tek yolu buydu.

Yatak örtülerinin altından dışarı sızıp devasa kışını büyük boy IKEA çerçevesinin altına ne zaman sıkıştırdığını hatırlamıyordu ama bu, hayatının en iyi kararıydı. Etrafı

karanlıktı, hiçbir şey göremiyordu. Ve hiçbir şey onu göremezdi. Orada, yüzü kendi gözyaşlarıyla dolu bir su birikintisi içinde, bir haftadır aralıksız giydiği boxerı yapışmış halde öylece yatıyordu. Belki de bir çeşit boxer şort giyme dünya rekoru için giderdi. Zaten Guinness'te Yaşayan En Boktan İnsan olarak sona ereceği için bu onun ikinci unvanı olacaktı.

Zaten ölmeden önce kendini ne kadar süre aç bırakmak zorunda kaldı? Dün açlık sancılarını hissetmeyi bırakmıştı ve şimdi hareket edecek gücü ve isteği olmayan boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Sadece atmayı bırak, kalp. Lütfen dövmeği bırak.

Jamie'nin kanlı yüzünün anısıyla nasıl yaşayabilirdi?

Jamie kalıp Marcus'un onu temizlemesine, dağ gibi battaniyelere boğmasına ve ona çorba yapmasına izin verse bile, Marcus Jamie'yi öyle görünce yaşamak istemezdi. Acıtmak. Kırmızı gömleğinin içine sıırılsıklam.

Onu süsleyen Marcus da olabilirdi.

Baştan sona her şey Marcus'un kafasındaydı.

Nasıl yapabilir? Jamie'den bir sır üzerine kurulu bir ilişki içinde olmasını nasıl isteyebilirdi? O zamanlar tek seçenek gibi görünüyordu, ama şimdi? Jamie onu korumak için Joey'in önüne geçer geçmez büyük resim çok netleşmişti. Ailesinin Jamie hakkında ne düşüneceği konusunda gerçekten endişeli miydi? Jamie'nin onlar hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeleri gerekirdi. Bu dünyadaki herkes bunun için endişelenmeli. Jamie Prince

yaşayan en iyi adamdı ve Marcus onu kırmıştı. Tanrım, çok kırılmış görünüyordu.

Kollarım artık parçaları kaldıramayacak kadar yorgun.

Marcus kollarını başının arkasına doladı ve inledi, dünyanın çürümekte olan vücudunu bir an önce kabul etmesini diledi. Lanet olası bir davet mi istiyordu? Aman Tanrım, bir kez daha gözlerini kapatıp Jamie'nin yaralı yüzünü göremedi, midesine defalarca saplanan bir bıçak gibiydi.

Tanıdık bir şarkı geldi, televizyon hoparlörlerinden yatağın altına uzandığı yere doğru sürüklenerek peşini bırakmadı. Sadece kolunu hareket ettirerek uzaktan kumandayı aldı ve televizyona doğrulttu, durdur ve oynat'a basarak filmi yeniden başlattı. Jamie'nin gittiği sabahtan beri bütün hafta boyunca izlediği filmin aynısı. Sabahtan beri dünyası başına yıkılmıştı.

Marcus, filmi yeniden başlatmakla yatak odasında ayak sesleri duymak arasında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi çünkü bilincine girip çıkıyordu. Ama kardeşinin yüzü görüldüğünde, Marcus onda biraz can kaldığını öğrendi. Dudağı hırlayarak kıvrıldı ve göğsünde çırpınan organ kaburgalarına çarpmaya başladı. En azından kardeşinin gözü hâlâ benekli bir morduydu. Bu dünyada biraz adalet vardı.

"Siktir git dışarı."

"Hayır. Yatağın altından çıkarsın." Joey'nin yüzü buruştu. Tanrı aşkına, ben bir çöpçüyüm ve bu kokuya zar zor tahammül edebiliyorum.

"Eve git. Hareket etmiyorum."

Joey'nin yüzü kayboldu ve bir dakika sonra Marcus bir elin bileğini kavradığını hissetti. Sonra, arkasında bir sümüklüböcek gibi terli bir pislik bırakarak, hiç umursamadan yatağın altından çekildi. Marcus'un kafası çerçeveden çıkar çıkmaz ters döndü ve bir bacağını Joey'nin altından geçirerek onu yere devirdi.

Joey elini kaldırıp bırakmadan önce bir saniye hırıldayarak orada yattı. "İyi. Bunu hakettim."

Bütün enerjisini tüketen Marcus, sırtını yatağa dayadı. "Konuşmak ya da iyileşmek istemiyorum. Sadece git ve ölmeme izin ver."

Ağabeyi onu yerdeki yüzüstü pozisyonundan değerlendirdi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, değil mi? Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum." Doğrulup sırtını duvara yasladı. "Sanırım ben, uh... bana bu adamdan bahsetmekten çok korkuyorsan, bunu sana bildirmekle iyi bir iş yapmadım."

"Ona adıyla hitap et."

Joey bir kez başını salladı. Jamie. Bana ve babama Jamie'den bahsetmekten korkuyordun.

"Evet, görünüşe göre bunun için iyi bir nedenim var. Sen..." Marcus başını ellerinin arasına aldı. Suratına yumruk attın, Joey. Kim olduğu yüzünden kanını akıttı. Bu ona ilk kez olmuyor. Ona vurduğunuz anda her şeyin ne kadar hızlı bittiğini size anlatamam bile."

"Bana söylemek ister misin?"

Marcus başını salladı. "Size hikayeyi anlatmak çok acı verirdi... bizim hikayemizin de aynı şekilde bittiğini bilmek."

"Üzgünüm." Joey'nin sesi ciddiydi. "Benimle konuşmaya çalıştı, yardım etmeye çalıştı... ve ben dinleyemeyecek kadar hazırlıksız yakalandım. Tek hatırlayabildiğim haftalarca rol yapmandı. Haftalarca. İçimden gelen tepki onu suçlamak oldu ama şimdi bunun ben olduğumu anlıyorum. Baba. Harekete geçmenizin sebebi biziz. Jamie değil."

"Hayır, tüm suç benim. Hepsini istiyorum. Herhangi bir tepkiye, herhangi bir serpintiye değdiğini anlayamayacak kadar aptaldım. Tanrım, şu anda biraz serpintiyi memnuniyetle karşılarım. Marcus yutkundu ve başını tekrar şilteye yasladı. "O çok sabit. Bana o kadar uzun süre katlandı ki, belki de gerçekten gideceğini düşünmemiştim. Ama yaptı. O gitti."

Joey ensesini ovuşturdu. "Onu seviyorsun?"

Geçen hafta bu zamanlar Marcus'un ailesinin onun eşcinsel olduğunu öğrenmesinden korkmasına rağmen Jamie'ye olan hislerini yeterince hızlı bir şekilde itiraf edememesi şaşırtıcıydı. "Evet. Onu yıllarca sevdim. Hak etmemiş olmama rağmen o da beni seviyordu."

Hiç konuşmadan oturdular, arka planda çalan filmin sesinden başka bir ses yoktu. Yine bitiş jeneriğine ulaşmıştı. Yakında yeniden başlamanın zamanı gelecekti.

Joey sonunda, "Aptalca bir şeyler söyledim, dostum," dedi. "Doğru olmadığını bildiğim şeyler bile, mesela... Bir aşamanın ortasında olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum, Marcus. Kızgındım ve muhtemelen beni karanlıkta tuttuğun için biraz kırılmıştım. Sonra birdenbire daha önce hiç tanışmadığım bu insanlar ortaya çıkıyor ve onlar da biliyor. Biz aileyiz. Aile sahip olduğum her şey. Ailenin önce önemli şeyleri bilmesi gerekiyor. Ve ben sadece... gerçekten çok kötü batırdım. Üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi Marcus, boşluktan başka bir şey hissetmeyi dileyerek. "Bunu takdir ediyorum."

Joey boğazını temizledi. "Doğruyu söylemek gerekirse, o çocuğun saatimi temizlemesine biraz sevindim." Elini sallayarak yüzünü gösterdi. "Bayanlarla gerçek bir beraberlik."

"Ah evet? Bugünlerde kıcını tekmeliyor bakışına mı gidiyorlar?"

Marcus'un erkek kardeşinin dudakları seğirdi. "Evet, adamım. Bir ara denemelisin." El salladı. "Arkadaşlarla yani."

Ağzından bir ıslık sesi çıktı. "Şimdi sadece çok çabalıyorsun."

Bir gülümseme paylaştılar ama Marcus onu bir saniyeden fazla tutamadı. Televizyonda son jeneriğin döndüğünü duydu ve uzaktan kumandayı alıp dur düğmesine bastı. Başlangıç. Tanıdık müzik çaldığında gözlerini kapadı ve sefaletin onu tekrar dibe çekmesine izin verdi. Joey'nin

yanına, yatağa yaslandığını hissetti ama onu kabul edecek gücü yoktu.

"Bunu seninle birlikte izleyebilir miyim?"

Marcus başını salladı. "Elbette," dedi, şimdiden bilinçsizliğe doğru kayarak. "O her zaman gerçek Patrick Swayze idi," diye geveledi, başını yana eğerek. "Ben Demi Moore bile değilim. Ben sadece kötü adamlardan biriyim."

Joey içini çekti. "Hayır değilsin." Marcus'un dizine hafifçe vurdu. "Bunu senin için düzeltmeye çalışacağım, ha? Sana borçluyum. Sadece orada kal.

Marcus, kafasındaki bu kelimelerle sürüklenmeye başladı. Bunu düzelt. Bunu düzelt.

Birisi Joey'e bunu yapmanın bir yolu olmadığını söylemeli. Çok geçti. Jamie'den geriye kalan tek şey hayalleriydi, bu yüzden şimdi onlara kilitlendi - Jamie, Monster Jam'de onu kolundan tuttu, güldü ve daha sonra tren istasyonunda harika vakit geçirdiğini söyledi. Jamie kaşlarını konsantrasyonla çatmış, Main Squeeze'in ticari kira sözleşmesini okuyor. Jamie, süveter yeleği giymiş çömlekçilerle kapısına geliyor. Gecenin bir yarısı tahta kaldırımında Jamie'yi öpmek. Okyanusa bakarken sesini çift yönlü telsizden duymak. Kulübede ilk kez dolabının başında durduğunu görmek...

Yorgun zihni, kutsanmış bilinçsizliğine geri döndü.

*

Tanıdık olmayan adam Kale Kapısı'nın ön kapısının yanına yerleştğinde Jamie hiçbir tepki vermedi ama midesi dizlerinin üzerine çöktü. Adam yeni fedaileriydi, değil mi? O sabah kahvaltıda Andrew, Marcus işe gelmeyi bıraktığından beri yeni bir kapıcı tutmaktan bahsetmişti ama Jamie bir boşlukta dinliyordu. Geçen hafta onun yönünde konuşulan her şey bir gürültü kasırgasına kapıldı. Hiçbir şey yapılmazdı. Ve bunun dünyanın sonunun geldiğini doğruladığın için lanet olsun sana, Marcus. Ufak bir hız tümseğine bile çarpmamış gibi devam eden herkese lanet olsun. Sadece lanet olası her şey.

Yüzü ağrıyordu. Dişleri, beyni. Ama acının hiçbirinin spor yaptığı morarmış gözleri ve şişmiş burnuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu biliyordu çünkü diğer her yerinde de aynı ağrı vardı. Göğsünün ölü merkezinde. Kemiklerinde. Yürüyen bir sefalet nabzıydı. Jamie barın arkasında durarak mümkün olduğunca az hareket ederek emirleri yerine getirdi. Hareket etmek, bacaklarını bataklığa iniyormuş gibi hissettiriyordu.

Neden bu kadar kızgındı? Ne zaman başka bir içki, başka bir aptal içki ve hiç bitmeyen bir dizi aptalca içki koymak için bira bardağını eline alsa barda parçalamak istiyordu. Ya da Jamie'ye el sallamayan ya da gülümsemeyen, ona komplocu bakışlar atmayan ya da onu güldürmek için müzik kutusunda Britney çalmayan yeni kapıcıya hızlı bir top gibi fırlatabilirsiniz. O Marcus değildi. Asla başka bir Marcus olmayacaktı.

Bir müşteri, barın artan gürültüsü üzerine Jamie'ye, "Buzlu Johnny Walker lütfen ve bir sürahi daha Miller Lite," dedi.

Jamie, siparişı yerine getirip üstünü değiştirirken Rory'nin endişeli bakışlarını görmezden gelerek otopilotta hareket etti, bir sonraki müşteriye, bir sonrakine, bir sonrakine gitti ve tüm bu sırada öfkelenmek istedi. Bara atlayın ve her bir şişe bira için punt yapın. Ya da uzan ve sonsuza kadar uyu. Emin değildi. Ama içindeki değişkenlik çok yorucuydu. Her şey çok yorucuydu ve görünürde hiçbir rahatlık yoktu. Andrew, Jamie'ye bu gece izin teklif etmişti ama evde olmak daha da kötüydü. Marcus'un kapıda görünmesini beklemeye devam etti.

Ya da kafasına yağmur yağarken küvette oturup Marcus'un binasının dışında olanları hafızasından silmeye çalışırdı. Onu tamamen kullandım.

Marcus'un söylediği bu sözler en çok onun zihninde yankılanıyordu. Sonsuza kadar. O kadar doğrudular ve yine de Marcus şu anda kapıdan içeri girerse Jamie'nin muhtemelen onu elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek karşılayacağından hiç şüphesi yoktu.

Beni tekrar kullan. Kendimle başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Jamie arkasını bara döndü ve bir sonraki bekleyen müşteriye yaklaşmadan önce derin bir nefes aldı. Sadece hareket etmeye devam et, hareketlerden geç. Yapabileceği tek şey buydu. Aşk onu bu duruma -özsaygısını ikinci planda tutan bir adama- bulaştırdıysa, bitmek bilmeyen acıya boyun eğemezdi. Marcus'un kaybının ciddiyetinin onu kalıcı olarak devre dışı bırakmasına izin veremezdi. Hareket et, hareket et, konuş, nefes al, hareket et.

"Olmaz," diye homurdandı Rory kasada Jamie'nin arkasından gelip çenesini kapaıya doğru sallayarak. "O orospu çocuğunun taşakları buraya geliyor."

"DSÖ?" dedi Jamie sıkıcı bir şekilde. Dönüp Joey'in kalabalığın arasından ilerlediğini gördüğünde nefesi kesildi. Otomatik olarak Rory'nin dirseğini tuttu. "Bir şey yapmaya cüret etme, Rory. Bana söz ver."

Jamie, yüzüne yumruk attı. Şimdi burada şöyle geziniyor... Jamie'nin ağabeyi sustu, alnı kırıştı. "Gerçek bir beyaz bayrak mı sallıyor?"

Evet, dedi Jamie kuru bir sesle. "Ama daha çok kamışa bantlanmış bir peçeteye benziyor."

Andrew kasada onlara katıldı. "O pisliğin burada ne işi var?"

"Tam olarak benim düşüncelerim," dedi Rory kollarını kavuşturarak. Henüz çıtayı atlamamamın tek nedeni, Jamie'den çok daha kötü görünmesi. Güzel bir sağ çaprazın var, Andrew."

"Teşekkürler."

Üç erkek kardeş, Joey derme çatma bayrağını hâlâ havada tutarak bara yanaşırken kısılmış gözlerle izlediler. Joey, "Huzur içinde geldim," dedi.

Rory homurdandı. "Parçalar halinde ayrılmaya ne dersin?"

Joey içini çekti. Sadece Jamie ile konuşmam gerekiyor, dedi, kulak uçlarını kırmızıya boyayarak. "Öncelikle özür dilemek istiyorum. Öfkeyle söylediğim şeyler için. Kastetmediğim şeyler ya da belki... Net değildim ama şimdi öyleyim. Sana vurduğum için üzgünüm. Her şey için gerçekten üzgünüm, tamam mı?"

Ayakları üzerinde kıpırdanması Jamie'ye Marcus'u ve göğsünün yumruk gibi birleşip sıkıştığını hatırlattı. "Teşekkürler." Kendini koruma, geri dönmesine neden oldu. "Özrünü takdir ediyorum ama ilerlemeye devam etmeliyim. İşe geri dönmem gerekiyor."

"Beklemek." Joey'nin ifadesi endişeliydi. "Adam hadi. Bunu düzeltmeliyim. Kardeşim... kırıldı. Yerden bile inmeyecek."

Jamie yüksek sesle, "Bunu bana söyleme," dedi, sesi boğuktu. "Bilmek istemiyorum. Artık benim sorunum değil."

"Ghost'u tekrar tekrar izlemeye devam ediyor. Ve koku. Yüce Tanrım, koku. Sahip olduğu her şeyi yakmak zorunda kalacağız."

Jamie boğazına tırmanan acınası sesi kamufle etmek için boğazını temizledi. Marcus Ghost'u tekrar tekrar izliyor ve yerden kalkmayı reddediyor. Bu bilgiyle yaşamak neredeyse imkansızdı. Derisini yüzdü. Ve her şeyden çok, yerde, yanında canlı yaşamak istiyordu. Yan yana mezarlar.

"Bekle, ama..." Jamie, tarih aklına geldiğinde başını iki yana salladı, gerçeklik, şu anki dünyasını oluşturan kasvetli pus içinde sürünerek ilerliyordu. "Pazartesi sabahı Main

Squeeze'i açması gerekiyor. Yarın çok büyük bir stok teslimatı var."

Joey, "Olmasına imkan yok," diye alay etti. "Ona yemek yediremiyorum veya duş bile alamıyorum. Bir meyve suyu dükkanı açmasının hiçbir yolu yok."

"Evet o öyle." Jamie bara bir yumruk indirdi. "Şu lanet dükkânı açıyor. O tarifler üzerinde ne kadar çok çalıştığını biliyor musun? Tüm doğru distribütörleri mi buluyorsunuz? Çöpleri boyamak ve taşımak ve maliyet değerlendirmeleri oluşturmak mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Joey kısaca. "Hiçbirini bilmiyorum. Bunu yapan tek kişi sensin."

Jamie nefes almaya ve vermeye odaklandı ama yerde yatan Marcus'u düşünürken bunu yapmak zordu. "Aslında buraya bunun için geldin, değil mi? Bu dükkanla ilgili."

Joey bunu inkar etmedi. Bak, senden Marcus'la tekrar bir araya gelmeni isteyemeyeceğimi biliyorum. Bu ikinizin arasında. Gözleri biraz yalvarırcasına döndü. "Ama bir şeye ihtiyacı var. Ayağa kalkıp savaşımaya devam etmek için bir sebep. Bana yardım et. Bu şansı kaybetmesine izin vermeyecek kadar onu önemseydiğini biliyorum."

Andrew kendi omzuyla Jamie'nin omzuna vurdu. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Jamie."

"Biliyorum."

Jamie trendeki günü düşündü. O ve Marcus Monster Jam'e giderken. Ters şapkalı Marcus çok uzun bakmamak, çok yakın oturmamak için çok uğraşıyor... ve başarısız oluyor. Her zaman uzak durmakta başarısız olmak.

Yardıma ne gerek var?

"Hmm. Bilirsin, kurmak gibi.

"Ne ayarlamak? Masalar?"

"Ya da belki hepsi?"

"Tanrı aşkına. Kafanı tam olarak ne kadar sert vurdun?"

"Haydi, Jamie Prince. Eğlenceli olacak." Marcus'un dirseği yan tarafına bastırıldı ve oyalandı. "Sadece akıllıların en zekisi bunu başarabilir."

Aman Tanrım, diye sözünü kesti Jamie. "Bunu yapma. Üstünlük kompleksime hitap etmeyin."

Başka seçeneğim yok. Herkes benim bir aptal olduğumu biliyor." Marcus aşağı baktı ve Jamie'nin kalbi yerinden fırlayarak her yere kan fışkırdı. "Yazları çalışmaktan biriktirdiğim param var. Annem de bana biraz bıraktı. Ama benim aklım yok—"

"Sana kim aptal dedi?"

"Bana aptal dedin."

Yutmak imkansızdı. Bunu söylemiş miydi? Neden? Jamie birden kendini suratına yumruk atma dürtüsüne kapıldı. "Eğer varsa, bunu kastetmedim."

Marcus yavaşça sırtıttı. "Yapmadın mı?"

"HAYIR. Aptal değilsin, sadece basit bir bakış açısına sahipsin. Belki de herkes aptaldır."

Jamie, yüz yıl önce yapılmış olması gereken bir anıdan geri döndü. Bir yanı o gün trende Marcus'a çoktan aşık olmuştu. Belki de tamamı. Birbirleri üzerinde yarattıkları baskıdan kurtulmak için pek çok fırsatı olmuştu ve bunu asla başaramamıştı. Utanç verici bir sır olarak saklandıktan ve yüzüne tokat atıldıktan sonra -geçmişi neredeyse kelimesi kelimesine yeniden yaşadıktan sonra- Jamie'nin şimdi uzak durmak için gereğinden fazla iradeye sahip olması gerekirdi. Onun iyiliği için değilse, o zaman Rory'nin iyiliği için.

Ama o gün trendeyken Marcus'un iyimserliğini görebiliyor, hissedebiliyordu. Marcus'un tabelayı çizdiğini, Jamie'nin bir meyve suyu tarifi hakkında karar vermesini beklerken dudağını çiğnediğini görebiliyordu... ve Jamie, Marcus'un bu fırsatı kaçırmasına izin verirse pişman olacağını biliyordu. Sonsuza kadar. Kalbi blenderden bir kez daha dönmeyi kaldırabilir miydi?

Emin değildi. Ama dönen bıçaklara doğru kaymasını engelleyemedi.

"Dükkânın anahtarı bende," dedi boğazındaki pası temizleyerek. "Yerin kurulmasına ve açılış günü için çalıştırılmasına yardım edeceğim, ama...sadece biz olacağız. Gitmeye hazır olduğunda, ben gideceğim ve sen de onu saklandığı yerden nasıl çıkaracağını bulabilirsin."

Joey şimdiden başını sallıyordu, yüzünde bir rahatlama vardı. "Haklısın. Teşekkür ederim."

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" diye sordu Rory, parmak boğumlarını inceleyerek. "Bunun saçmalık olduğunu düşünmediğimden değil."

"Önümüzdeki iki sabah birkaç saat boş vaktimiz var," dedi Andrew, Rory'yi dürterek. "O zaman geliriz. Bu arada neden bu gece izin almıyorsun Jamie? Yapacak bazı işlerin var gibi görünüyor."

Jamie başını salladı, yeniden dükkânda, Marcus'la birlikte yaratılmasına yardım ettiği bir şeyin yakınında olmanın verdiği hain bir bekleyişle daha şimdiden yaşıyordu. "Dağıtıcıları aramak ve teslimatları yeniden planlamak için buradaki ofisi kullanacağım." Joey'e bir bakış attı. "Sizinle Main Squeeze'de buluşuruz."

<https://oceanofpdf.com/>

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mesaj telefonuna düştüğünde, Marcus hangi gün olduğundan bile emin değildi.

Yatağın yan taraflarının altından sızan bir ışık vardı ve uzaktan çöp toplandığını gösteren bir gümbürtü duydu. Sabah mı? Gündüz gece olmadığı ve tersi olmadığı sürece. Kimin umurundaydı?

Alnını tekrar yere eğdi ve telefonu tekrar çaldı.

Başını kaldırmadan uzandı, elini cihazın üstüne koydu ve hareket etmek zorunda kalmasın diye doğrudan yüzünün önündeki bir noktaya kaydıldı.

Joey'den bir mesaj. Resim eki.

Herşey aynı. Bir haftayı aşkın süredir kardeşinden Marcus'u neşelendirmek için saçma sapan memler alıyordu. Ne zaman pes edecekti?

Marcus içini çekti ve metni açtı, çünkü Joey'in yakında gelip faturalarını ödemek için çek yazacağına güvenmek zorunda kalacaktı. Ayrıca tuvalet kağıdı ve temel malzemeleri de bitiyordu ama bu daireden bir daha asla ayrılmayacağı için Joey ona market alışverişi getirmek zorunda kalacaktı. Evren sonunda ona uyum sağlayıp ölmesine izin vermediği sürece. Sarf malzemeleri o zaman önemsiz olurdu.

Hezeyanlı, yetersiz beslenmiş benliğinin ekranda neye - hayır, kime- baktığını anlaması Marcus'un tam bir dakikasını aldı.

Sanki şok kürekleriyle tokat yemiş gibi, Marcus'un tüm vücudu sarsıldı ve kafasını karyolanın metal çıtalarına vurdu. Bunu hissettiğinden değil. Sevinç ve ıstıraptan başka bir şey hissettiğinden değil çünkü Jamie telefonundaydı. Joey, Jamie'nin resmini nereden bulmuştu?

Marcus az önce bir maraton koşmuş gibi nefes almaya başladı, beyni ayrıntıları arıyor ve onları bir sünger gibi içine çekiyordu. Resimde Jamie kameraya bakmıyordu. Hayır, telefonundaydı ve bir eli kalçasında volta atıyordu.

Kahretsin. Kahretsin, Jamie çok seksiydi. O adam gerçekten onun erkek arkadaşı mıydı?

Görünüşe göre Marcus'un aleti, yarı ölü olmasına rağmen hâlâ çalışıyordu, çünkü resmi incelerken penisi basınçla dolmuştu. Dili Jamie'nin kürek kemiklerinin, boynunun ve ağzının tadına hasret kaldı. Tanrı. Kot pantolonu. O lanet kot pantolon, kıcını Pazar yemeği gibi gösteriyordu ve etrafını saran tüm bu güneş ışığında, koyu renk saçlarında bir hale oluşmuştu...

"Bir dakika," diye mırıldandı Marcus, doğrulmaya çalışarak ve kafasını tekrar karyolaya çarparak. "Main Squeeze'de mi? Evet... bu bizim dükkanımız."

Marcus bir elinde telefonla yatağın altından sürünerek çıktı. Ayağa kalktı ve hemen bir duvara çarptı, yıldızlar gözlerinin önünde kırıştı, baş dönmesi, tutuşunu gevşetmeyi reddediyordu. Midesinden o kadar yüksek sesle kükredi ki, Marcus dairesinde hayalet kaplan olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Ve aman Tanrım, bir tane vardı.

Hayalet kaplan. Saat on iki.

Halüsinasyon görüyorsun.

Marcus tekrar elindeki telefona baktı ve Jamie'yi görünce bir okul çocuğu gibi içini çekti. Joey ile dükkanda mıydı? Hayır. Hayır, bu imkansızdı.

Belki öyleydi ama öğrenmesi gerekiyordu. Oraya gitmek zorundaydı.

Bu da kendini toparlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Jamie. Jamie'yi görebilir.

Marcus güçlükle yutkunarak hayalet kaplanın yanından geçti ve bir gözünü canavardan ayırmadan yavaşça mutfağa girdi. Dolaptan bir kutu mısır gevreği aldı ve birkaç avuç dolusu kürekle boğazından aşağı, musluktan akan suyla kovaladı. Ve Tanrıya şükür, hayalet kaplan dört numara civarında solmaya başladı.

Mısır gevreği kutusunu düşürdü ve ön kapıya doğru koşmaya başladı, sadece bir nefes aldı, topuklarının üzerinde döndü ve banyoya geri koştu.

Jamie'nin hâlâ Marcus'u sevdiği için Main Squeeze'de olmasını ummak çok fazlaydı. Umut etmek için çok fazla. Ama birden olağanüstü bir şeyin olma olasılığı yüzde bir oldu ve bu, Marcus'un on dakika önce sahip olduğundan çok daha fazlaydı. Çalışacak yüzde biri olsaydı, çok çalışırdı. Yazın başında Marcus, Jamie Prince ile yüzde sıfır şansı olduğunu düşündü ve bakın ne oldu. Kısa bir süreliğine de olsa onu kazanmıştı.

Mucizelerin gerçekleştiğinin kanıtıydı.

Marcus duştan hızla çıktı ve giysilerini giydi, kapıdan çıkarken parmaklarıyla ıslak saçlarını taradı. Ana Sıkışma yönüne dönmek yerine sokağın ortasında durdu, göğsü inip kalkıyordu... ve babasının binasına doğru yürüdü. Nabızı kulaklarında güm güm atıyordu ama bu sefer korkusuna minnettardı. Olasılıklar anlamına geliyordu. Demek ki doğru olanı yapıyordu. Sadece bir şey.

Kendine sahip çıkıyordu.

Anahtarları olmasına rağmen, Marcus babasının zilini çaldı ve içeri girdikten sonra merdivenleri çıktı. Babası, Marcus onun yanından geçerek daireye girdiğinde kaşlarını daha da yukarı kaldırarak, kapıda durdu.

Joey sana söyledi mi?

Başını salladı, gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı. "Bana ne hakkında söyle?"

"Bu kesinlikle bir hayır." Marcus'un ağzı kurudu. "Baba sana önemli bir şey söylemem gerekiyor ve senin bir şey söylemeni istemiyorum. Sadece dinle ve düşün ve sonra gelip beni bul. Bunu yapabilir misin? Yanlış bir şey söyleyebilirsin ve bunu aramızda istemiyorum."

Marcus'un babası yemek masasına gitti ve bir sandalyeye oturdu.

Tanrım, Jamie'nin yanında olması için neler vermezdi. Ona seni gördüğümü söyleyen o sürekli göz temasını verirdi.

"Aşık oldum baba. Jamie adında bir adamla." Yıllardır göğsüne bağlı olan tokalar birer birer gevşedi. "Kızlarla birlikte olmak bana hiçbir zaman doğru gelmedi. Asla, bir kez değil. Ama bilmiyordum - Jamie ile tanışana kadar eşcinsel olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve sonra pek çok şey anlam kazanmaya başladı. Onu sadece böyle istemiştim. Bütün benliğimle. Başka hiç kimse. Erkek ya da kadın olması kalbimin umurunda değil, o sadece Jamie." Marcus kendini toplamak için durdu. "O ve benim için çok

geç olabilir... ama dürüst olmak için asla geç değildir. Ben buyum. Ben senin aynı oğlunum. Sadece beklemediğin birini seviyorum.

"Sana ve Joey'e daha önce söylemeliydim ama sanırım kimse adamların birbirlerine ne kadar baskı uyguladığının farkında değil. Hiç bitmeyecek gibi. Sevişmek, telefon numaralarını puanlamak, bir arkadaşı var mı? Hiç durmuyor. Ve bir şey biliyor musun? Kadınların biz pisliklerle yatacak kadar çaresiz olduğunu düşünmüyorum. Böbürlenmelerin çoğu sadece saçmalık ve kibirden ibaret ve... Sonunda bunu şimdi anlıyorum. Hiçbir şeyden korkmadım. Kabul edilmek mi? Belki onları kabul etmiyorum. Ben sadece Jamie'yi istiyorum. Artık kimin bildiği umurumda değil." Boğazındaki düğümü yuttu. "Umarım beni hâlâ sevebilirsin, baba. Ya yapamazsan? Sert bok.

Marcus ve babası yemek odasının karşısından uzun dakikalarca birbirlerine baktılar, dışarıdan geçen yaya trafiğinin sesinden başka bir ses yoktu. Uzun süren sessizlik Marcus'un boğazının düğümlenmesine ve kurumasına neden oldu ama hayal kırıklığına uğramayı reddetti. Ne babasında ne de kendisinde. Başına gelen en iyi şeye bir trajedi muamelesi yapmazdı.

Babasının konuşmalarını düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu varsayan Marcus, topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru ilerledi ve kapıyı çekerek açtı...

"Oğlum, bekle."

*

Jamie inanamayarak Main Squeeze'in penceresinden dışarı baktı.

Dün gece geç saatlerde o ve Joey biraz ilgi çekeceğini düşünerek dışarıya bir Büyük Açılış tabelası asmışlardı. Hafifçe söylemek gerekirse, vardı. Sırada en az elli kişi vardı. Bak ne yaptın, dedi sessizce Marcus'a, sırtını dikleştiren gururla. Bunu yaptın.

"Gitmeye hazır mıyız, ahbap?" dedi Joey, yanına gelip ellerini ovuşturarak. "Nihayet bu tarifleri kaydettim, hadi biraz meyve suyu yapalım, ha?"

Anlaşma bu değildi. Jamie pencereden uzaklaştı. "Sana yeri hazırlayacağımı söyledim, sonra tek başınasın."

"Marcus yolda. Sadece ilk birkaç dakika bana yardım et, diye kandırdı Joey, Jamie'ye Marcus'u hatırlatarak bir kez daha kalbini zıpkınlayarak. "İlk günden açılışa geç kalmak ve burayı kötü Yelp incelemeleriyle batırmak istemezsiniz, değil mi? Hadi." Jamie'nin kaburgalarının yakınına birkaç gölge yumruk attı. "Takım ruhu anlayışınız nerede?"

"Son iki saattir bir sandığın üzerinde uyuyorsun."

"Ahhh. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

Jamie homurdandı. Dıştan, bir arada tutuyordu. Umut etti. İçeride, Marcus'un kapıdan içeri girdiğini düşünerek paniğe kapılmıştı. Nasıl tekrar çekip gidecekti? Bilmiyordu ama bir yolunu bulması gerekiyordu. Ancak şimdilik sıkışıp kalmıştı. On birinci saatte tüm operasyonu alt üst etmek için iki gündür gece gündüz çalışmamıştı. "Tamam, aç kapıları.

Sen kasayı al, ben meyve suyunu sıkarım. Sana yirmi dakika veriyorum.”

Joey ılık attı ve elinde anahtarlarla Jamie'nin etrafından dolandı. Jamie eldivenlerini giyip meyve sıkacaklarını ateşleyerek tezgahın arkasına gitti. Sonraki kısa bir süre için her şey bulanıktı. Bir saniye, dükkan halojen lambaların vızıltısı dışında sessizliğe büründü. Sonraki, CrossFit kardeşleriyle doluydu ve duvar aynasını asmak konusunda haklıydı. Ateşe dönen güveler gibi etrafında kümelenmişlerdi. Çok fazla top kırma, itme ve hakaret de vardı. Eğer bunlar Marcus'un her gün spor salonunda olduğu adamlarsa, muhtemelen ailesinin dolapta kalması için yaptığı baskıdan çok daha fazlasını hissetmişti, değil mi?

Şimdi bunu düşünme. Şimdi önemli değil. Joey emirleri seslendi ve Jamie'nin elleri hareket ederek meyve kaplarını çıkardı ve uygun miktarı meyve sıkacaklarına boşalttı, yiyecek iticiyi oluğa daldırdı ve havuçları, elmaları ve zencefili toz haline getirdi. Tam Joey'nin sicilden çıkıp yedek siparişleri temizlemesine yardım etmesi gerektiğinden oldukça eminken, Rory ve Andrew kalabalığın arasından geçerek ön kapıdan içeri girdiler. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden Jamie'yi izlediler, sonra kendi meyve sıkacaklarını ateşlediler ve üçü de sürekli olarak yemek tarifi listesine bakmak için eğildiler.

Jamie kardeşlerini hiçbir zaman o anda sevdiği kadar sevmemişti. Suratını mahveden Joey'e neden yardım ettiğini anlamıyorlardı. İçine düştüğü bu korkunç depresyondan kıcını kurtarmaya çalışmışlardı ama yine de onun için ortaya çıkmışlardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı boğazındaki yumrunun etrafından dolanarak.

Andrew ve Rory ona aynı kapalı bakışları attılar.

Jamie başını iki yana salladı ve dükkandan bir tezahürat yükseldiğini duyduğunda, bir başka akşamdan kalma tedavisi siparişi için yeni bir plastik bardak almak üzere tezgahın altına uzandı. Onaylamak için başını kaldırmadan, Marcus'un Main Squeeze'e girdiğini ve midesinin yere düştüğünü anladı. Onun gözünde sıırılsıklam olmak istiyordu ama bunu yapmasına izin veremezdi yoksa ilerlemek için kaydettiği ilerlemenin zerresini de ortadan kaldırıracaktı.

Kimi kandırıyorsun yalancı? Bir zerre bile yapmadın.

"Gitme zamanı," dedi kot pantolonunun paçalarındaki meyve kalıntılarını silerek Rory ve Andrew'a. Rahat görünmek için elinden gelenin en iyisini yapan Jamie, Marcus'un kaldığı yerden devam edebilmesi için tüm siparişlerin sıralandığından emin oldu. Ama tezgâhın arkasındaki yerinden ayrılmak üzere döndüğünde Jamie aniden durdu ve kalbi ağzına geldi.

Marcus çıkışı kapattı ve Tanrı aşkına, bok gibi görünüyordu.

Koyu sakal bırakmış ve kilo vermişti.

Saçları taranmamıştı.

Gözleri koyu halkalarla çevriliydi.

Jamie'nin gördüğü en güzel insandı.

Arkasında Jamie'nin Marcus'un babası olduğunu gördüğü anda anladığı bir adam duruyordu. Çenesinin sert çizgisinde, göğsüyle gösterdiği yolda oradaydı. Adam muhtemelen Jamie'nin kim olduğunu merak ediyordu ve Jamie'nin, Marcus'un aile üyelerinden biriyle başka bir düşmanca tanışma yaşamasının hiçbir yolu yoktu. Sorular sorulmadan önce oradan gitmesi gerekiyordu ama gerçek duyguları yüzüne yansımadan Marcus'a bu kadar yaklaşabileceğinden emin değildi.

"Jamie," Marcus gürültüyü bastırdı, gözleri bir an için kapandı. "Bebeğim, yüzün."

Babasının yanında ona "bebeğim" mi demişti? Aman Tanrım, ne dediğini anlayamayacak kadar bitkin veya çılgın mıydı? Yapmak? Jamie huysuzca, "Sorun değil," dedi, sipariş satırını işaret ederek. "Soldan başlayın ve..."

Marcus ona doğru geldiğinde sözünü kesti. Daha yakın. Daha yakın. Ta ki göğüsleri arasında bir santim kalana kadar. Dükkandaki tüm gürültü neredeyse sıfıra inmişti ve Jamie herkesin izlediğini hissedebiliyordu. Herkes. Babama senden bahsettim, dedi Marcus, gözleri Jamie'nin yüzünde ve saçında gezinirken. Keşke bunu haftalar önce yapsaydım, Jamie. Ona bizden bahsetti. Biz. Sadece sen değil." Titrek bir nefes verdi. "Biz olmasak bile, her zaman bir sen olacaksın. aşık olduğum adam. Sonsuza kadar seveceğim adam."

Jamie'nin ciğerleri tutuldu, eli tezgâhı tutmak için fırladı. Dikkatini Marcus'tan ayırmak zordu ama odanın etrafına, camın diğer tarafından kendisine bakan şaşkın yüzlere bir göz attı. Kardeşleri Joey'de, Marcus'un babası. Marcus'a karşı

koruma duygusu, yükselen mutlulukla çatışarak, kabul edilmek için mücadele ederek, içinde bir dalga gibi kabardı. Hayır, yine de. Hayır... tüm bunlar için çok geçti. Değil mi?

"Bırak izlesinler, Jamie. Dinlesinler. Herkesin seni sevdiğimi bilmesini istiyorum. Bu duygu, onaylansa da onaylanmasa da var. Ya da onaylanmadı. Bu gerçek, iyi ve benim en önemli yanımdır," dedi Marcus, boğazı kasılarak. "Belki burada küçük bir şansım olduğunu düşündüm, o yüzden değerlendiriyorum. Kollarının benim kırdığım parçaları kaldıramayacak kadar yorgun olduğunu mu söyledin? Bu iyi. Çünkü bok gibiyim Jamie. Sen hazır olana kadar bizi ben taşıyacağım."

Jamie daha durduramadan içten bir kahkaha attı. Lanet Dazel.

Marcus'un nefesi hızla boşaldı, bir el göğsünü ovmak için yukarı çıktı. Ah, bebeğim. Seni bir daha gülerken göreceğimi sanmıyordum. Yakından değil." Hızla dudaklarını ıslattı. "Bana kaybettiğin inancını geri ver. Lütfen. Bunu bir daha hafife almayacağım."

Jamie evet demenin eşiğindeydi, tabii ki sana bir şans daha vereceğim. Marcus'tan sonsuza kadar uzak durmaya kararlı olmasına rağmen evet demişti. Sevdiğin adam gelip senin için herkesin önünde kendini tehlikeye attığında? Başını kışının üstünde tutmuyorsun. Çıkarırsın ve sunduğu cankurtaran halatına sıkıca tutunursun. Ve Marcus... hayattı. Ne kadar zıt olsalar da Jamie'nin hayatı olmuştu. Onlara karşı olan ihtimallere rağmen. Karşısında duran adama o

kadar aşıktı ki. Kalbini ve Jamie'nin kendisine söz verdiği hayatı sunan adam. Hiçbir şekilde kabul etmezdi.

Ancak o bir şey diyemeden Marcus tek dizinin üstüne çöktü.

Ve bir yüzük kutusu çıkardı.

Mağazadaki herkesin tepkisi vardı. Rory ve Andrew, sanki o kelimeyi söylerse korumalar gibi onu oradan uzaklaştırmaya hazırlarmış gibi, onun yanından geçtiler. Joey - ve görünüşe göre dükkandaki her CrossFit kankası - ya ıslık çaldı ya da çenelerini düşürdü. Marcus'un babasının dudakları kıvrıldı.

Jamie'nin gözleri, göğsünün ortası gibi yanıyordu. Aman Tanrım. Bu oluyor muydu?

"Babamın ne söyleyeceğinden emin değildim ama bana büyükbabamın yüzüğünü teklif etmesini beklemiyordum. sana vermek için Ve o bunu söyler söylemez Jamie, bu kahrolası dünyada kocan olmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını biliyordum. Sanırım uzun zamandır bir isim vermeden pratik yapıyorum, anlıyor musun? Ama şimdi dünyanın önünde pratik yapmak istiyorum." Kutuyu açtı ve sadece bir dokunuşu kararmış olan sade bir altın bant ortaya çıkardı, ancak Jamie'nin bu mükemmel kusurlara karşı fiziksel bir tepkisi vardı. Her santimine bir sıcaklık yayıldı, kalbi kapıya yumruk gibi çarpıyordu. "Bana bir şans daha verme," diye hırladı Marcus. "Başka birine senin her şeyin olması için verdiğin ilk, son ve tek şansı bana ver. Eğer yaparsan, sadece daha iyisini yapmayacağım, senin için en

iyisini yapacağım. Mısın? Benimle evlenir misin, Jamie Prince?”

"Evet, Marcus." Jamie kolunu gözlerinin üzerinden geçirdi, sesini sabit tutamadı. "Ben de seni seviyorum ve seninle evleneceğim. Yarın istersen. Delice de olsa umurumda değil, artık sensiz ben değilim. O yüzden lütfen şimdi ayağa kalkar mısın? Bir haftadan fazla oldu—”

Marcus ayağa kalkmadı, hamle yaptı, Jamie'yi ayı gibi kucakladı ve bir adım geriletti. Dudakları buluştu ve kenetlendi, etraflarından yuhalamalar ve alkışlar yükselirken Marcus'un parmakları Jamie'nin saçlarının arasına girerek başının arkasını kavradı. Evet, Jamie ve Marcus hayatlarının öpücüğünde kendilerini kaybederken birkaç kişi ayrıldı. Ama çok daha fazla insan kaldı. En önemli olanlar kaldı. Ve Jamie ve Marcus'un o gün kazandıkları her şeye dayanabilirdi. Özellikle zaman testi.

<https://oceanofpdf.com/>

SON SÖZ

Bir kaç gün sonra...

Castle Gate'de bilgi yarışması gecesi idi.

Jamie barın arkasında çalışıyordu ama Andrew onu birkaç saatliğine rahatlatmak için gelmişti. Böylece müstakbel kayınpederiyle akşam yemeği yiyebilirdi.

Bunu söylemek bile kafasına tuhaf geliyordu.

Ama kalabalık barın üzerinden bakmak ve Marcus'u ona aşk hastası bir aptal gibi bakarken yakalamak, durumu çok daha az tuhaf hale getirdi. Aslında inanılmaz derecede fantastik yaptı. Lanet olsun, o adamla evleniyordu. Ayrı kaldıkları hafta boyunca daha nesnel olmasına izin verseydi, Marcus'suz olmanın mümkün olmadığı sonucuna varabilirdi. İnanması zordu ama bir zamanlar gözlerini devirdiği ve ciddiye almayı reddettiği adama derin, kalıcı bir aşkla aşık olmuştu. Adam derisinin altına girmişti. Ve tam da Jamie'nin onun olmasına ihtiyacı olduğu yer burasıydı. Sonsuza kadar.

Jamie, Marcus'a göz kırptı ve müşterilere hizmet vermeye geri döndü. Birkaç dakika sonra kurtardığı masada Marcus'a katılabilirdi. Heyecana çok yakın bir şey bağırsaklarını çekiştirdi. Marcus'un evlenme teklif ettiği sabahdan beri Jamie, Marcus'un evinde kalıyordu. Joey ve babası birkaç kez bira içmek için uğramışlardı ama çoğu zaman Jamie işe gidiyordu, bu yüzden birbirlerini tanımaya zamanları olmamıştı. Ancak Joey ve Bay O'Shaughnessy, Jamie'ye daha sıcak davranamazlardı. Joey, zaman zaman ona garip bir şekilde, sırtını tokatlayarak kucakladı bile ki bu, Jamie'nin gözünün hala iyileşmeye ihtiyacı olduğu düşünülürse bu çok komikti.

Rüya mı görüyordu? Jamie bazen merak ederdi. Birkaç hafta önce, beklenmedik, gizli arkadaşından uzak durmaya çalışıyordu. Şimdi nişanlıydılar. Ve aileleri sadece kabul etmekle kalmıyor, cehennem gibi destek veriyorlardı, Andrew ve Rory dahil. Marcus evlenme teklif ettikten ve sırayla Marcus'un elini sıktıktan sonra Jamie'nin yüzüne bir kez baktıktan sonra meyve suyu yapmaya geri döndüler.

Onlara Yelp'te beş yıldız ve doyumsuz bir müşteri tabanı kazandıran meyve suyu.

Evet, Main Squeeze'de işler patlıyordu.

Jamie, Marcus'la o kadar gurur duyuyordu ki, dikişleri patlıyordu.

O kadar aşıktı ki doğru dürüst göremiyordu.

Hayat... inanılmazdı.

Kendine hakim olamayan Jamie nişanlısına bir kez daha baktı ama Marcus artık yalnız değildi. Babası ve Joey ona yeni katılmışlardı, ikisi de Jamie'yi selamlamak için el kaldırdı. Memnuniyeti yün bir battaniye gibi omuzlarına çökerek karşılık verdi.

Andrew onu yandan dürttü. "Gitmek."

Jamie meşgul çubuğunu inceledi. "Emin misin?"

"Evet, Rory birazdan sana biraz nefes vermek için uğrayacak. O gelene kadar idare edebilirim."

"Teşekkürler."

Andrew, Jamie'nin sırtına bir şaplak attı. "Senin adına sevindim dostum."

Jamie'nin boğazı cevap veremeyecek kadar gergindi. Başını salladı ve gitmek için arkasını döndü ama kalabalık barın içinden geçen tanıdık bir yüz görünce hemen durdu. Birkaç hafta önce tahta kaldırımında onları izleyen aynı polisti. Andrew'un evlerinin dışında gördüğü aynı polis. Jamie ve

Andrew, adamın barın etrafında dönmesini, bu sırada gözleri kardeşlerin üzerinde, onları selamlayıp geldiği yoldan ayrılmasını izlediler.

"Her ne ise, Andrew, biz hallederiz. Tamam aşkım?" Jamie dedi. "Birlikte."

Ağabeyi kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdı ve bir bira bardağı çekmeye koyuldu. Gülümsemesi sıcaktı ama gözleri uzaktı. Git keyfine bak, Jamie. Hakediyorsun."

Jamie ne söylediğini kastetmişti. Önlerine ne gelirse halledeceklerdi.

Kardeşler olarak.

Ama polis kapıdan çıkıp gittiye, bu gece önlerine hiçbir şey çıkmıyordu.

Jamie ertelemeye sarıldı ve yarın sorun üzerinde çalışacağına sessizce yemin ederek masada Marcus, Bay O'Shaughnessy ve Joey'e katılmaya gitti. Ancak bu gece, Jamie gözlerinde kalbiyle yaklaşırken ayağa fırlayan adamla ilgiliydi.

*

Ben, Marcus O'Shaughnessy, Jamie lanet olası Prince ile evleniyorum.

Hayat tatlıydı.

Tatlıdan daha iyi. Son birkaç gündür, gittiği her yerde rastgele yabancılara sarılmaktan kendini alıkoymak zorunda kalmıştı. Yatağının altına yerleştiğinde, hayatın bir daha asla

yaşanmaya değmeyeceğini düşünmüştü ve şimdi, Jamie'yle geçireceği her dakikayı ondan koparabilmek için mümkün olduğu kadar uzun yaşamaya kararlıydı.

Yemin ederim, Marcus masaları devirmemeye konsantre olmak zorundaydı, çok canlı, mutlu ve canlanmıştı. Hayatlarının geri kalanında Jamie'nin yanında uyanacaklarını bilsek hangi adam hayatta olmazdı ki?

Marcus kaşlarını çattı.

Hayatta kimse yok, o kim. O hariç.

Masa ve sandalyelerden oluşan labirentte yolunu bulurken Jamie, Marcus'a gizli bir yarım gülümseme bahşetti ve Marcus'un kıskançlığı mum gibi eriyip gitti. Jamie'nin başka birini bulması gibi şeyler hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Ya da Jamie için yeterince iyi olmamak. Nişanlısı onu dünyadaki her şeyden çok seviyordu - bunu Marcus'a aynen o sözlerle söylemişti. O sırada da her şey karışmıştı. Dağınık ve çıplak ve Marcus'un saçıyla oynuyor...

Marcus'un aleti şişmeye başladı ve johnsonunun etrafındaki metal kafes ereksiyonunun fazla büyümesini engellediğinden boğuk bir ses çıkardı. Ah. Ey İsa Mesih. Bu aynı anda korkunç, acı verici ve şaşırtıcı hissettirdi. Şehvet karnından dalgalandı ve kafasındaki kan güneye doğru aktı. Hayır hayır. Oraya gitme. Handa yer yok.

Jamie, Marcus'a yaklaşırken tek kaşını kaldırdı, adımları çok hafif yavaşladı. "Her şey yolunda?"

"Evet," diye başardı Marcus, omurgasından aşağı bir ter damlası akarken. "Hepsi iyi."

Günün her anını azgın geiremezsiniz. Bu önemli bir gece.

Sikini kontrol et.

Jamie ve Marcus oturdukları anda, bir kız odanın önündeki mikrofona tıkladı. "Sınavı çözüp biraz para kazanmaya kim hazır?"

Marcus gözünün ucuyla Jamie'yi izledi. Bu, nişanlısının katılmak istemiyormuş gibi davranacağı, ancak nihayetinde zekasını göstermekten kendini alıkoyamayacağı zamandır. Bu yüzden Marcus babasını ve Joey'i özellikle bu gece, tam bu saatte onlarla buluşmaya davet etmişti. Jamie o kadar zekiydi ki Marcus'a dava aç, adamını hava atmak istedi.

Marcus boş cevap kağdını bir kalemle birlikte masaya kaydıldı.

"Ah." Jamie biraz daha dik oturarak gözlüğünü düzeltti. "Test mi yapıyoruz?"

"Evet neden olmasın?" Marcus kendini beğenmiş bir orospu çocuğuna benzediğinin gayet iyi farkında olarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Burada olduğumuza göre olabilir."

Joey, Budweiser'ını dudaklarına götürerek, "Sadece bira için buradayım," dedi.

"Ben trivia'yı severim," dedi Marcus'un babası öne doğru eğilerek. "Beni de sayın."

Jamie gülümsedi ve başını hafifçe eğdi. "Serin."

"Tamam, kalemler hazır! Bir film ve televizyon turuyla başlıyoruz," diye duyurdu bilgi yarışması yöneticisi. "Birinci soru. Bir Daha Asla Asla Deme hangi aktör için son James Bond görünümüydü?"

Jamie zaten yanıtı not ediyordu. Sean Connery.

Marcus'un babası ona etkilenmiş bir şekilde başını salladı ve Marcus'un göğsü bir cankurtaran salı gibi şişti.

Marcus'un babası, koltuğunda kıpırdanarak Jamie'ye, "Evde tüm Bond koleksiyonu var," dedi. "Bir ara gelip izlemelisin."

Evet, dedi Jamie, gülümsemesini bastırmak için hiç şansı yoktu. "Bunu isterim."

"Ben de gelebilir miyim?" Marcus alay etti.

Babasının dudakları kıvrıldı. "Şu meyve suyundan biraz getirirsen tabii."

"Hangisi?"

"Seks Makinesi, tabii ki."

Marcus elini yüzünün aşağısına indirdi ama ağzından bir kahkaha kaçtı. "Sorduğum için özür dilerim."

"İkinci soru!" Quizmaster'ı aradım. "Knight Rider dizisinde Knight'a KITT adındaki arabası yardım etti ama KITT nasıl bir arabaydı?"

Jamie ve Marcus'un babası, birbirlerine beşlik çakmadan önce aynı anda, "Trans Am," diye fısıldadılar. Marcus'un kalbi tekledi. Filmlerin sonunda çalan türden mutlu, ortam müziği kulaklarını doldurdu ve kesinlikle Jamie'ye aylıklık ediyordu ama elinde değildi. Joey başını sallayıp ona gülse de yardım etmek istemedi.

"Üçüncü soru! Doksanların klasik filmi Ghost'ta Oda Mae Brown karakterini hangi aktris canlandırıyor?"

Marcus neredeyse birasını tükürüyordu. "Mümkün değil." Jamie ve o şaşkın bir bakış attılar. "Bebğim, sana söylüyorum, bu bir işaret."

Jamie başını eğdi. "Nasıl bir işaret?"

"Bir an önce evlenmeliyiz. Muhtemelen yarın, diye düşünüyorum."

Jamie'nin imza niteliğindeki göz devirmesini bekliyordu ama bunun yerine nişanlısı bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Önümüzdeki hafta nasıl?"

Marcus'un nefesi kesildi. Jamie'nin sandalyesinin ayağını tuttu ve sonuna kadar çekti, alınları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Ciddi misin?"

"Evet." Jamie derin bir nefes aldı. "Okul yılı başladığında, programım sıkı olacak ve muhtemelen gelecek yazıya ertelememiz gerekecek, bu yüzden-"

"Parmağındaki yüzüğümle işine geri dönmeni istiyorum. Herkesin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Jamie'nin gözleri son zamanlarda giderek daha fazla yaptıkları o erime hareketini yaptı ve bu, Marcus'un göğsünde uyuşma hissine neden oldu. "Onuda istiyorum."

"Seni okuldan alıp Tayland'daki en sevdiğin yere götürmek istiyorum."

"Tamamlamak."

"O zaman seni eve götürmek istiyorum ve..."

"Marcus."

Ama çok geçti. Cennetten gelen üçlüyü düşünmek - Jamie'ye kocası demek, Jamie'yle çıkmaya gitmek, paylaştıkları yatakta sevişebilmek için erkeğini eve getirmek- Marcus'un aletinin dayanılmaz bir baskıyla dolmasına neden olmuştu. Gırtlğından bir inilti yuttu ve ereksiyonunun geçmesini diledi ama Jamie'yi başını geriye atmış, Marcus onu emerken inlerken hayal etmeye devam etti. Ve ah. Ah. Horoz kafesinin metal kenarları sertleşen etini ısırđı ve hayatı gözlerinin önünden geçti.

"Jamie," diye hırıldadı, hapisteki hurdasını işaret ederek. "Bu şeyi çıkarmalıyım."

"Neyi çıkarayım?"

Horoz kafesi, diye fısıldadı. "Bunu dün aldım. Eğlenceli bir sürpriz olacağını düşündüm. Sen duştayken onu açan

anahtarı anahtarlığına taktım." Alt dudağını ısırđı ve kan tadı aldı. "Bana saldırmalısn bebeğim. Ölüyorum."

"Aman Tanrım." Jamie dudaklarını birbirine bastırdı. "Seninle hayat sıkıcı olmayacak."

"Sikim düşmedikçe olmaz."

"Orada her şey yolunda mı?" Marcus'un babası aradı.

"Orada düğün mekanları mı seçiyorsunuz?" Joey araya girdi ve garsona el salladı. "Sınavı kaçıyorsun."

Ailesinin tükürme mesafesinde olması ereksiyonunu kaybetmesi için yeterli olmalıydı ama Jamie çok güzel kokuyordu ve eli şu anda Marcus'un kalçasındaydı ve bu umutsuz bir durumdu. "Bana yardım et."

"Tamam, sıkı dur."

"Kötü kelime seçimi, bebeğim."

Jamie elini saçlarından geçirdi ve Marcus'un babasıyla Joey'e seslenmek için döndü. "Arkada kasamı saymam gerektiğini hatırladım. Her şeyi unuttum. Marcus daha çabuk dönebilmemiz için bana yardım edecek.

"Matematik," dedi Marcus boğuk bir sesle. "Matematik falan yapmaya yardım edecek."

"Doğru," dedi Joey sırtarak. "Acele etmeyin."

Marcus'un babası parmaklarını çıtlatarak cevap kağıdını ve kalemi önüne kaydıldı. "Merak etmeyin beyler. Bunu anladım."

Jamie bir an özlemle gazeteye baktı, sonra Marcus'un elinden tuttu ve Marcus topallamamaya çalışırken onu işlek barın içinden çekti. Yanından geçtikleri müşterilerin bir kısmı Jamie ile onu el ele tutuşurken görünce iki kez devrıldı, ama bu sadece Marcus'un aletini daha da zorlaştırdı. Haklısın, o benim.

Ah, dedi Marcus, horozu kafesinin duvarlarına karşı özgürlük için savaşıırken. Ya ölürsem Jamie? Ya seninle evlenecek kadar uzun yaşamazsam? Devam etmek için ne kadar beklersiniz?"

Bu kadar çılgınca konuşma yeter, dedi Jamie, Marcus'u arka ofise götürüp kapıyı kilitlerken. "Seni asla unutamam. Asla devam etmezdim. Şimdi pantolonunu indir."

Marcus sırtını kapıya dayadı ve inledi, kemerini çözerken elleri titriyordu. "Beni bilerek zorlaştırıyorsun."

"Bunu aştık. Her şey seni daha da zorlaştırıyor."

"Yaptığın herşey."

Dudakları seğiren Jamie, Marcus'un ellerini çekti ve kemerini çözme ve kot pantolonunun fermuarını indirme işini bitirdi. Jamie, Marcus'un boxer külotunu aşağı çektiğinde hızla geri çekildi ve olay mahallini inceledi. "Ah... vay, bebeğim. Bir yüksüğün içine sığmaya çalışan bir domuz sucuğu gibi görünüyor."

Marcus'tan bir kahkaha koptu ama bu da canını yaktı, bu yüzden inleyerek sözünü kesti. Jamie, lütfen. Lütfen. Yüzüğünüzdeki küçük altın anahtar."

Jamie'nin gözleri onunkine dikildi ve Marcus oradaki heyecanı gördü. "Bıraktığımızda ne olacak?"

Marcus kelimeleri oluşturmıyordu. Zaten çok sertti, kendi kan dolaşımını kesme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Şimdi Jamie de tahrik oldu? Marcus'un dişleri kendini gösterdi ve titremeye başladı, parmakları horoz kafesinin tabanındaki minik kilit konumunda etkisiz bir şekilde yırtıldı. "Bilmiyorum," diye homurdandı. "Sanki biter bitmez geleceğim gibi geliyor."

Jamie'nin parmak uçları, Marcus'un aletinin yan tarafındaki açıkta kalan et parçasına dokundu, penisi acıyla sarsıldı, gözleri geriye doğru yuvarlandı. "Bu fikre güldüğümü biliyorum ama..." Jamie uzanıp sineğinin arkasında büyüyen çıkıntıyı sıktı. Ama onu seviyorum. Tanrım, muhtemelen onu çok fazla seviyorum."

"Ah kahretsin kahretsin. Üzgünüm Jamie."

Marcus duvardan itti ve Jamie'yi odaya geri itti, nişanlısını döndürüp yüz üstü masanın üzerine fırlattı. Jamie'nin cebine uzandı ve anahtarlarını çıkardı, doğru olanı ararken nefes almakta güçlük çekiyordu. Altın anahtar görüş alanına girer girmez, Marcus aceleyle onu kilide soktu ve çevirdi, metal gevşeyip aletinden yere düştüğünde işkence görmüş bir hayvan gibi inledi. Clank.

Ama ıstırap bununla da bitmedi. Marcus'un vücudu rahatlamak için o kadar yüksek sesle haykırdı ki, yalnızca onun taleplerine itaat edebildi. Şimdi şimdi şimdi. Jamie'nin pantolonunu ve külotunu ayak bileklerine kadar yırtıp

yıllardır fantezilerini meşgul eden sıkı, çıplak kışını ortaya çıkarmadan önce cebinden küçük bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı ve masanın köşesine koydu. Elleri Jamie'nin yanaklarının çıkıntılarına tırmandı ve onları kabaca şekillendirdi. "Bana ait."

Senin. Bu doğru, diye nefes verdi Jamie elleriyle masanın kenarlarını kavrayarak. "Şimdi beni benim olanla doldur."

Dudaklarını yalayan Marcus, Jamie'nin kışındaki yarığa madeni yağ damlattı ve içeri girmek için parmaklarını kullandı. Ancak ikisi de uzun süre bekleyemedi ve birkaç dakika içinde Marcus, uzun bir hırıltıyla aletini Jamie'nin derinliklerine bastırıyordu. "Aman Tanrım." Jamie'nin üstüne düştü ve lanet olası bir hayvan gibi ona çarptı, masanın ayakları yere sürtündü. Saniyeler içinde omurgasının tabanı kasıldı, kasıldı ve zihninin yavaşlama emrine itaat edemedi. "Cem acıyor. Tutamıyorum."

Jamie'nin parmak boğumları masayı tutmaktan bembeyaz olmuştu. "Evet yapabilirsin."

Etin şapırdatma sesi hızlandı, yükseldi. "HAYIR. Hayır. Yapamam."

"Bekleyeceksin." Jamie, Marcus'un itişinin gücüyle homurdandı. "Yoksa seni durdurup kafese geri koyarım."

Marcus bir küfür savurdu ve neredeyse onu öldürecek olsa da kalçalarının hareketini yavaşlattı. Tanrım, fiziksel olduklarında Jamie'nin ona emir vermesine bayılıyordu. Onu çok sevdi. İçinde bir şeyleri bütünleştirdi, sahip olduğunu bilmediği yeteneklerin farkına varmasını sağladı.

Aralarındaki bağ her zaman sıcaktı ama böyle zamanlarda Marcus, ruhunun Jamie'yi ilk tanıştıklarında tanıdığını kemiklerinde biliyordu. Hayatının aşkı ve şehvetinin bekçisi olarak - ve şehvetinin zevkleri Jamie'nin dokunuşu, sözleri ve varlığıyla açığa çıkmaya devam ediyordu.

Marcus nefesine odaklandı ve ağzını Jamie'nin boynunda kullanarak elini Jamie'nin kalın aletine koydu ve onu sevdiği şekilde gevşek ve hızlı bir şekilde okşadı.

"Benim için gel, seni seviyorum, benim için gel," diye mırıldandı Marcus kırık bir sesle, kasıkları gecikmeyi protesto ediyor, iç uylukları kasılıyor, kalçaları daha hızlı, daha sert hareket ediyor, duramıyor. Masa zemini sıyrıp duvara dayandı ve Marcus hiçbir hamleyi kaçırmadı, pratikte Jamie'nin üstüne tırmanarak mümkün olduğu kadar derine inerek Jamie'nin yukarıdan dar girişine doğru düzüştü. Tekrar tekrar tekrar. "Sikimi bir kafeste tutmak istiyorsun, tamam. Yap. Beni kilitle. Sadece bu kıcı her gün almama izin ver. Tekrar benim olduğunu söyle."

"Sizin!" diye bağırdı Jamie, zirveye ulaşırken sesi titriyordu, bedeni Marcus'un altında seğiriyor ve titriyor, onu aklından çıkarıp kırılma noktasını geçiyordu.

Marcus'un gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu ve coşku onu kayalara çarpan bir tekne gibi dövüyor, dokunma dışında her duyusunu çalışıyordu. Göremiyor, duyamıyor ya da kahrolası bir şey yapamıyor ama ona işkence eden baskıyı, onu yaratan adama günün her anında pompalıyordu. Sadece var olarak. Ve vücudunun alt kısmındaki hüsrana uğramış ağırlık hafifledikçe, hafifledikçe,

hafifledikçe göğsündeki her zaman var olan ağrı daha belirgin hale geldi. Kulaklarında, parmak uçlarında zonkluyordu. Tüm vücudunda yankılandı "Jamie, seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Jamie yüzünü çevirdi ve bir an için birbirlerinin ağızlarına nefes aldılar. Gelecek nişanlısının gözlerinde yazılıydı. Cesur, büyük ve mutlu. Gerçek. Sonsuza kadar. "Kalbimi kafeste tutabilirsin diyecektim. Ama gerçek şu ki, sanırım daha önce bir kafesteydi. Seni sevmeme izin vermeden önce, dedi Jamie boğazı düğümlenerek. "Anahtarı çevirdin ve çıkardın. Şimdi sanki... yenecek daha çok yeri varmış gibi geliyor. Sanki doldurmak için etrafta olduğun için sonsuza kadar büyümeye devam edebilecekmiş gibi.

Marcus güçlkle yutkundu ama boğazındaki kalabalık hissini tam olarak temizleyemedi. Daha sonra diz çökmeyi ve ona Jamie'yi gönderdiği için Tanrı'ya şükretmeyi aklının bir köşesine not etti. Onu, bu inanılmaz insanı mutlu edebilecek türden bir adam yaptığın için. Tanrıya şükür, Tanrıya şükür, Tanrıya şükür. "Yani..." Marcus tam bir öpücük için dudaklarını birleştirdi. "Gelecek hafta?"

Doğru, dedi Jamie, bakışları Marcus'un yüzünde gezinirken. "Gelecek hafta Bay ve Bay Diesel olacağız."

Marcus, Jamie'nin omzuna doğru güldü, kalbi patlayacak kadar doluydu. "Evlendiğimizde otomatik olarak sahilde seninkinin yanındaki sandalyeyi alırım, değil mi?"

"Her zaman." Nişanlısının başını sallaması sarsıntılıydı. "Yeminlere yazacağız."

Marcus sırttı. "Teşekkürler Jamie."

Gözleri aniden ciddileşen Jamie, Marcus'un yüzünün yanlarını kavradı ve onu sert bir öpücüğe doğru çekti. "Seni seviyorum, Marcus O'Shaughnessy."

Kendini toplamaya bir dakika sürdü. "Ben de seni seviyorum, Jamie Prince."

SON

<https://oceanofpdf.com/>

teşekkürler

Bir tahta kaldırım hakkında çok romantik bir şey var. Sanki sonsuza kadar devam edecek gibi değil mi? Her türden insan kalaslarda dolaşıyor. Korkuluğa yaslanıp okyanusa baktığınızda herhangi biri olabilirsiniz. Kaçak bir kadın, kaptan sevgilisinin dönmesini bekleyen bir barmen. Pek çok olasılık. Geçen yaz bir öğleden sonra kızımı Long Beach'e götürdüm ve oradaki enerji beni gerçekten yakaladı - ve aynı gün, gerçek, canlı bir kurtarma gerçekleşti! Cankurtaranlar, düdükler ve sirenler. Bütün olay.

Cankurtaranlara olan hayranlığım burada yeni bir hayat kazandı. Bu genç, esmer insanlar mesai bitiminde ne yapıyor, hmm? Gerisi tarih. Neredeyse. Bir kitap daha var.

Benim iniş ve çıkışlarıma katlandığı için aileme teşekkür ederim.

Duyarlılığınız, mizah anlayışınız ve uzmanlığınız için Aquila Editing'deki Eagle'a teşekkür ederiz.

Güzel kapağım için Jersey Girl Designs'dan Juliana'ya teşekkür ederim.

Jiya'nın hatırı için Hint kültürü hakkında kendisine danışmama izin verdiği için Ratna Okhai'ye ve bizi tanıştırdığı için Dulcy'ye de teşekkür ederim. Ömür boyu Waffle Evi.

Andrew ve Jiya için bizi izlemeye devam edin.

<https://oceanofpdf.com/>

Rory ve Olive'in hikayesini merak mı ediyorsunuz?

İşte küçük bir bakış...

AĞIZ AĞIZA

Sahil Krallığı Serisi

Birinci Kitap

kaydeden Tessa Bailey

BİRİNCİ BÖLÜM

Tanrım, yazdan nefret ediyorum.

Rory Prince, buz torbasını zonklayan gözüne bastırdı ve sabahın erken saatlerinde mutfaktan gelen rahatsız edici sesleri duymazdan gelmeye çalıştı, başarısız oldu. En büyük ağabeyinin kaleminin masanın üzerinde çizdiği ses, doğrudan alnının ortasına bastırılmış bir havalı korna olabilirdi ve sabah dokuz için çok etkiliydi.

"Sakıncası var mı?" diye mırıldandı Rory. "Kurtarma modundayım."

"Ne zaman değilsin?" Andrew, sonsuz notlar almaya kararlı görüldüğü iki panodan başını kaldırma zahmetine bile girmedi. "Anma Günü hafta sonu ve organize etmem gereken iki programım var. Üzgünüm, akşamdan kalma halinizi kaldıramam." Kalemı bir dizi ızgaradan diğerine uçtu. "Kara göz nereden geldi?"

Rory'nin diğer kardeşi Jamie, kaldırdığı açık kitabının arkasından, "Evet, onları yalnızca dağıttığını sanıyordum," dedi. "Seni kim düşürdü?"

"Bazı DFS'ler," diye yanıtladı Rory, buz torbasını kaydırarak ve DFS'nin Yaza Düşmek anlamına geldiğinin gayet iyi farkında olan kardeşleri, onaylayarak mırıldandılar. Long Beach'te yıl boyunca yaşamayan, ancak yılın üç ayı sakinleri cehenneme çevirmek için ortaya çıkanlar gibi. "Endişelenme, sonunda bir yerine iki tane oldu."

Jamie içini çekti ve sonunda eskimiş Gazap Üzümleri kitabını indirdi. "Fiziksel münakaşalar şartlı tahliyenizin ihlali değil mi?"

Rory sağlam gözünü kırptı. "Sadece yakalanırsam."

Andrew kalemı bir kenara attı ve iki elini mutfak masasına dayadı. "Elbette. Herkese her hafta en az bir tam gün izin vermeye çalıştım—"

"Aman Tanrım," dedi Rory ifadesizce. "Bizi şımartma."

"Bakmak. İşletmemiz gereken bir bar var." Andrew baş ve işaret parmağıyla gözlerine masaj yaptı. Rory köşelerdeki yeni çizgileri ilk kez fark etmiyordu ve buz torbası elinde daha ağır hissetmeye başlamıştı. "Gündüz cankurtaranlık yapmak ve geceleri barın arkasında çalışmak çok şey biliyorum. Bunlardan birini bizim için ortadan kaldırabilseydim, yapardım. Elini düşürdü. "Yine de işler dört yıl öncesinden farklı. Şimdiye kadar alışmış olmalıyız."

Her şey farklı mıydı? Tanrım, ne kadar yetersiz bir ifade.

Rory, Andrew ve Jamie dikkatlerini başka bir yere çevirmeden önce masaya uzun uzun baktılar. Rory'nin midesine tanıdık bir çukur yerleşti ama Rory onu betonla doldurdu ve yüzüne sıkılmış bir ifade yapıştırdı. "Bak, tek bildiğim Salı günleri barda Trivia'da çalışmadığım." Jamie'yi işaret etti. "Bu yıl inekleri sen güdüyorsun."

"İçecek servisi yaparken teste katılabildiğim sürece."

Rory'nin dudakları kıvrıldı. "Tanrı, dipsiz zekanla akıllara durgunluk verme şansını kaçırmayı yasakladı."

Jamie kitabının sayfasını çevirdi. "Başkalarını aptal hissettiremeyeceksem dahi olmanın ne anlamı var?"

Andrew masaya parmak eklemiyle vurarak dikkatlerini çekti. "Pekala, Jamie, salı geceleri sensin." Ağabeyleri panolarından birine notlar aldı. "Pazar ve pazartesiye alıyorum çünkü spor kalabalığı kavgacı ve Rory birini yere serecek ve sonunda beton bir hücreye geri dönecek..."

Rory sade kahvesinden birkaç yudum alarak, "Olabilir," dedi.

"Perşembe, Cuma ve Cumartesi geceleri hepimiz el ele çalışıyoruz; herkes çalışıyor. Böylece çarşamba gecesi açık kalır." Andrew bir bakışla onu mızrakladı. "Görebildin mi?"

"Elbette. Islak tişört çarşambaları—"

"Hı-ıh. Olmuyor."

Rory, sıkı bağları olan en büyük ağabeyine şaka yaptığını anlamasını sağlamak için gülümsedi. "Sanırım anladım, dostum."

Andrew başını sallayarak Kale Kapısı programının son ayrıntılarını kaleme aldı ve sanki Musa muhtemelen On Emir'i tutuyormuş gibi yukarı kaldırdı. "Önümüzdeki üç ay çılgınca geçecek, ancak Eylül'de işler sakinleştiğinde, babamın borcunu çok daha az göstereceğiz. Neredeyse geldik. Kartlarımızı doğru oynarsanız bu yıl olabilir." Göz göze gelmedi. "Baş aşağı ve içinden geç, tamam mı?" Sonunda, her iki yöne de bir bakış attı. "Ve biri onu sorarsa bana haber ver."

Rory yutkundu. "Yapacak."

Jamie, bir anlaşma kadar iyi olan kitabını bıraktı.

Andrew, Jamie'ye pek de kurnazca olmayan bir bakış atarak, Sonraki iş emri, diye söze başladı. "Annemin doğum günü birkaç hafta sonra geliyor."

"Ne biliyorsun?" Rory'nin boynu kaşınıyordu. "Lanet şey yılda en az bir kez dönüyor. Aynı zamanda."

"Sen mi geleceksin?" Jamie sandalyesinde kıpırdanarak sordu. "Seni görmeyi ne kadar çok istediğinin farkında olduğunu sanmıyorum, Rory."

"Haklısın, bilmiyorum." Esprisiz bir şekilde güldü ve kahvesini bitirdi, kardeşleri hayal kırıklığına uğradığında ses tonunu yumuşattı. "Sana haber vereceğim, ha?"

Kimse cevap veremedi mutfağın arka kapısı açıldı ve ailenin dördüncü üyesi Jiya Dalal içeri girdi. "Günaydın enayiler," diye mırıldandı siyah saç dalgasını omzunun üzerinden atarak. "Kahvem nerede?"

Anında, Andrew güçlü panolarını bıraktı ve ona bir bardak doldurmak için ayağa kalktı.

Jiya teknik olarak akraba değildi ama Rory onu bir kız kardeş gibi seviyordu. Beşinci sınıfa başlamadan önceki yaz ailesiyle birlikte Hindistan'dan Long Beach'e taşınmıştı. Bir öğleden sonra, Jamie sedir ağaçlarının gölgesinde okurken Rory ve Andrew arka bahçede yakalamaca oynuyorlardı ve eski, çürümüş çitteki bir delikten onları izleyen kasvetli kahverengi bir göz fark ettiler. O sırada evlerinin içinde bağırışlar başladı. Sadece bağırmak değil. Babalarından gelen, acı vermeye yönelik kızgın, aşağılık sözler. O günlerde anneleri de aynı şekilde karşılık verdi. İşler kızıışmadan önce.

Yavaş yavaş, çit tahtası bir tarafa kaydı ve Andrew'un yaşını, pembe bir Punjabi takımı giyen bir kızı ortaya çıkardı - o sırada onun kıyafetine ne diyeceğini bilmese de. Üç Prince

oğlanına da el sallamış, tek kelime etmeden onları eski bir televizyonda çizgi film izledikleri garajına götürmüş, Bayan Dalal onlara tepesine pipet saplanmış buz gibi Pepsi kutuları getirmişti. Jiya'nın İngilizcesi o zamanlar onlara sadece en temel iletişimi sağlıyordu, ama on sekiz yıl sonra, onun aksanından geriye sadece bir iz kalmıştı ve kahrolası bir denizci gibi küfredebiliyordu.

Jiya tezgâhlarındaki en önemli yerinden büyük bir metal kabı kaydırды ve daha küçük bölmesinden kimyonu, Jiya'nın aç üç kişiye acıdığından beri sabahları temel gıda olan khichdi yapmak için yağı ıslatmaya başladığı düdüklü tencereye aldı. erkekler

Yardım etmek için ayağa kalkmazsa kulağını aptal bir macun gibi bükeceğini bilen Rory, beyni yalpalayıp kafatasının önünden fırladığında burnundan nefes alarak ayağa kalktı. "Sik beni," diye tısladı, burun kemerini çimdikleyerek. "Yazı hiç sevmem."

Yılın geri kalanında, Rory barda haftada beş gece çalıştı. Rahat edecek ve kardeşleriyle paylaştığı ipoteğe katkıda bulunacak kadar para kazandı. Müşterileri müdavimdi. Arkadaşlar. Yerliler. Anma Günü hafta sonu vurur vurmaz, Long Beach tamamen farklı bir hayvana dönüştü. Birincisi, cankurtaran mevsimi başladı, bu da şafak sökerken uyanmak anlamına geliyordu. Sahildeki herkes, hayatlarının en önemli anları için çalınmıştı, bu da aptal gibi davrandıkları anlamına geliyordu ve günün sonunda onlardan kaçamadı bile, çünkü onlar kaçınılmaz olarak geceleri Kale Kapısı'nda ortaya çıkıyorlardı.

"Yazı seviyorum," diye nefes verdi Jiya, arkasını dönüp tezgaha yaslandı. "Restorandaki bahşışlerim üçlü. Eylül ayına kadar nihayet dersleri karşılayabilecek durumda olacağım."

Rory'nin hatırlayabildiği kadarıyla, Jiya bir uçağı uçurmak istemişti, ancak ailesiyle birlikte işlettiği restoranda sezon sonunda her zaman parasını tüketiyor gibiydi. Her yıl bu zamanlarda aynı şeyi söylerdi. Sonunda dersleri karşılayabilecek durumda olmalıyım.

Rory, Andrew'a baktığında, onun Jiya'nın profiline baktığını gördü, kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle evet." Jiya'nın etrafından dolandı ve Andrew'a dirsek attı. "Bu harika, Ji. Bizi önce nereye uçuruyorsun?"

Andrew ona bir fincan kahve verdi ve o buharı içine çekti, koyu gözleri parlıyordu. "Avustralya'ya geçmeden önce Maldivler'de bir mola vermeyi düşünüyorum."

Jamie, Kesme tahtasına zencefil rendelemek için tezgahta onlara katılarak, "Beni de sayın," dedi. "Toplanmaya ne zaman başlayacağımı bana haber ver."

"Kitapları için fazladan üç bavula ihtiyacı olacak," diye güldü Rory, sonra kafatası itiraz edince yüzünü buruşturdu. "Orospu çocuğu. Bugün berbat geçecek."

"Çantamda Advil var."

Kadının bir sandalyeye astığı deri el çantasına neredeyse dalacaktı. "Sen bir meleksin."

"Gerçek gerçekler." Jiya abartılı bir nefes aldı, kahvesini bıraktı ve dördü her zamanki kahvaltı hazırlama rutinlerine girdiler. "Kulübede ne zaman olman gerekiyor?" diye sordu.

"On bir," diye yanıtladı Andrew, mutfağı genel olarak spatulayla selamlayarak. "Long Beach, hayatınız Prens kardeşlerin ellerinde."

Rory bir ağrı kesici yuttu. "Tanrı hepsinin yardımcısı olsun."

<https://oceanofpdf.com/>

İKİNCİ BÖLÜM

Prens kardeşler birlikte yaşadılar, yemek yediler, tartıştılar ve iki işte çalıştılar, bu yüzden yüz yüze görüşme sıkıntısı yoktu. Cehennem, asla birbirlerinin yüzlerinde olmadılar. O sabah Hut'a üçlü olarak gitmemeye karar verirken resmi bir tartışma olmamıştı. Orada kendi yollarını bulacakları söylenmemişti.

Birbirlerini sevdiler mi? Evet. Üç yüze karşı üç ihtimal olsa bile, bir ara sokakta birbirlerinin sırtını kollarlar mıydı? Rory çoktan potansiyel bir silah için yerde arama yapıyor olurdu. Ara sıra biraz alana ihtiyaçları oldu mu? Bahse girerim.

Jamie otobüse binerken, Andrew ve Jiya onun kamyonetiyle tahta kaldırıma doğru birlikte gitmişlerdi. Mayıs sonu esintisinin kafasındaki votka örümcek ağlarını temizleyeceğini uman Rory, motosikletine binmek yerine yürüdü. Son anda atıp tutma kararı sabah rutinini bozmuş, cep telefonunu mutfak masasının üzerinde unutmasına

neden olmuştu, ama tıka basa dolu caddelere bakılırsa, bir park yeri için mücadele etmek zorunda kalmayacağına şükretmeliydi. akşamdan kalma

Sabah saat onda, her kavşakta zaten bir trafik sıkışıklığı vardı, üniversiteli çocuklar trafik ışıklarında akıllı telefonlarına bakıyor, navigasyon sistemlerinin açık araba camlarından dışarı süzülen genizden gelen sesi. Bir haber helikopteri yukarıda dolaştı, muhtemelen doldurma plaj kasabasının görüntülerini bir haber spikerinin seyirciye cıvataladığı yerel bir istasyona geri besledi. Bu Anma Günü hafta sonu kesinlikle şimdiye kadarki en yoğun hafta sonu olacak, Bob!

Andrew, Prensler için büyük değişiklikler getiren son dört yılda haklıydı. Anneleri, şimdi kız kardeşiyle birlikte Queens, Bayside'da yaşıyordu. Babaları artık ortalıkta yoktu. Sadece üçü büyüdükleri evde faturaları ödemek için çalışıyorlardı.

Ne kadar çok şey değişirse, o kadar çok aynı kalırlar, değil mi? Ulusal Bulvar'dan sahile doğru yaptığı yürüyüş, hayatının önceki dört yazından geri dönüştürülmüş gibi geldi. Bulanık, boktan anılarla dolu bir geceden sonra uyanın, kendi sağlıklı dozunu emzirirken mutfak masasının karşısındaki ihtiyatlı hayal kırıklığıyla yüzleşin. Aynı rutine düşmek. Plaj, bar, yatak. Asla değişmez. Asla büyümek veya daha fazla sorumluluk almak. Kendi hayatının tekrarlarına hapsolmuş bir aktör.

Andrew ondan barı yönetmesine yardım etmesini isteseydi ne yapardı? Veya bu yılın en yeni cankurtaran

grubunu işe alıp eğitmek mi? Böyle bir olay gerçekleşeceğinden değil, ama istenirse daha fazlasını sunabilecek miydi?

Yüzü bir kitaba gömülmüş bir sarışın kaldırımında yanından geçerken Rory'nin dikkati dağıldı. Tanrım, diye mırıldandı. "Jamie'nin kadın versiyonu."

Rory'nin birkaç adım önüne geçtiğinde, Rory'nin kıcını kontrol etmekten başka bir şey yapabileceği yoktu. Long Beach'te yazların bir avantajı varsa, o da kısaltılmış kıyafetlerdi ve bu kız da bir istisna değildi. Küçük, beyaz topuzlu şortlar ve parmak arası terlikler giymişti, Rory'yi sırtının sıkı, yan yana seğirmesine ön sıradan oturttu. Üstün bir itmeydi. O kadar üstün ki sağ elini yanmış gibi salladı.

Yüzünü görememiş olması ayıptı. Başını öne eğmesi, gözlerini kitabından hiç kaldırmadan köşeye doğru hızla yürürken kısa, sarı saçlarının yüzünü perdelemesine neden oldu.

Kavşağa yaklaştıkça Rory'nin kaşları daha da çatıldı. Trafik yavaş akıyor olabilirdi ama otobüs şeridi ardına kadar açıktı ve ne kadar hızlı uçtuklarını deneyimlerinden biliyordu.

"Hey." Boğazını temizleyip sesini yükseltti. "Hey."

Yüzü kitapta, yürümeye devam etti.

"Kahretsin." Rory dişlerini gıcırdattı ve koşmaya başladı, eşofmanıyla parmak arası terlik giydiği düşünülürse bu kolay bir başarı değildi. Ama koşma seçeneği yoktu çünkü

kadın yaya geçidinden bir beş metre uzaktaydı ve yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Tam sokağa adımını attığı sırada ona yetişti, bir kolunu onun beline doladı ve onu geri çekti...

East Loop otobüsü kornasını çalarak hızla yanından geçti.

"Aman Tanrım." Kitabını düşürdü - lanet olası zaman - ve tırnaklarını onun ön koluna geçirdi. "Bunu mu... aman Tanrım, o otobüs neredeyse bana çarpıyordu."

"Bunu daha kolay hale getiremezdin," diye neredeyse haykırdı Rory, nefesi kesilmiş bir sesle. Sırtını önüne yapıştırmış olan Rory, şokunun hafiflediğini ve yerini bir titreme dalgasına bıraktığını hissedebiliyordu. Bir iç çekti ve sesini alçalttı. "Sesli kitaplara geçmeyi düşün, ha? Belki?"

Muhtemelen düşmüş kitabına bakmak için başını öne eğdi. "Bunun için anlatıcıyı beğenmedim."

"Otobüs çarpacak kadar mı?"

Birkaç vuruş geçti. "Evet dersem, tekrar bağırmaya başlayacak mısın?"

"Evet."

"O zaman hayır?"

Yabancıyı hâlâ ölümcül bir kavrayış içinde tuttuğunu fark eden Rory, onun sabit olduğundan emin olmak için onu derece derece serbest bıraktı. Sarışın döndü ve yuvarlak, kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardından ona gözlerini kırptırdı - ve göğsünde en beklenmedik bükülmeyi hissetti. Düşündüğünden daha sert ve daha hızlı koşmuş olmalı,

Çünkü yine nefesi kesilmişti. Derin bir nefes alırken ağızından garip bir ses ıktı. Bir gürültü sıyrık. Ne oluyor be?

Bu kız. O kahrolası... inanılmazdı. Yazın öptüğü teni ve büyük hatları, özellikle de güvercin grisi gözleri olan ona küçük bir güneş ışınını hatırlatıyordu. Kahretsin. Dudakları. Hafifçe ayrıldılar ve davet ettiler, güneş onları bir parıltıyla yıkadı.

Onun Jamie'nin dişi versiyonu olduğı hakkında söylediklerini unut.

Vay canına, diye fısıldadı.

Bana bundan bahset. "Adınız ne?"

Büyümüş gözleri, adamın sesindeki ani düşüşe şaşırdığı anlamına geliyorsa, tek kişi o değildi. "Ben Zeytin. Cunningham.

"Zeytin." Adını söylediğinde nedense boynuna bir renk geldi. "Ben Rory Prince'im."

"MERHABA." Elini alnına vurdu. "Ve ahh. Teşekkür ederim. Beni yolda ölmekten kurtardığın için. Korkunç bir şekilde ölmek zorunda kalsaydım, son kitabım olarak farklı bir kitap seçerdim.

Rory eğildi ve düşen kitabı aldı, yukarı çıkarken onun çıplak bacaklarını incelemesini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Tüyleri diken diken olmuştu. "Bu kitaptan nefret ediyormuşsun gibi konuşuyorsun..." dedi, kız göz temasını sürdürmek için başını geriye yatırana kadar yaklaştı. "Ama onu okurken başka bir dünyada kayboldun."

"Dişçi muayenehanesinde dergilerde kayboluyorum." Yutkunduğunu duydu. "Kelimelere zaafım var."

"Başka neye ilgin var?"

"Muhtemelen başka şeyler," diye fısıldadı. "Ama şu an onları düşünmekte zorlanıyorum."

"Nedenmiş?"

"Neredeyse bir otobüs çarpıyordu." Omzunun üzerinden bir baş parmağını salladı. "Bunu özledin mi?"

Rory sırtmasına engel olamadı. Ah, yakaladım. İleride, okyanusu duyabiliyordu ve işte olması gerektiğini biliyordu. Bu yaz bir noktada Andrew'u hayal kırıklığına uğratacaktı, ilk gün başarmasına gerek yoktu. Ama bu kız. Sadece çekip gitmesi mi gerekiyordu?

Gülümsemesi soldu. "Birazdan işte olmam gerekiyor. Bugün cankurtaranlık yapıyorum ve saat 11'de başlıyoruz. Ama koşmak zorunda kalmadan önce birkaç dakikam var. Yüzüne endişeli bir ifade yerleştirdi. "Sarsılmış görünüyorsun, güneş ışını. Muhtemelen sana bir kahve ve numaramı almalıyız.

Kadından kaldırımında bakışları üzerine çekecek kadar yüksek bir kahkaha yükseldi. Elleriyle ağzını kapattı ama arkasından kıkırdamaya devam etti. Ses o kadar bulaşıcıydı ki, kendi alçak uğultusuna katıldı ve düşünmeden edemedi, hiç böyle bir sabah olmamıştı. Bununla ilgili uzaktan geri dönüştürülmüş hiçbir şey yok.

Olive sonunda, "Aslında bir kız arkadaşım la buluşacağım," dedi. "Bu bir çalışma tarihi."

"Harika haberlerim var. Yazın kimse ders çalışmıyor."

"Evet." Ön iki dişinin arasındaki hafif boşluğu ortaya çıkaran bir gülümsemeyle gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. "Kocaman bir inek gibi görünme riskini göze alarak, Stony Brook'ta bir yaz dersi alıyorum. Sonbaharda orada psikoloji okuyacağım ve ders materyallerine aşina olmak istiyorum. Ve tamam..." Saç çizgisine kadar kızardı. "Kocaman bir inek gibi görünme riskini almadım. Bu tam bir aptaldı."

Coşkusu sevimli olsa da, Rory bir huzursuzlukla karşılaştı. Hiç ciddi bir ilişki yaşamamıştı ama bir sürü farklı kızla çıkmıştı... bir kere. Onu korkutabilecek pek bir şey yoktu. Fakir büyümüş ve zor zamanlar geçirmişti. Ama kitap zekası olan insanlar? Evet, görünüşünü ezberlemişti. O bakış. Onu eğitimsiz olarak saptadıklarını, geleceğinde başkasına hesap vermekten ve bunun için çalışan bir adamın maaşını kazanmaktan başka hiçbir şeyi olmadığını söyleyen.

Rory'nin kitap zekası olan bir kızla vakit geçirdiği o son derece ender durumlarda, kız ona baktığında umurunda bile değildi. Bu gecenin tadını çıkaracağım ve hiçbir arkadaşım a bundan bahsetmeyeceğim diyen kişi. Ne umurundaydı? Kimseye söylemeyi de düşünmüyordu. Sadece temel bir ihtiyacın karşılanmasıydı. Bir eğlence.

Olive bir oyalama gibi görünmüyordu. Azıcık bile değil.

Ona bakmasını gerçekten istemiyordu.

"Eh, doğru." Rory, Olive'e göz kırptı, kitabı ona verdi ve sahile doğru geriledi. "Bak, nereye gittiğine bakmadan yürümek yok, tamam mı güneş ışıını?"

Gülümsemesi düştü.

"Fazla çalışma," dedi yaya geçidi düğmesine basarak. Kahretsin, bir kızıdan uzaklaşmak zor olmamalıydı, değil mi? Midesi birbirine sürtünen iki taş gibiydi. Arkasına baktığında, Olive ona doğru bir adım attı, sonra fikrini değiştirip geri çekildi. Boğazında tuhaf bir sıkışma hisseden Rory, yüzünü yeniden sokağa çevirdi. Işık değişti ve Rory karşıdan karşıya geçmeye başladı...

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.